

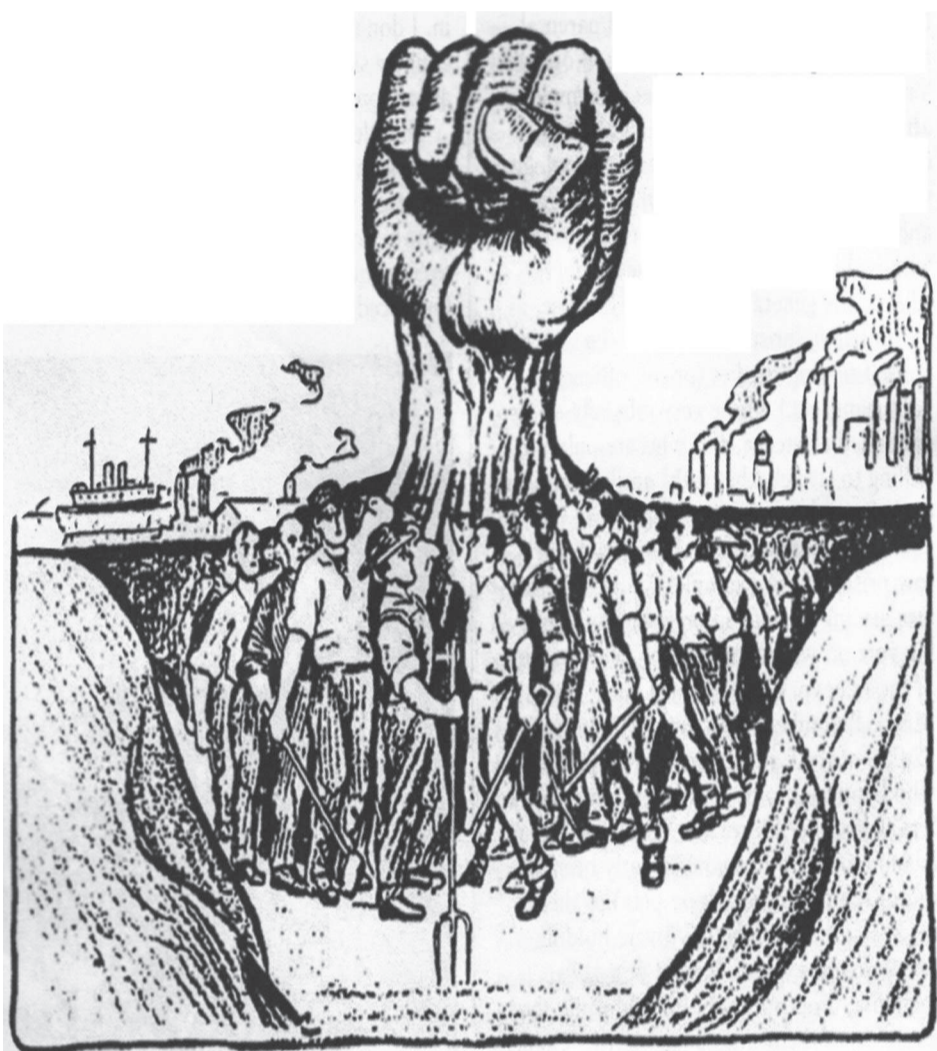

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 402 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Διαρκείς υποχωρήσεις της κυβέρνησης Αποθρασύνονται ΕΕ-Δανειστές-Μνημονιακοί

Ανάγκη για ΕΡΓΑΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Άστεγοι: αμείλικτος καθρέφτης της καπιταλιστικής κρίσης και βαρβαρότητας

Καθολική εκκλησία στο Σαν Φρανσίσκο εγκατέστησε ένα αυτόματο σύστημα... ποτίσματος, για να διώχνει τους άστεγους που κοιμούνται στα σκαλιά του προαύλιου χώρου της. Στα πεζοδρόμια του κεντρικού Λονδίνου τοποθετούνται μεταλλικά καρφιά, για να εμποδίζονται οι άστεγοι να κοιμούνται έξω από πολυτελείς κατοικίες. Στην πόλη Ανγκουλέμ της Γαλλίας ο δήμαρχος, μετά από εισήγηση των εμπόρων της περιοχής, έβαλε σε κλουβιά τα παγκάκια της πλατείας, ώστε να αποκλείσει την πρόσβαση σε άστεγους. Νέος νόμος στην Ουγγαρία αναθέτει στις τοπικές αρχές να «καθαρίζουν» τους δρόμους από τους άστεγους, κυρίως στις τουριστικές περιοχές, και να καταστρέφουν τα προσωρινά καταλύματά τους. Αλλά και ο «δικός μας» δήμαρχος της Αθήνας Καμίνης, έβαλε στην Κυψέλη παγκάκια με σίδερα στις άκρες, για να εμποδίζουν κάθε άστεγο να πλαγιαίνει. Να πως ο «ανεπτυγμένος» κόσμος

αντιμετωπίζει την αστεγία, μια από τις χειρότερες επιπτώσεις της κρίσης. Η «πολιτισμένη» Δύση παραδίδει και πάλι μαθήματα κτηνωδίας, στα όρια του ακραίου φασισμού.

Τελευταίες στατιστικές της Κομισιόν «μετρούν» τους άστεγους της Ευρώπης των 28 σε 4,1 εκ., αριθμός που όμως απέχει πολύ από την πραγματικότητα. Κάθε μήνα 3.000 οικογένειες χάνουν το σπίτι τους στην Πορτογαλία. Η Μαδρίτη έχει πλέον τον υψηλότερο αριθμό αστέγων στην ιστορία της (πάνω από 46 χιλιάδες). Στην Ιταλία, έγιναν τουλάχιστον 300 χιλιάδες εξώσεις την τελευταία τριετία, ενώ 71.101 οικογένειες ζουν σε τροχόσπιτα και πρόχειρα καταλύματα (το 2001 ήταν 23.336). Μόνο την τελευταία διετία, ο αριθμός των αστέγων στη Βρετανία έχει αυξηθεί κατά 43%. Στη Γερμανία, οι άστεγοι αγγίζουν τις 860 χιλιάδες (όσο είναι ο πληθυσμός της Κολωνίας), και άλλο 1 εκ. άνθρωποι κινδυνεύουν να μείνουν άστεγοι. Τα τρία τελευταία χρόνια,

οι άστεγοι στη Γαλλία αυξήθηκαν κατά 50%, φτάνοντας τον αριθμό ρεκόρ των 3,6 εκ., ενώ πάνω από 5 εκ. γάλλοι αδυνατούσαν να πληρώσουν το ενοίκιό τους το 2013!

Στην Ελλάδα σήμερα, πάνω από 40 χιλιάδες ζουν στους δρόμους, οι περισσότεροι στην Αθήνα. Ο αριθμός των αστέγων αυξήθηκε κατά 30% σε σχέση με το 2009, όσο βυθιζόμασταν στην κρίση. Το φαινόμενο των νεοάστεγων κάνει την εμφάνισή του, δηλαδή αυτοί που ζουν χωρίς στέγη από το 2010, όταν η κρίση έγινε ιδιαίτερα έντονη. Πρόκειται για ανθρώπους που δεν είναι ούτε χρήστες ουσιών ούτε μετανάστες, αλλά ντόπιοι με υψηλό μορφωτικό επίπεδο, που μέχρι πρότινος είχαν μια «φυσιολογική ζωή», αλλά τα έχασαν όλα, δουλειά, σπίτι, τη ζωή τους την ίδια. Πρέπει να ξεριζώσουμε με τους αγώνες μας αυτό το αίσχος της αστεγίας, μαζί με τις υπόλοιπες φρίκες και δεινά της καπιταλιστικής κρίσης και των μνημονίων!

Αχαΐα

Τσακίστε τους
δουλέμπορους

σελ. 6

Δικαιώματα

Η δίκη των
ναζιστών της Χ.Α.

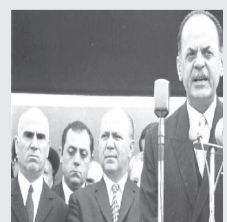
σελ. 7

Διεθνή

Καταβάρθρωση
Ολάντ και
Άνοδος Λεπέν

σελ. 13

Ιστορία

Η μαύρη επέτειος
της 21ης Απρίλη
1967

σελ. 15

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η Μαρξιστική θεωρία για την Αλλοτρίωση

Συγγραφείς: Έρνεστ Μαντέλ - Τζόρτζ Νόβακ

Χρονολογία έκδοσης: Απρίλιος 2007

Τιμή: 6 ευρώ

Τι είναι η αλλοτρίωση του ανθρώπου και της εργασίας του μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία; Ποιες είναι οι ρίζες της; Το φαινόμενο της αλλοτρίωσης είχε εξαφανιστεί μέσα στις μετακαπιταλιστικές κοινωνίες που διευθύνονταν από τις σταλινικές γραφειοκρατίες; Μήπως είναι αναπόφευκτη κατάρα για την ανθρωπότητα η επιβίωση της αλλοτρίωσής της μέσα σε κάθε «βιομηχανική κοινωνία»; Ποια είναι η προβληματική της αποαλλοτρίωσής της στην πορεία οικοδόμησης της σοσιαλιστικής κοινωνίας;

Σ' αυτά τα ερωτήματα που απασχολούν τους μαρξιστές σε όλο τον κόσμο και προκαλούν μεγάλες συζητήσεις απαντούν τα τρία δοκίμια που δημοσιεύονται σ' αυτό το βιβλίο (είχε πρωτοκυκλοφορήσει από τις εκδόσεις **Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη** το 1985). [...]

«Τα αίτια της αλλοτρίωσης» του Ερνέστ Μαντέλ πρωτοδημοσιεύτηκε στα αγγλικά το Μάιο του 1970 στο «International Socialist Review» με

τον τίτλο «Η Μαρξιστική Θεωρία για την Αλλοτρίωση». Η άλλη μελέτη του ίδιου συγγραφέα αποτελεί το τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου του «Η διαμόρφωση της οικονομικής σκέψης του Καρλ Μαρξ» που πρωτοκυκλοφόρησε το 1967 στα γαλλικά (στην Ελλάδα το βιβλίο κυκλοφόρησε, από τις εκδόσεις **Σ. Ι. Ζαχαρόπουλος**, με τον τίτλο «Γένεση και εξέλιξη των οικονομικών θεωριών του Καρλ Μαρξ 1843-1863» αλλά είναι από πολύ καιρό εξαντλημένο). Η μελέτη του Νόβακ «Το Πρόβλημα της Αλλοτρίωσης» δημοσιεύτηκε με την πρώτη της μορφή το φθινόπωρο του 1959 στη αμερικάνικη επιθεώρηση του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος που αναφέραμε παραπάνω.

Και οι τρεις μελέτες για την αλλοτρίωση συνδυάζουν την εκλαϊκευση με την επιστημονική ανάλυση όπως θα διαπιστώσουν οι αναγνώστες. Οι **Εκδόσεις Εργατική Πάλη** επανεκδίδουν αυτά κείμενα έχοντας την πεποίθηση ότι είναι πολύ σημαντικά και επίκαιρα.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: «Πρωτοπορία» Γραβιάς 3-5, «Πολιτεία» Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, «Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο» Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: «Το Κεντρί» Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), «Πρωτοπορία» Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: «Δωδώνη», «Το βιβλιοπωλείο» στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: «Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο» Θεμιστοκλέους 37, «Καινά Δαιμόνια» Σουλτάνη 8, «Εκτός των Τειχών» Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι «Ισκρα»: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: «Το Κεντρί» Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Κάθε μέρα που περνάει, οι ενέργειες ή δηλώσεις της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ ή μελών της είναι και μια νέα υποχώρηση στις απαιτήσεις των δανειστών/τοκογλύφων και της ΕΕ/Ευρωζώνης. Οι επαίσχυντες συμφωνίες με το Γιούρογκρουπ, ουσιαστικά ήταν υποχωρήσεις σε όλες τις απαιτήσεις και τους εκβιασμούς των δανειστών και των ιμπεριαλιστών της ΕΕ. Τώρα, με τη λίστα μεταρρυθμίσεων που έστειλε ο Βαρουφάκης στο Γιούρογκρουπ, όπως ήταν απαιτητή του και προαπαιτούμενο για οποιαδήποτε συνέχεια(!) των συζητήσεων, ο κατήφορος των υποχωρήσεων και συμβιβασμών του ΣΥΡΙΖΑ αγγίζει τα όρια της υποταγής. Μια γρήγορη ματιά σε μερικά από τα κύρια σημεία στην 26σέλιδη λίστα του Βαρουφάκη, δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για το μέγεθος των υποχωρήσεων, για την εγκατάλειψη από την κυβέρνηση και του ΣΥΡΙΖΑ των βασικών σημείων των δεσμευσεών τους.

Ο κατήφορος της υποταγής

1. Για τις ιδιωτικοποιήσεις, που ανήκουν στα στρατηγικής σημασίας θέματα του νεοφιλελευθερισμού, γράφονται τα εξής απίστευτα: «Οι προηγούμενες ιδιωτικοποιήσεις έγιναν ερασιτεχνικά και με συμβόλαια νομικά επισφαλής, με αποτέλεσμα πολλές από τις ολοκληρωμένες ιδιωτικοποιήσεις να ακυρωθούν από τα δικαστήρια της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ανταγωνισμού... Η κυβέρνηση έχει ήδη ξεκινήσει να θέτει τις ιδιωτικοποιήσεις σε μια υγιή βάση, τόσο νομικά όσο και με όρους ενσωμάτωσής τους σε ένα ευρύτερο αναπτυξιακό πλαίσιο. Η διοίκηση του ΤΑΙΠΕΔ έχει ανανεωθεί και η διαδικασία των προσφορών που διακόπηκε από τις εκλογές έχει ξεκινήσει ξανά, π.χ. στην περίπτωση του **Οργανισμού Λιμένος Πειραιά...**». Υπόσχεται στους «θεσμούς» ιδιωτικοποιήσεις 1,5 δις ευρώ για φέτος και κάνει κριτική στις προηγούμενες κυβερνήσεις λέγοντας: «Σπά-

Διαγραφή του Χρέους Στάση πληρωμών στα τοκοχρεολύσια Αυτός είναι ο δρόμος!

για ένα πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων έχει αποτύχει τόσο θεαματικά!»

Ακόμη υπάρχουν μια σειρά από ειπρακτικά μέτρα, όπως π.χ. η αύξηση των εισιτηρίων των μουσείων, που υποστηρίζονται με κωμικά επιχειρήματα, «**νέα πολιτική εισιτηρίων που θα βασίζεται στην κίνηση, την πολιτιστική σπουδαιότητα και τιμές εισιτηρίων που θα συγκρίνονται με άλλες χώρες της ΕΕ**». Το πιο τραγικό όμως, και σε αντίθεση με όποια λογική της σημερινής οικονομικής πραγματικότητας και των όσων έλεγε προηγουμένα ο ΣΥΡΙΖΑ, στη λίστα υπάρχει η παράλογη δέσμευση για πρωτογενές πλεόνασμα από **3,1 έως 3,9%** του ΑΕΠ! Αυτή η δέσμευση εγκαταλείπει την παλιά θέση και πολυδιαφημισμένη δήθεν επιτυχία για πλεόνασμα γύρω στο 1% - και προσχωρεί στη θέση του e-mail **Χαρδούβλη**. Τέλος, υπάρχει η γνωστή αόριστη φιλολογία για τη σύλληψη της φοροδιαφυγής που επαναλαμβάνεται μονότονα απ' όλες τις κυβερνήσεις, αλλά ποτέ δε γίνεται τίποτα.

2. Οι «μεταρρυθμίσεις», όπως παρουσιάζει τα ελάχιστα φιλολαϊκά μέτρα (κουτσουρεμένα των εξαγγελιών της Θεσσαλονίκης και των προγραμματικών δεσμεύσεων), που υπάρχουν στις τελευταίες 6 σελίδες, σε αντίθεση με τη σαφήνεια των παραπάνω «μεταρρυθμίσεων», χαρακτηρίζονται από πλήρη ασάφεια και αοριστία. Έτσι: α) Για την γνωστή εξαγγελία επαναφοράς του κατώτερου μισθού στα **751 ευρώ**, διαβά-

ζουμε: «**μέτρα στην κατεύθυνση σταδιακής αύξησης του ελάχιστου μισθού... η άνοδος του ελάχιστου μισθού μπορεί να σχεδιαστεί με τρόπο συμβατό με βελτιώσεις στην ανταγωνιστικότητα**». Αυτές οι ασαφείς (ή και σαφείς, όπως π.χ. η φράση «**με τρόπο συμβατό με βελτιώσεις στην ανταγωνιστικότητα**») διατυπώσεις μπορούν να σημαίνουν πολλά πράγματα, δηλαδή ότι θα υπάρξει επαναφορά στα 751 ευρώ όταν γίνουν επενδύσεις κ.λπ. Την Τρίτη 7/4 ανακοινώθηκε, ότι η επαναφορά θα γίνει σε δυο δόσεις με τη δεύτερη να δίνεται την 1^η Ιουλίου του 2016(!), που κι αυτό δεν είναι σίγουρο. β) Για την επαναφορά της **13^{ης} σύνταξης** στους χαμηλοσυνταξιούχους τον Δεκέμβρη, δεν ορίζεται κάτω από πιο όριο σύνταξης θα δίνεται, όπως παλαιότερα λεγόταν τα 700 ευρώ, υπάρχει η αόριστη διατύπωση «**με το κατώφλι της μηνιαίας σύνταξης να αποφασιστεί**». Αντίθετα, λέγεται πολύ καθαρά ότι θα υπάρξουν μέτρα για την κατάργηση των πρόωρων συντάξεων σε Τράπεζες, πρώην ΔΕΚΟ, Δημόσιο, Οργανισμούς κ.λπ. Τα ίδιο ισχύει και για τις συγχωνεύσεις ασφαλιστικών ταμείων, όπου μάλιστα ορίζεται ότι θα υπάρξει και εξοικονόμηση δαπανών 10 εκ. ευρώ το 2015!

Οι υποχωρήσεις οδηγούν σε ακόμη μεγαλύτερες απαιτήσεις των δανειστών και των ιμπεριαλιστών της ΕΕ και ούτω καθεξής. Π.χ. ο Βαρουφάκης δήλωσε στην «**ξαφνική**» συνάντησή του με τη Λαγκάρντ, ανήμερα του Πάσχα των καθολικών, ότι «**Το χρέος μπορεί να**

μη είναι βιώσιμο, αλλά είναι νόμιμο», η Ελλάδα «**προτίθεται να εκπληρώσει όλες τις υποχρεώσεις προς όλους τους πιστωτές της**... «**θα πληρώνει τα χρέη της προς το Ταμείο στο διηνεκές**»... «**βαθιές μεταρρυθμίσεις στην Ελλάδα**», δηλώσεις που **διέγραψαν** μονοκονδυλιά ό,τι επικαλούνταν ο ΣΥΡΙΖΑ για πολλά χρόνια. Όλα αυτά δεν ικανοποιούν, ούτε καθυστερούν την πολιτικοοικονομική ελίτ της ΕΕ/Ευρωζώνης και το ΔΝΤ, αλλά αντίθετα τους ανοίγουν την «**όρεξη**» ακόμη περισσότερο και ζητούν κι άλλα, όπως αλλαγές στα ασφαλιστικά, μείωση συντάξεων και μισθών, απελευθέρωση των απολύσεων κ.λπ. - με λίγα λόγια, ό,τι είχε αποδεχτεί η χούντα Σαμαρά-Βενιζέλου με το e-mail Χαρδούβλη.

Ο δρόμος της νίκης

Είναι φανερό ότι η στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ έχει αποτύχει πλήρως και η συνέχισή της μπορεί να οδηγήσει ακόμη και σ' ένα νέο μνημόνιο, έστω πιο ήπιες μορφής. Τα δίλημμα έχει τεθεί με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο: «**στάση πληρωμών σε μισθούς και συντάξεις ή στα τοκοχρεολύσια**». Πρέπει να υπάρξει παύση πληρωμών στους δανειστές τοκογλύφους και διαγραφή όλου του χρέους, για να αντιμετωπιστούν τα πιεστικά προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών μαζών και των νέων αλλά και του συνόλου της ελληνικής οικονομίας. Χωρίς αυτό το βήμα, είναι αδύνατο να πάρουμε πίσω όσα μας άρπαξαν τα μνημόνια, οι μνημονιακές δυνάμεις και η τρόικα. Όπως επίσης, για να υπάρξει μια επανεκκίνηση της οικονομίας πάνω σε στέρεες βάσεις, είναι ανάγκη να προχωρήσουμε στην εθνικοποίηση των τραπεζών, των τομέων-κλειδιά της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο. Και η ανάγκη υλοποίησης ενός τέτοιου προγράμματος ρήξης, δηλαδή σωτηρίας, απαιτεί οι αγώνες να φτάσουν ως την επιβολή μιας κυβέρνησης των εργαζομένων.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Ερευνητές από την Ελλάδα και τη Βρετανία επισημαίνουν ότι κατά τα «μνημονιακά» έτη 2011-12, υπήρξε αύξηση 35% στις **αυτοκτονίες** στην Ελλάδα, σε σχέση με την περίοδο έως το 2010, κυρίως λόγω της αύξησης της ανεργίας και της απόγνωσης που αυτή προκαλεί. Ενώ την περίοδο 2003-10 ο μέσος δείκτης αυτοκτονιών ήταν 3,35 ανά 100.000, αυξήθηκε σε 4,42 ανά 100.000 κατά τη διετία 2011-12. Οι θάνατοι από αυτοκτονίες αυξήθηκαν σε όλες ουσιαστικά τις ηλικιακές ομάδες (και των δύο φύλων), ιδίως όμως στους άνδρες παραγωγικής ηλικίας 20 έως 59 ετών, όπου η αύξηση ήταν 34%. Σύμφωνα με τη μελέτη, κάθε πρόσθετη ποσοστιαία μονάδα αύξησης της ανεργίας στην Ελλάδα (που σχεδόν διπλασιάστηκε μεταξύ 2010-12) συσχετιζόταν κατά προσέγγιση με 20 περισσότερους θανάτους από αυτοκτονία. Άλλες πρόσφατες έρευνες αναφέρουν ότι οι αυτοκτονίες δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου της επιδείνωσης της ψυχικής υγείας με κύριες αιτίες την κρίση και τη φτώχεια. Τα περιστατικά κατάθλιψης και άγχους εμφανίζουν σημαντική αύξηση στην Ελλάδα όπως και στην υπόλοιπη Νότια Ευρώπη.

Σύμφωνα με έρευνα του Ιδρύματος Hans Böckler, το **χάσμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών** στην Ελλάδα της κρίσης μεγάλωσε δραματικά. Τα σκληρά μέτρα που επιβλήθηκαν είχαν ως αποτέλεσμα την απότομη αύξηση της φτώχειας. Όπως αναφέρει η έρευνα, το ονομαστικό ακαθάριστο προϊόν των μέσων ελληνικών νοικοκυριών μειώθηκε συνολικά έως 25% μεταξύ 2008 και 2012, ενώ αυτές οι μειώσεις οφείλονται κατά το ήμισυ στις περικοπές μισθών. Ιδιαίτερα επιβαρημένα τα μεσαίου και χαμηλού εισοδήματος νοικοκυριά, που από τη μία υπέστησαν δραματικές μειώσεις μισθών και από την άλλη φορολογικές επιβαρύνσεις που αυξήθηκαν έως και 337% σε σχέση με το παρελθόν. Αντιθέτως, τα ανώτερα οικονομικά στρώματα είχαν μια περαιτέρω φορολογική επιβάρυνση της τάξης του 9% μόνο. Το 2012, ένα στα τρία ελληνικά νοικοκυριά έπρεπε να αντεπεξέλθει στις οικονομικές του υποχρεώσεις έχοντας ετήσιο εισόδημα περί τα 7.000 ευρώ. Τα «μη προνομιούχα» νοικοκυριά έχασαν μέσα στην κρίση το 86% του συνολικού τους εισοδήματος, ενώ οι πιο εύπορες οικογένειες μόλις το 16% με 20%. Η έρευνα υπογραμμίζει ότι οι περικοπές που επιβλήθηκαν ήταν «πολύ πιο εκτεταμένες από ό,τι χρειαζόταν για την τόνωση της περίφημης ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας σε διεθνές επίπεδο».

Σήμερα, περίπου 748 εκ. άνθρωποι σε όλο τον κόσμο έχουν προβληματική πρόσβαση σε **καθαρό πόσιμο νερό**. Καθώς ο παγκόσμιος πληθυσμός αναμένεται να φτάσει τα 9 δις. έως το 2050, θα χρειαστούν περισσότερα υπόγεια ύδατα για τη γεωργία, τη βιομηχανία και την προσωπική κατανάλωση. Η ποσότητα διαθέσιμου νερού μπορεί να μειωθεί έως και 40% μέσα στα επόμενα 15 χρόνια, εκτός αν αλλάξει δραματικά ο τρόπος διαχείρισής του. Πολλά υπόγεια αποθέματα νερού είναι ήδη σχεδόν εξαντλημένα, ενώ οι βροχοπτώσεις προβλέπεται να γίνουν πιο ασταθείς λόγω της κλιματικής αλλαγής. Η έκθεση προβλέπει πως η παγκόσμια ζήτηση νερού θα αυξηθεί κατά 55% έως το 2050, ωστόσο ταυτόχρονα τα αποθέματα ολοένα και θα λιγοστεύουν. Αν οι σημερινές τάσεις χρήσης δεν αλλάξουν τότε ο κόσμος θα διαθέτει μόνο το 60% του απαιτούμενου νερού το 2030.

Ούτε βήμα πίσω! Ο αγώνας της ΕΡΤ θα φτάσει μέχρι την τελική νίκη

Το αποτέλεσμα των εκλογών της 25^{ης} Γενάρη, που έδωσε ένα ηχηρό χτύπημα στο μνημονιακό καθεστώς, είναι μια νίκη των εργαζομένων, των ανέργων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, της νεολαίας, όλων μας που τα προηγούμενα χρόνια αγωνιστήκαμε με Γενικές Απεργίες, διαδηλώσεις, απεργίες σε εργασιακούς χώρους καταλήψεις σε πλατείες, σχολές και σχολεία. Για να ολοκληρωθεί αυτή η νίκη, απαιτείται η δικαίωση αυτών των αγώνων που ξήλωσαν τη χουντική συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ.

Ο αγώνας της ΕΡΤ είναι ένας τέτοιος παραδειγματικός αγώνας, που συνέβαλε τα μέγιστα στην πτώση της χούντας Σάμαρά-Βενιζέλου, έβαλε πρακτικά το ζήτημα της άμεσης οργάνωσης του αγώνα ενάντια στο κύμα των απολύσεων και των «ξαφνικών θανάτων», οδήγησε στον ακρωτηριασμό (με την αποχώρηση της ΔΗΜΑΡ) της τρικομματικής τότε κυβέρνησης. Η κατάληψη και η συνέχιση εκπομπής προγράμματος 22 μήνες τώρα, αποτελούν παράδειγμα αυτοδιαχείρισης για όλους τους εργαζόμενους. Δείχνει ότι μπορούν να πάρουν στα χέρια τους τις υπηρεσίες, την παραγωγή, την οικονομία, λειτουργώντας τα κάτω από τη δική τους διαχείριση και για τους δικούς τους σκοπούς.

Δυστυχώς, το σχέδιο νόμου που κατατέθηκε το βράδυ της 1/4 στη Βουλή, είναι το αρχικό σχέδιο που δόθηκε προ μηνός περίπου σε διαβούλευση, το οποίο αγνοεί επιδεικτικά και ακυρώνει στην πράξη τις περισσότερες από τις κατακτήσεις και τα αιτήματα των αγωνιζόμενων εργαζομένων της ΕΡΤ.

Όχι μόνο δεν πρόκειται για «νέα αρχή, με νέο νόμο από μηδενική βάση», όχι μόνο δεν έχει σχέση με τις εξαγγελίες ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αλλά προκαλεί (δυσάρεστη) έκπληξη ότι το νομοσχέδιο αποτελείται από **τροποποιήσεις του Ν.4173, του νόμου δηλαδή με τον οποίο δημιουργήθηκε το έκτρωμα της ΝΕΡΙΤ**. Το σύμβολο της χουντικής συγκυβέρνησης.

Αντί να χρησιμοποιηθεί και να αξιοποιηθεί η πολύτιμη πείρα της πολύμηνης αυτοδιαχείρισης με την ανάδειξη εκλεγμένων και άμεσα ανακλητών συντονιστών (στα παλιά διευθυντικά πόστα) από την γενική συνέλευση των εργαζομένων, με την οποία ξεπερνιούνται στην πράξη οι παθογένειες της παλιάς ΕΡΤ, αναπαράγεται και νομιμοποιείται το εκτρωματικό μοντέλο διοίκησης της ΝΕΡΙΤ. Επανέρχεται ένα αυταρχικό και μακριά από κάθε κοινωνικό και εργατικό έλεγχο μοντέλο διοίκησης, με ένα επταμελές Διοικητικό Συμβούλιο στο οποίο ο Διευθύνων Σύμβουλος έχει απόλυτη εξουσία. Όλα τα κρίσιμα θέματα ανατίθενται στο δίδυμο υπουργού-διευθύνοντα συμβούλου. Η δε συμμετοχή 2 εργαζομένων στο 7μελές ΔΣ δεν μπορεί να ειπωθεί καν σαν χαπάκι που χρυσίζει, μάλλον μοιάζει με τυρί στη φάκα της συνδιαχείρισης ή άθλια καρικατούρα «εργατικού ελέγχου», για όποιον έχει βιώσει την εμπειρία 22 μηνών αυτοδιαχείρισης. Τα ίδια και χειρότερα ισχύουν για το Συμβούλιο Κοινωνικού Ελέγχου, για το οποίο προβλέπονται μηδενικές αρμοδιότητες και ούτε κατά διάνοια δεν προσεγγίζει σύμφωνα με το σχέδιο νόμου τον ρόλο που υπόσχεται το όνομά του.

Επίσης, το σχέδιο νόμου δεν προβλέπει την επαναλειτουργία όλων των δομών της ΕΡΤ, των δικτύων εκπομπής, την λειτουργία των περιφερει-

ακών ραδιοσταθμών της ΕΡΑ, και την διοικητική αυτοτέλεια της ΕΡΤ3. Όλα αυτά παραπέμπονται στις μελλοντικές αποφάσεις του Δ.Σ. με προαπαιτούμενο όμως πάντα τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς της ΕΡΤ. Την ίδια στιγμή από το ανταποδοτικό τέλος μέσω ΔΕΗ (βασική πηγή χρηματοδότησης της ΕΡΤ) αφαιρούνται 100 εκ. €, που έχουν υπολογιστεί στο πλεόνασμα του κατάπτυστου προϋπολογισμού 2015 της χούντας Σαμαρά-Βενιζέλου, αυτό απλά σημαίνει ότι οι δομές της ΕΡΤ οικονομικά στραγγαλίζονται. Χαρακτηριστικό είναι ότι το οργανόγραμμα, ο κανονισμός προσωπικού κ.λπ. «καταρτίζονται από το Διευθύνοντα Σύμβουλο» χωρίς συζήτηση με τη γενική συνέλευση των εργαζομένων ή τις συνδικαλιστικές τους οργανώσεις.

Ακόμη το σχέδιο νόμου, δημιουργεί και πάλι εργαζόμενους πολλών ταχυτήτων (συμβασιούχους αορίστου και ορισμένου χρόνου, χωρίς έστω να διευκρινίζεται η αναλογία). Αφήνει ακάλυπτους όσους εξαναγκάστηκαν να συνταξιοδοτηθούν. Αδιαφορεί για την αυτοθυσία και την αυταπάρνηση των συμβασιούχων, που ενώ δεν είχε λήξει η σύμβαση τους όταν επιβλήθηκε το «μαύρο», επέλεξαν να παραμείνουν στον αγώνα, καθώς και των δεκάδων αλληλέγγυων που συμμετέχουν λειτουργικά στο πρόγραμμα και κρατούν μαζί με τους αγωνιζόμενους εργαζόμενους την ΕΡΤ ανοιχτή. Δεν υπάρχει καν μέριμνα για τις οικογένειες των 17 νεκρών εργαζομένων της ΕΡΤ. Αντίθετα προβλέπεται πως παραμένουν σε ισχύ οι συμβάσεις αορίστου χρόνου που έχουν συναφθεί με τη ΝΕΡΙΤ Α.Ε., παρά τον οργισμένο τρόπο με τον οποίο πραγματοποιήθηκαν οι προσλήψεις αυτές, σε σχέση με τα κριτήρια του διαγωνισμού, τους πλαστούς τίτλους σπουδών, τις εξόφθαλμες αδικίες κ.α.

Οι αγωνιζόμενοι εργαζόμενοι της ελεύθερης αυτοδιαχειριζόμενης ΕΡΤ3, συνεχίζουν την αυτοδιαχείριση και την παραγωγή ελεύθερου προγράμματος και μαζί με την ΠΟΣΠΕΡΤ έκαναν στις 3-6/4, μαζί με το Σωματείο Εργαζομένων της κατελιημμένης ΒΙΟΜΕ, το σωματείο Τσιμέντων Χαλκίδας, τις αγωνιζόμενες καθαριστριες του Υπ. Οικονομικών, τις επιτροπές αγώνα Σχολικών Φυλάκων, και τους διαθέσιμους καθηγητές Θεσσαλονίκης, το Καραβάνι Αγώνα και Αλληλεγγύης, ξεκινώντας από την Θεσσαλονίκη και καταλήγοντας στην Αθήνα με διαδήλωση προς το Υπ. Εργασίας, με ενδιάμεσους σταθμούς σε Λάρισα, Βόλο, Λιβαδειά και Χαλκίδα.

Μέρα με τη μέρα γίνεται φανερό ότι **οι εργαζόμενοι, θα πρέπει να επέμβουμε ενεργά στη νέα κατάσταση που διαμορφώνεται, για να δώσουμε μια οριστική λύση με βάση τα δικά μας συμφέροντα**. Δεν μπορούμε να μείνουμε ικανοποιημένοι από ατέρμονες «διαπραγματεύσεις». Δεν μπορούμε να επαναπαυθούμε στα διαρκή «στρογγυλέματα», τους συμβιβασμούς, τη διγλωσσία ή την αναβολή ακόμη και ορισμένων (σωστών) μετριοπαθών προεκλογικών υποσχέσεων. **Πρέπει να αναπτύξουμε αγώνες για να αντιστρέψουμε τη μνημονιακή καταστροφή**, για να αντιμετωπίσουμε πραγματικά την τεράστια ανθρωπιστική κρίση και να ανασυγκροτήσουμε/επανεκκινήσουμε την οικονομία με βάση τα δικά μας συμφέροντα, **για να επιβάλουμε στην πράξη τα αιτήματα για τα οποία αγωνιστήκαμε τα μνημονιακά χρόνια**.

Η νίκη των αγωνιζόμενων εργαζομένων της ΕΡΤ θα είναι ένα σημαντικό πρώτο βήμα, μια μεγάλη παρακαταθήκη σε αυτή την προσπάθεια. Η άμεση επαναλειτουργία της ΕΡΤ, εδώ και τώρα, με ένα νομικό πλαίσιο που θα αναγνωρίζει και θα δικαιώνει τον αγώνα, τους πόθους, τα αιτήματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων της ΕΡΤ όπως αυτά έχουν καταγραφεί στις αποφάσεις των γενικών τους συνελεύσεων, είναι αναγκαία και αποτελεί παλλαϊκή απαίτηση. Θα είναι νίκη όλων μας και πρέπει να παλέψουμε γι' αυτήν με κάθε τρόπο.

επίκαιρα...

120 εκατ. ευρώ από τον ΟΑΕΔ στις τράπεζες αντί για τους ανέργους

Την ώρα που επιδοτείται μόλις το 10% των ανέργων, η διοίκηση του ΟΑΕΔ θα δώσει στις τράπεζες 120 εκατ. ευρώ, που βρήκε ότι «περισσεύουν» επειδή «δεν είναι προς επένδυση, ούτε προς άμεση διάθεση».

Σε έκτακτη συνεδρίαση του Δ.Σ. του Οργανισμού, την Πέμπτη 26 Μαρτίου, αποφασίστηκε να διατεθούν τα χρήματα, που αρκούσαν να δώσουν επίδομα σε επιπλέον 30.000 ανέργους, στην Τράπεζα της Ελλάδος (Τ.τ.Ε.). Το ποσό αυτό αντιστοιχεί ακόμα στα 116 εκατομμύρια ευρώ των οικογενειακών επιδομάτων που καταργήθηκαν πέρυσι. Υπέρ της πρότασης της διοίκησης ψήφισαν οι εκπρόσωποι των εργοδοτικών οργανώσεων Σ.Ε.Β., Ε.Σ.Ε.Ε., Γ.Σ.Ε.Β.Ε.Ε., Σ.Ε.Τ.Ε., αλλά και ο εκπρόσωπος των εργαζομένων στον ΟΑΕΔ. Οι τρεις εκπρόσωποι της ΓΣΕΕ ψήφισαν «παρών». Ο Οργανισμός Πληρωμών και Ελέγχου Κοινοτικών Ενισχύσεων Προσανατολισμού και Εγγυήσεων πρώτος προχώρησε στην απόδοση όλων των διαθεσίμων του στην Τ.τ.Ε. Της απόφασης προηγήθηκε τελεσίγραφο της κυβέρνησης προς τον ΟΑΕΔ, σύμφωνα με το οποίο, αν δεν έδινε τα διαθέσιμα, δεν θα είχε το ευνοϊκότερο επιτόκιο που προβλέπεται με την τοποθέτηση σε γερως, αλλά αυτά θα επενδύονταν σε ομόλογα με βάση τον «αναγκαστικό» νόμο του 1950, που χρησιμοποιήθηκε και για το PSI.

«ΑΒ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ»: Εκδικητικές απολύσεις και καταστρατήγηση της εργοδοσίας

Η εργαζόμενη στα σουπερ μάρκετ «ΑΒ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ» επί 15 χρόνια, Ελένη Σαχαζίδου, απολύθηκε εκδικητικά από την επιχείρηση τη Δευτέρα 16 Φλεβάρη, γιατί σύμφωνα με τον διευθυντή καταστήματος Χολαργού, «έχει μεγάλη γλώσσα». Η Ελένη εργαζόταν επί 15 συναπτά έτη ως τετράωρη (σε Αγ. Παρασκευή, Παπάγο, Χολαργό) και διεκδίκησε με αξιοπρέπεια τα δικαιώματά της: αντέδρασε στις απειλές που δεχόταν από τον διευθυντή καταστήματος, απαίτησε το δεκάλεπτο διάλειμμα που δικαιούνται οι τετράωροι εργαζόμενοι, διαμαρτυρήθηκε για τις απλήρωτες υπερωρίες (και την τακτική να χτυπούν οι προϊστάμενοι τις κάρτες της βραδινής βάρδιας και να την κρατούν με το «έτσι θέλω» άλλη μισή ώρα στο μαγαζί), υπερασπίστηκε ανοιχτά την Κυριακάτικη Αργία. Παρά τις συνεχείς πιέσεις από τον διευθυντή του καταστήματος, ώστε να παραιτηθεί για να γλιτώσουν την αποζημίωση, δεν έκανε πίσω. Τέλος, αρνήθηκε να στηρίξει τα διευθυντικά στελέχη της εταιρίας στις εκλογές του «Κλαδικού Σωματείου των Σούπερ Μάρκετ». Τότε, ο διευθυντής ανακοίνωσε την απόλυσή της. Η εργαζόμενη την κατήγγειλε ως καταχρηστική, διεκδικώντας την άμεση επαναπρόσληψη της καθώς και τις απλήρωτες υπερωρίες.

Η εργοδοσία της «ΑΒ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ» έχει στήσει επιχειρησιακό σωματείο στο οποίο μέλη του Δ.Σ. είναι διευθυντικά στελέχη της εταιρείας. Ο πρόεδρος του σωματείου είναι στέλεχος της εταιρείας στο τμήμα ανθρωπίνων πόρων, δηλαδή αυτός που προσλαμβάνει και απολύει εργαζόμενους. Τα διευθυντικά στελέχη της «ΑΒ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ» «περιφρουρούν την καθαρότητα» του εργοδοτικού σωματείου απαγορεύοντας σε εργαζόμενους στα καταστήματα, που ζήτησαν να γίνουν μέλη σε αυτό, να κατέλθουν στις εκλογές του σωματείου, καταστρατηγώντας κάθε έννοια νομιμότητας. Επιπλέον, χρησιμοποιούν τις συνέψεις που έχουν στον κρατικό μηχανισμό, με αποτέλεσμα στις 17 Μάρτη η αστυνομία να παρέμβει στην τριμερή συνάντηση στην Επιθεώρηση Εργασίας για την επαναπρόσληψη της απολυμένης, και ο προϊστάμενος της Επιθεώρησης να δώσει κανονική αναφορά στον αστυνόμο, ενώ δεν είχε καμιά θέση εκεί. Οι κινητοποιήσεις για την επαναπρόσληψη της Ελένης Σ. και την τήρηση της Συλλογικής Σύμβασης ωστόσο θα συνεχιστούν.

Πράξη έκανε τις απειλές η «ΑΕΓΕΚ Κατασκευαστική» και στις 4 Γενάρη προχώρησε στην απόλυση ακόμα 70 εργαζομένων στον κατασκευαστικό τομέα του Μετρό Θεσσαλονίκης, ενώ εκφράζονται φόβοι από τους εργαζόμενους πως μέχρι το Πάσχα θα απολυθούν άλλοι 70 στον ίδιο τομέα, ενώ όσοι δεν απολυθούν άμεσα θα μεταφερθούν στην «ΑΙΑΣΑ» για να τελειώσουν τις εργασίες ασφαλείας και μετά να απολυθούν. Ήδη από τις 21 Γενάρη η εταιρία είχε προχωρήσει σε άλλες 50 απολύσεις. Η ΑΕΓΕΚ με τον τρόπο αυτό πιέζει την κυβέρνηση για αναθεώρηση της σύμβασης και αύξηση της δημόσιας χρηματοδότησής της. Άλλωστε, συμπληρώθηκαν τέσσερις μήνες από τότε που διακόπηκαν σχεδόν ολοκληρωτικά οι εργασίες κατασκευής (εκτελούνται μόνο οι εργασίες ασφαλείας) και όλα τα ενδεχόμενα παραμένουν ανοιχτά.

Η πρόφαση πάντως βρίσκεται στη διένεξη της αναδόχου εταιρίας «Αττικό Μετρό» και της κοινοπραξίας «ΑΕΓΕΚ» που έχει αναλάβει την κατασκευή του μετρό. Με απόφαση διαιτητικού δικαστηρίου, η «Αττικό Μετρό» καλείται να καταβάλει στην ΑΕΓΕΚ αποζημίωση 10 εκ. ευρώ, λόγω επιβάρυνσης για τη μεταφορά και απόθεση προϊόντων ανασκαφής σε ιδιωτικούς χώρους, σε μεγαλύτερη απόσταση από την προβλεπόμενη, με συνέπεια τη

Νέες απολύσεις στο μετρό Θεσσαλονίκης

σημαντική αύξηση του κόστους για την περίοδο 2007-2010. Η πραγματική αιτία όμως βρίσκεται στις αποικιακού τύπου συμβάσεις που υπογράφηκαν, με όρους που διασφαλίζουν τα κέρδη των κατασκευαστικών εταιριών, ακόμη κι αν το έργο δεν ολοκληρωθεί!

Και στη μέση οι απολυμένοι εργαζόμενοι...

Οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν στάση εργασίας στις 23 Μάρτη και πορεία στη Θεσσαλονίκη φτάνοντας ως το Δημαρχείο, όπου και απαιτήσαν να δοθεί άμεση λύση από τους πολιτικούς φορείς. Την 1η Απρίλη, οπότε ανακοινώθηκαν 70 νέες απολύσεις, προχώρησαν σε 24ωρη απεργία και συγκέντρωση. Οι απολύσεις είναι παράνομες καθώς η εταιρία δεν έχει υποβάλει αίτημα για ομαδικές απολύσεις στο υπουργείο Εργασίας. Πάντως, οι εργαζόμενοι δεν δείχνουν διάθεση για συνέχιση των κινητοποιήσεων, περιμένοντας από τη νέα κυβέρνηση την επίλυση του προβλήματος, στηριζόμενοι στις αόριστες εξαγγελίες του αρμόδιου υπουργού Πύργου Σταθάκη για πλήρη επανασχεδιασμό του Μετρό Θεσσαλονίκης, που θα επιτρέψει την ολοκλήρωσή του. Αυτό όμως σημαίνει νέα γενναία κρατική χρηματοδότηση, η οποία, και λόγω «τρόικας», δεν φαίνεται άμεσα υλοποιήσιμη.

Κινητοποίηση στο Μετρό Αττικής ενάντια στη δίωξη εργαζόμενης

Κινητοποίηση από το «Σωματείο Εργαζομένων Λειτουργίας Μετρό Αθηνών» (ΣΕΛΜΑ) πραγματοποιήθηκε στις 18 Μάρτη στα δικαστήρια της Ευελπίδων, όπου εκδικάστηκε για δεύτερη φορά η υπόθεση συναδέλφου τους, ανύπαντρης

μητέρας, που αρνήθηκε τη βία μετακίνησή της στα εκδοτήρια. Η διοίκηση της εταιρίας συνεχίζει την εκδικητική συμπεριφορά της απέναντι στην εργαζόμενη. Η στάση αυτή την οδήγησε στα δικαστήρια προκειμένου να υπερασπιστεί το δικαίωμα στη δουλειά και στη ζωή.

Η συγκυβέρνηση των μνημονίων έφυγε, τα προβλήματα οξύνονται...

Η κατάσταση συνεχώς επιδεινώνεται για τους εργαζόμενους στα Μέσα Σταθερής Τροχιάς. Οι διοικήσεις προσπαθούν να συνεχίσουν την εφαρμογή των μνημονίων, επιβάλλοντας συνεχώς βλαπτικές μεταβολές σε εργαζόμενους, οδηγώντας τους στα άκρα, όπως την παραπάνω εργαζόμενη. Στα πέντε χρόνια του μνημονίου οι εργαζόμενοι αντιμετώπισαν απολύσεις, περικοπές, βία και τρομοκρατία:

— 270 εργαζόμενοι απολύθηκαν, με αποτέλεσμα τεράστιες ελλείψεις προσωπικού.

— Καταργήθηκαν ειδικότητες, προκαλώντας 300 υποχρεωτικές βλαπτικές εργασιακές μεταβολές.

— Ξυλοδαρμοί εργαζομένων, χημικά, ΜΑΤ και αποκορύφωμα η επιστράτευση των εργαζομένων με εξώδικα και μυνύσεις.

— Δόθηκαν θέσεις κλειδιά στους απεργοστάστες που έδιναν λίστες απεργών στις αρχές.

— Αποκορύφωμα η πρόσφατη κίνηση της διοίκησης να εγκυβερνάει εξωδικώς όλα τα μέλη της «Επιτροπής Υγιεινής και Ασφάλειας», επειδή παρείχαν στήριξη σε καταχρηστικούς διωχθέντα πειθαρχικά εργαζόμενο, που ζητούσε βελτίωση συνθηκών εργασίας, ύστερα μάλιστα από εργατικό ατύχημα.

Επίσης, η εταιρία καθυστερεί να υλοποιήσει διεκδικήσεις των εργαζομένων που υπογράφηκαν στην Επιχειρησιακή Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και αφορούν τη σίτισή τους.

Επιπλέον, παρότι έχουν δοθεί από εργαζόμενους εξετάσεις για άδειες οδηγών ντιζελάμαξας, τα διπλώματα έχουν καθυστερήσει δύο μήνες να εκδοθούν.

Κερασάκι στην τούρτα οι καθημερινές επαναλαμβανόμενες καθυστερήσεις στα δρομολόγια της Γραμμής 2 (κόκκινη γραμμή) έως και 35', παρά την πρόσφατη παραλαβή των πανάκριβων τραινών 3ης σειράς (17 συρμοί με κόστος 155 εκ. ευρώ!).

Το σωματείο των εργαζομένων στη «ΣΤΑ.ΣΥ.» είχε επισημάνει ότι οι καινούριοι συρμοί παρουσιάζουν προβλήματα, που πέραν της αναστάτωσης των δρομολογίων, θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια του σιδηροδρόμου (προσωπικό, επιβάτες, εξοπλισμός). Επίσης, έχουν δημιουργηθεί προβλήματα από τη δυσλειτουργία στις οθόνες ελέγχου αποβίβασης-επιβίβασης επιβατών στις καμπίνες ηλεκτροδότησης των συρμών του ηλεκτρικού, λόγω των αδικαιολόγητων μετατάξεων εργαζομένων έμπειρων και με τεχνογνωσία σε υπηρεσίες του... υπουργείου Πολιτισμού και του υπουργείου Υποδομών.

Για όλους τους παραπάνω λόγους το «ΣΗΕΚ» (Σωματείο Ηλεκτροδηγών και λοιπών εργαζομένων κίνησης ΣΤΑ.ΣΥ. Α.Ε.) πραγματοποίησε επιτυχημένη τριώρη στάση εργασίας την Πέμπτη 19 Μάρτη. Την κινητοποίηση στήριξαν και η Ένωση Εργαζομένων ΗΣΑΠ, το Σωματείο Ηλεκτροδηγών Τραμ και το ΣΕΛΜΑ.

Τέλος Απρίλη το 43^ο Συνέδριο της ΠΟΕ-ΟΤΑ

Στην Αθήνα θα πραγματοποιηθεί το 43^ο τακτικό συνέδριο της ΠΟΕ-ΟΤΑ στις 27-30 Απριλίου. Οι σύνεδροι θα αποφασίσουν για το νέο πρόγραμμα δράσης και θα εκλέξουν τα νέα όργανα, αντιπροσώπους στην ΑΔΕΔΥ και εκπροσώπους στα Ταμεία.

Είναι ένα αρκετά σημαντικό συνέδριο, καθώς έρχεται μετά τη νίκη της 25^{ης} Γενάρη, όπου ο ελληνικός λαός γκρέμισε τη λαομίσητη μνημονιακή συγκυβέρνηση. Μια νίκη που οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να αφήσουμε στα αδύναμα χέρια του ΣΥΡΙΖΑ, που έκανε την επαίσχυντη συμφωνία στο Eurogroup της 20^{ης} Φλεβάρη – αλλά χρειάζεται αγώνες να την σταθεροποιήσουμε και ολοκληρώσουμε, ξηλώνοντας στην πράξη τα μνημόνια. Οι εργαζόμενοι στους δήμους όλα αυτά τα χρόνια δέχτηκαν τεράστια επίθεση (απολύσεις, διαθεσιμότητες, ενιαίο μισθολόγιο), έδωσαν αγώνες που ποινικοποιήθηκαν με την πολιτική επιστράτευση. Πρόκειται για έναν από τους πιο μαζικούς κλάδους και με ιστορικό ρόλο στο εργατικό κίνημα, με μεγάλες αγωνιστικές παραδόσεις.

Μετά την 25^η Γενάρη και εν όψει του Συνεδρίου, η Ομοσπονδία έκανε προσπάθεια να συναντηθεί με το υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης, για να δωθούν λύσεις στα μεγάλα προβλήματα που δημιούργησαν τα μνημόνια. Η Εκτελεστική Επιτροπή της ΠΟΕ-ΟΤΑ συναντήθηκε στις 5/3 με τον αναπληρωτή υπουργό Διοικητικής Μεταρρύθμισης Γ. Κατρούγκαλο και έθεσε τα παρακάτω ζητήματα, που χρειάζονται άμεση αντιμετώπιση:

1. Άμεση επαναπρόσληψη και επιστροφή των εργαζομένων που οδηγήθηκαν στην απόλυση και στη διαθεσιμότητα. Επανασύσταση καταργημένων υπηρεσιών και δομών με ταυτόχρονη κατάργηση των αντίστοιχων μνημονιακών Νόμων (Σχολικοί Φύλακες, Δημοτική Αστυνομία).

2. Κατάργηση του Ν.4250/2014 για την «αξιολόγηση» και τον προσχηματικό επανέλεγο μετατροπής συμ-

βάσεων σε αορίστου χρόνου, που μοναδικό στόχο είχε να οδηγήσει χιλιάδες εργαζόμενους μέσω της διαθεσιμότητας στην απόλυση.

3. Παύση κάθε ποινικής ή πειθαρχικής διαδικασίας σε όσους εργαζόμενους ή αιρετούς αρνήθηκαν την εφαρμογή του άρθρου 42 του Ν.4250/2014 για τον επανέλεγο μετατροπής των Συμβάσεων, συμμετέχοντας στην Απεργία-Αποχή που είχε προκηρύξει η ΠΟΕ-ΟΤΑ.

4. Κατάργηση όλων των διατάξεων και νόμων που διαμόρφωσαν ένα αυταρχικό και αντιδημοκρατικό πλαίσιο στο Πειθαρχικό Δίκαιο των Δημοσίων Υπαλλήλων (Ν.4057/2012 και Ν.4093/2012). Άμεση κατάργηση των διατάξεων που αφορούν στην «υποχρεωτική αργία» και το τεκμήριο της αθωότητας. Να μην θεωρείται «αναξιοπρεπή συμπεριφορά» η κοινωνική, πολιτική και συνδικαλιστική δράση. Επαναφορά των αιρετών εκπροσώπων των εργαζομένων στα Πειθαρχικά Συμβούλια.

5. Κατάργηση του μισθολογίου φτώχειας και εξαθλίωσης (Ν.4024/2011) με ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς. Πρώτο βήμα η άρση της μισθολογικής και βαθμολογικής καθήλωσης, με την επανακατάταξη στα μισθολογικά κλιμάκια και βαθμούς με βάση την πραγματική προϋπηρεσία. Ακώλυτη μισθολογική-βαθμολογική εξέλιξη με την άμεση κατάργηση κάθε διάταξης που συνδέει το μισθό-βαθμό με την αξιολόγηση.

6. Άμεση αντιμετώπιση της ερήμωσης των υπηρεσιών της Τοπικής Αυτοδιοίκησης με προσλήψεις μόνιμου προσωπικού.

7. Κατάργηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας κάθε μορφής, ενιαία μόνιμη σχέση (Δημοσίου Δικαίου) εργασίας. Πλήρη μισθολογικά, ασφαλιστικά, συνταξιοδοτικά και εργασιακά δικαιώματα σε όλους τους εργαζόμενους.

8. Τακτοποίηση άμεσα του προσωπικού όπου οι συμβάσεις έχουν μετατραπεί σε Ιδιωτικού Δικαίου Αορίστου Χρόνου, με αμετάκλητες δικαστικές αποφάσεις.

9. Άμεση ορκωμοσία όσων εργαζομένων απασχο-

λούνται με προσωρινούς πίνακες του ΑΣΕΠ, οι οποίοι έχουν καταστεί οριστικοί.

10. Αναγνώριση της προϋπηρεσίας από τον Ιδιωτικό Τομέα.

11. Κατάργηση του αντιλαϊκού και αντεργατικού μέτρου της πολιτικής επιστράτευσης.

12. Επαναφορά του Συνταγματικού και Δημοκρατικού δικαιώματος των Συλλογικών Διαπραγματεύσεων για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο και τους ΟΤΑ.

Ο Κατρούγκαλος επανέλαβε τη «δέσμευση της κυβέρνησης» για επιστροφή των απολυμένων στο Δημόσιο και των σχολικών φυλάκων στους δήμους (όσοι από αυτούς δεν έχουν μετακινηθεί σε νοσοκομεία). Επίσης τόνισε ότι καταργείται η πολιτική επιστράτευση.

Στη συνέχεια, η ΠΟΕ-ΟΤΑ ζήτησε συνάντηση με τον υπουργό Εσωτερικών Νίκο Βούτση για να ολοκληρωθεί νομοσχέδιο που θα περιλαμβάνει τα αιτήματά τους. Αν και τη ζήτησε επανειλημμένως, η συνάντηση δεν έγινε. Μάλιστα, η διευθύντρια του υπουργικού γραφείου ενημέρωσε την Ομοσπονδία ότι ο υπουργός... δεν έχει χρόνο!

Είναι φανερό ότι οι κυβέρνηση διαρκώς υποχωρεί κάτω από το βάρος των πιέσεων της τρόικας (συγγνώμη, των... «θεσμών»), των εκβιασμών της Ε.Ε. και των αγορών. Αυτό βέβαια αφορά και την αποκατάσταση των μνημονιακής πληγμάτων ενάντια στους εργαζόμενους στους δήμους. Το συνέδριο της ΠΟΕ-ΟΤΑ θα πρέπει να αποφασίσει ένα πρόγραμμα αγώνων, μαζί με όλους τους εργαζόμενους, για να επιβάλλουν τα δίκαια αιτήματα των εργαζομένων, που θα είναι έτσι μια σημαντική συμβολή στην ανάγκη να ξηλώσουμε το μνημονιακό καθεστώς στην πράξη, από το δημόσιο και παντού. Στο συνέδριο, όλες οι παρατάξεις, τα πρόσωπα και τα νέα όργανα διοίκησης θα πρέπει να κριθούν κυρίως πάνω σ' αυτό. Αλλά και χωρίς αυταπάτες για το πόσο πραγματικά «αριστερά» ή «αντιμνημονιακά» είναι, όσο παραμένουν στο έδαφος μιας -εντελώς αναποτελεσματικής, αν μη τι άλλο- συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Ο αγώνας των κατοίκων της Χαλκιδικής θα νικήσει!

Η Eldorado Gold συνεχίζει την καταστροφική της εξόρυξη στις Σκουριές στη Χαλκιδική, γι' αυτό είναι επιτακτική ανάγκη να τους σταματήσουμε πριν η καταστροφή γίνει ανεπανόρθωτη.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, εγκλωβισμένη από τους ευρωπαϊούς τοκογλύφους, προχωρά συνεχώς σε συμβιβασμούς. Έτσι, παρά τις προεκλογικές υποσχέσεις υπουργών αλλά και του ίδιου του Πρωθυπουργού για άμεσο σταμάτημα της εξόρυξης στις Σκουριές, τις προηγούμενες μέρες ο υπουργός Παραγωγικής Ανασυγκρότησης, Περιβάλλοντος και Ενέργειας Λαφαζιάνης αοριστολογούσε, ανακοινώνοντας εξέταση του ζητήματος με γνώμονα την προστασία της νομιμότητας, την προστασία του περιβάλλοντος και τη διαφύλαξη του δημοσίου συμφέροντος. Η υπόθεση αποτελεί ένα τεράστιο πολιτικό, οικονομικό, νομικό μα πάνω από όλα περιβαλλοντολογικό σκάνδαλο, με τις καταστροφικές του συνέπειες να είναι ήδη ορατές στη γύρω περιοχή και όχι μόνο (αποψίλωση αρχέγονου δάσους, υψηλές ποσότητες αρσενικού στο νερό κ.λπ.). Κι όλα αυτά πριν αρχίσουν οι εξορύξεις, που θα σπείρουν κυριολεκτικά τον καρκίνο και τον θάνατο, όχι μόνο στην περιοχή αλλά σε όλη τη Β. Ελλάδα, με μεταφορά καρκινογόνου σκόνης (3.116 τόνοι/ώρα!). Παράλληλα, οι εξελίξεις στο συγκεκριμένο ζήτημα θα επηρεάσουν και την τροπή των γεγονότων στις υπόλοιπες περιοχές που είναι χαρακτηρισμένες ως μεταλλευτικές και που απλώνονται από το Ωραιόκαστρο Θεσσαλονίκης ως τον Έβρο.

Το Σάββατο 28 Μάρτη πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη διαδήλωση που διοργάνωσαν οι «Επιτροπές Αγώνα Χαλκιδικής και Θεσσαλονίκης ενάντια στην εξόρυξη χρυσού». Οι χιλιάδες που συμμε-

τείχαν από Θεσσαλονίκη, Χαλκιδική, Σέρρες, Κομοτηνή κ.α. πέρασαν, για άλλη μια φορά, «αθέατοι» από τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης. Να σημειώσουμε ότι ήταν η πρώτη διαδήλωση στη Θεσσαλονίκη επί αριστερής κυβέρνησης, στην οποία κλούβες και ΜΑΤ «όρισαν», θα λέγαμε, το δρομολόγιο, αφού απέκλεισαν τη διέλευση της διαδήλωσης από κεντρικό δρόμο κοντά στα γραφεία της «Ελληνικός Χρυσός». Το επόμενο ραντεβού για κινητοποίηση έχει οριστεί για τις 5 Απριλίου στην περιοχή των Σκουριών, με τους αγωνιζόμενους κατοίκους να δηλώνουν αποφασισμένοι να φτάσουν ως τη νίκη του δικαίου αγώνα.

Παράλληλα, το τερατώδες «Κράτος Έκτακτης Ανάγκης» που είχε δημιουργηθεί από την προηγούμενη συγκυβέρνηση συνεχίζει το έργο της υπερασπίζοντας όπως πάντα τους ντόπιους και ξένους μεγαλοεπιχειρηματίες-τοκογλύφους, στέλνοντας στο εδώλιο άλλους 21 αγωνιστές με βαρύτερες κατηγορίες: σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, απόπειρα ανθρωποκτονίας, ληστεία κ.α., ανεβάζοντας τον αριθμό των διωκόμενων σε πάνω από 350! Στην πορεία στις 19/3 η αστυνομία, με εντολή(;) της κυβέρνησης, προχώρησε σε χρήση δακρυγόνων και χειροβομβίδων κρότου-λάμψης, κυνηγητό από ασφαλίδες με πολιτικά, που προσπάθησαν να διαλύσουν την πορεία, και σε μία σύλληψη αγωνιστή.

Τέλος, τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης χρησιμοποιούν τους εργοδοτικούς εργαζόμενους των μεταλλείων, που κινητοποιούνται για να μη χάσουν τη δουλειά τους, καλούν σε αντισυγκεντρώσεις κ.λπ. Το κίνημα δεν πρέπει να δείξει καμιά ανοχή σε εργαζόμενους που έχουν διαλέξει από την πρώτη στιγμή το στρατόπεδο της εταιρίας, επιτέθηκαν και τραυμάτισαν αγωνιστές, συμμετείχαν σε φιέστες του Άδωνι υπέρ

της εξόρυξης, συναντήθηκαν με τους φασίστες της Χρυσής Αυγής κ.α. Την ίδια ώρα, η ΓΣΕΕ — που δεν έχει αντιδράσει στο παραμικρό την τελευταία διετία απέναντι στις καταπατήσεις κάθε εργατικού δικαιώματος, στη διαγραφή από το λεξικό του όρου «Συλλογική Σύμβαση Εργασίας», στον εξευτελισμό της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας — τάσσεται υπέρ της συνέχισης του έργου της εταιρίας «Ελληνικός Χρυσός», υπερασπιζόμενη(!!) τις θέσεις εργασίας αλλά και τα συμφέροντα των εργοδοτών, όπως οφείλει κάθε ανίκανη/ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Η εργατική τάξη για να σωθεί πρέπει να επενδύσει στην ενότητά της και στον κοινό αγώνα και όχι στη διαίρεση και στο γλείψιμο των επιχειρηματιών, αυτών δηλαδή που ευθύνονται για την καταστροφή που ζούμε.

Η ανακούφιση και απαλλαγή που αισθανθήκαμε με την ήττα των μνημονιακών ΝΔ-ΠΑΣΟΚ γρήγορα αρχίζει να ξεθωριάζει. Οι αμφιβολίες και προβληματισμοί που υπήρχαν για τη συνέπεια και αποφασιστικότητα του ΣΥΡΙΖΑ να εφαρμόσει το πρόγραμμα και τις υποσχέσεις του επαληθεύτηκαν.

Οι εργασίες της εταιρίας στην περιοχή συνεχίζονται και μάλιστα, όπως καταγγέλλουν οι κάτοικοι, τα φορτηγά ανεβοκατεβαίνουν πυρετωδώς τον Κάκαβο γεμάτα φορτίο. Οι εργασίες υλοτόμησης στην ουσία δεν σταμάτησαν ποτέ και τα ατυχήματα με φορτηγά γεμάτα τοξικό υλικό αυξάνονται, με χαρακτηριστικά παραδείγματα αυτά στα λιμάνια του Πειραιά και της Θεσσαλονίκης αλλά και στη Χαλκιδική.

Οι κάτοικοι της περιοχής καταλαβαί-

νουν ότι στενεύουν ή ακόμα και τελειώνουν τα περιθώρια που έδωσαν στην κυβέρνηση, εφόσον τίποτα δεν έχει αλλάξει. Δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν δυναμικά τον αγώνα ως τη νίκη.

Όλοι εμείς που αγωνιστήκαμε για να ξηλώσουμε τη σαμαροβενιζελική χούντα και να απαλλαγούμε απ' τα μνημόνια, απ' την οικονομική/κοινωνική/περιβαλλοντική καταστροφή και ταπεινώσή μας, δεν έχουμε περιθώριο να κάνουμε ούτε βήμα πίσω. Να παραδειγματιστούμε από τον συνεχή, επίμονο και δίκαιο αγώνα στις Σκουριές, να τον στηρίξουμε μέχρι τη νίκη του.

Δεν υπάρχει για μας δρόμος επιστροφής. Πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά! Στον μόνο πραγματικά αξιόπιστο δρόμο: αγώνας παντού, για την υπεράσπιση της νίκης μας στις 25 Γενάρη, για τη διεύρυνση και εδραίωσή της.

— **Να σταματήσει τώρα η εξόρυξη χρυσού στις Σκουριές. Να φύγει η «Eldorado Gold». Να αποχαρκτηριστεί η περιοχή από μεταλλευτική.**

— **Άμεση απαλλαγή των 350 διωκόμενων αγωνιστών. Να διαλύσουν το «Κράτος Έκτακτης Ανάγκης». Ενωτική - Μαζική - Μαχητική υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών.**

■ Γεωργία Βουλγαρέλλη

3-6 Απριλίου: Καραβάνι Αγώνα και Αλληλεγγύης Εμπρός για αγώνες, ενότητα, συντονισμό παντού

Την Παρασκευή 3/4, ξεκίνησε — με πορεία και συναυλία έξω από τον χώρο της ΕΡΤ3 στη Θεσσαλονίκη — το καραβάνι αγώνα και αλληλεγγύης που διοργάνωσαν οι εργαζόμενοι της BIOME, των Τιμμένων Χαλκίδας και της ελεύθερης αυτοδιαχειριζόμενης ΕΡΤ3, οι απολυμένες καθαρίστριες του Υπ. Οικονομικών, σχολικοί φύλακες και διαθέσιμοι εκπαιδευτικοί από τη Θεσσαλονίκη.

Το Σάββατο 4/4 και την Κυριακή 5/4, το καραβάνι έκανε «στάσεις» σε Λάρισα, Βόλο, Λιβαδειά, Χαλκίδα, με τοπικές πορείες και εκδηλώσεις, με συμμετοχή και τοπικών οργανώσεων αλληλεγγύων και αγωνιζόμενων εργαζομένων. Την Κυριακή το βράδυ, περνώντας πρώτα από τον χώρο της ΕΡΤορεν στην Αγ. Παρασκευή, κατέληξε στο Υπ. Οι-

οικονομικών στο κέντρο της Αθήνας, όπου διοργανώθηκε κεντρική εκδήλωση στην αίθουσα του Τεχνικού Επιμελητηρίου.

Με αποφασιστικότητα τη Δευτέρα 6/4 το πρωί διοργανώθηκε διαδήλωση προς το Υπ. Εργασίας, όπου οι εργαζόμενοι απαιτήσαν από την κυβέρνηση να δεσμευθεί και να υλοποιήσει άμεσα μέτρα δικαίωσης των αγώνων:

— Οι καθαρίστριες του Υπ. Οικονομικών —παρόλο που αποτέλεσαν σύμβολο του αγώνα ενάντια στις μνημονιακές κυβερνήσεις— είναι ακόμη στην ανεργία και η κυβέρνηση πηγαίνει από αναβολή σε αναβολή την επαναπρόσληψή τους. Το ίδιο οι σχολικοί φύλακες και οι εκπαιδευτικοί. Στο βωμό της «διαπραγμάτευσης χωρίς ρήξη» με τους τοκογλύφους δανειστές, η νέα κυβέρνηση αρνείται να «νομοθετήσει μονομερώς», να υλοποιήσει ακόμα κι αυτές τις κουτσουρεμένες προγραμματικές δηλώσεις της, να εφαρμόσει —έστω για συμβολικούς λόγους— ένα ελάχιστο μέρος του ηλώματος των μνημονίων.

— Για την ΕΡΤ και τον 20μηνό αγώνα των εργαζομένων, η κυβέρνηση, με το νομοσχέδιο που κατέθεσε, απαιτεί μια πλήρη ταπείνωση του πιο αγωνιστικού κομματιού των εργαζομένων της ΕΡΤ. Χωρίς να πειράζει/αναφέρει τίποτα από το έκτρωμα της ΔΤ/ΝΕ-ΡΙΤ, καλεί αυτούς που αρνήθηκαν να υποταχτούν για 20 μήνες να επιστρέψουν στις δουλειές τους με σκυμμένο κεφάλι, πλάι με

όσους εξυπρέτησαν την πλήρη παράδοση της δημόσιας πληροφόρησης στον προπαγανδιστικό μηχανισμό της μνημονιακής συγκυβέρνησης.

— Στα Τιμμένα Χαλκίδας, αν και οι εργαζόμενοι έχουν δικαιωθεί για τις παράνομες απολύσεις, τίποτα δεν γίνεται για ν' αποτραπεί το κλείσιμο ακόμη ενός μεγάλου εργοστασίου, για να σταματήσουν τα λουκέτα και οι απολύσεις.

— Για τη BIOME, πέρα από τη συνεχόμενη κωλυσιεργία να διευθετηθεί το ζήτημα της λειτουργίας του εργοστασίου απ' τους ίδιους τους εργαζόμενους με κάποια νομοθετική ρύθμιση, οι εργαζόμενοι δέχονται τώρα ακόμη μεγαλύτερη πίεση από την παλιά εργοδοσία, που είχε εγκαταλείψει την επιχείρηση. Σε πρόσφατο δικαστήριο, ο εκκαθαριστής της μητρικής εταιρίας της Φιλκεράμ ζητάει να ενοποιηθεί το σύνολο των οικοπέδων που κατέχει (συμπεριλαμβανομένου αυτού όπου βρίσκεται η BIOME) και να εκποιηθούν από κοινού, πετώντας στο δρόμο τους εργαζόμενους, που προσπαθούν να κρατήσουν το εργοστάσιο λειτουργικό. Ενώ η κυβέρνηση θα μπορούσε να πάρει άμεσα μέτρα για να προλάβει μια τέτοια εξέλιξη (π.χ. να μπλοκάρει την ενοποίηση των οικοπέδων μέχρι να δημεύσει το συγκεκριμένο οικόπεδο και κτήρια μέσω του ΙΚΑ ή της εφορίας), ως τώρα είναι αναβάλλει και παρατείνει την στασιμότητα.

Ειδικά για τα εργοστάσια και τις μεγά-

λες επιχειρήσεις, η άρνηση να ληφθούν συγκεκριμένες πρωτοβουλίες από την κυβέρνηση είναι χαρακτηριστική των προθέσεων της. Καμία «αντιμνημονιακή» πολιτική δεν πρόκειται να έχει αποτέλεσμα, αν δεν σταματήσει κάπου την καταράκιλα της παραγωγής, αν δεν ξαναβάλει μπροστά τη βιομηχανία. Χωρίς σύγκρουση με επιχειρηματίες/βιομήχανους, απαλλοτρίωση και εθνικοποίηση των βασικών τομέων, ξεκινώντας από τις τράπεζες και τα εργοστάσια που έχουν εγκαταλείψει, δεν πρόκειται να ξαναπάρει μπροστά η οικονομία.

Το μόνο που έχει κάνει μέχρι σήμερα η κυβέρνηση είναι ρυθμίσεις για να αποπληρωθούν οι υπέρμετροι και παράνομοι φόροι, που επιβλήθηκαν από τις προηγούμενες κυβερνήσεις — και τα μέτρα για την «ανθρωπιστική κρίση», που —να δούμε και αν θα εφαρμοστούν— σε τελική ανάλυση είναι νεοφιλελεύθερης έμπνευσης μέτρα διαχείρισης της απόλυτης εξαθλίωσης.

Η απάντηση είναι η ενίσχυση των ανυποχώρητων αγώνων, η απαίτηση για πλήρη δικαίωση, ο συντονισμός, η ριζοσπαστικοποίηση των μορφών πάλης. Το ξήλωμα των μνημονίων δεν μπορεί να ανατεθεί στη νέα κυβέρνηση, όχι μόνο γιατί δεν μπορεί αλλά δυστυχώς και γιατί δείχνει μέχρι τώρα ότι δεν πολυθέλει. Γιατί, αν δεν θέλουν ρήξη με την Ε.Ε. και τους «θεσμούς», αντικειμενικά θα έρθουν σε ρήξη με τα δικαιώματα και τις ανάγκες της εργατικής τάξης.

Η δίκη της ναζιστικής συμμορίας της Χ.Α.

Στις 20 Απρίλη αρχίζει μία από τις σημαντικότερες πολιτικά δίκες των τελευταίων χρόνων, αυτή της ναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής, που σχεδιάζεται να διεξαχθεί σε ειδικά διαμορφωμένη αίθουσα στις φυλακές Κορυδαλλού.

Στο εδώλιο των κατηγορουμένων θα καθίσουν συνολικά 69 χρυσαυγίτες μεταξύ των οποίων πολλοί βουλευτές, ηγετικά στελέχη και μέλη της ναζιστικής συμμορίας, υπεύθυνοι για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, του Σαχζάτ Λουκμάν και άλλων μεταναστών, την απόπειρα δολοφονίας των Αιγύπτιων αλιεργατών στο Πέραμα, τη δολοφονική επίθεση κατά συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ και μια σειρά άλλων επιθέσεων.

Η δίκη θα γίνει από το Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων, σύμφωνα με το ογκωδέστατο (1.100 σελίδες) παραπεμπτικό βούλευμα του συμβουλίου Εφετών 215/2015. Το βούλευμα βασίζεται στο πόρισμα του εισαγγελέα Ντογιάκου και το πόρισμα των ανακριτών Κλάπα και Δημητροπούλου του 2014. Οι χρυσαυγίτες παραπέμπονται σε δίκη για σειρά κακουρηγηματικών πράξεων όπως ανθρωποκτονίες, απόπειρες ανθρωποκτονιών, σοβαρές σωματικές βλάβες, οπλοκατοχή, εμπρησμούς, φθορά ξένης περιουσίας κ.α. Η βασική κατηγορία εκτός από τις ανθρωποκτονίες και απόπειρες ανθρωποκτονιών, είναι η σύσταση, συμμετοχή και διεύθυνση (όταν πρόκειται για ηγετικό μέλος) σε εγκληματική οργάνωση. Ο κατάλογος των μαρτύρων κατηγορητηρίου ξεπερνάει τους 130, εκ των οποίων 30 θα καταθέσουν για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Τα στοιχεία που έχουν συγκεντρωθεί για την δράση της Χρυσής Αυγής -πολλά μένανε στα συρτάρια της αστυνομίας και των δικαστικών αρχών μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2013- είναι συντριπτικά και καμία αμφιβολία δεν αφήνουν για το ρόλο και τη δράση των ναζιστών. Η Χρυσή Αυγή ήταν και παραμένει μια συμμορία από θρασύδειλα ανθρωπάκια, που με τις πλάτες τμημάτων του κρατικού μηχανισμού ασκούν δολοφονική βία σε μετανάστες, συνδικαλιστές και αγω-

νιστές και στην πλειοψηφία των περιπτώσεων οι πράξεις τους έμεναν ατιμώρητες. Χωρίς την πίεση του αντιφασιστικού κινήματος μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και την απόφαση της κυβέρνησης Σαμαρά να «κοντύνει» την ηγετική ομάδα της ΧΑ (που είχε αρχίσει να ασκεί μια πιο αυτόνομη πολιτική), δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι σήμερα θα φτάναμε στη συγκεκριμένη δίκη.

Ωστόσο θα πρέπει να σημειώσουμε κάποιες πτυχές της «υπόθεσης ΧΑ» και της στάσης της «αμερόληπτης και ανεξάρτητης δικαιοσύνης», που καταδεικνύουν ότι κανένας εφησυχασμός δεν πρέπει να υπάρχει, πέρα από το γεγονός ότι κατά βάση ο φασιστικός κίνδυνος αντιμετωπίζεται πρωτίστως πολιτικά και κινηματικά:

α) Το γεγονός ότι η ΧΑ χαρακτηρίζεται ως «εγκληματική οργάνωση» και όχι ως «τρομοκρατική» δεν είναι ούτε ουδέτερο, ούτε τυχαίο. Το «εγκληματική οργάνωση» σε πολιτική ορολογία σημαίνει εγκλήματα με «θολό» ή υποβαθμισμένο το πολιτικό κίνητρο. Αντίστοιχα η έννοια του «τρομοκράτη» κατασκευάζεται και χρησιμοποιείται από το σύστημα για να χαρακτηρίσει τους πολιτικούς του αντιπάλους. Έτσι για παράδειγμα μια κατάληψη ενός δημόσιου κτηρίου -πρακτική που κατά κόρον χρησιμοποιείται από το εργατικό κίνημα- σύμφωνα με τον τρομονόμο μπορεί να χαρακτηριστεί «τρομοκρατική» ενέργεια, η οποία επισύρει βαρείες ποινές, ενώ μια απόπειρα ανθρωποκτονίας από έναν χρυσαυγίτη να είναι μόνο εγκληματική ενέργεια. Άρα σε περίπτωση καταδίκης και οι δύο μπορεί να αντιμετωπίσουν ίδιας βαρύτητας ποινές!

β) Μία από τις «κραυγαλέες» παραλείψεις του πορίσματος του Συμβουλίου Εφετών είναι ότι κάνει λόγο για εγκληματική οργάνωση που «πιθανά ξεκίνησε να δρα περί το 2008», την στιγμή που η δράση της ναζιστικής συμμορίας έχει ξεκινήσει από τα μέσα περίπου του '90 με σειρά επιθέσεων (πιο χαρακτηριστική η παρολίγον δολοφονία Δ. Κουσουρή το 1998).

γ) Υπήρχε μια καθυστέρηση της δίκης (μάάλιστα οδήγησε και στην πρόσφατη απο-

φυλάκιση Μιχαλολιάκου, Παππά και Λάγου λόγω παρέλευσης του 18μηνου), που δεν μπορεί να αποδοθεί στην «υποστελέχωση» του κρατικού μηχανισμού, αλλά στη «συγγένεια» μέρους του κρατικού μηχανισμού, του αστικού πολιτικού προσωπικού και της αστικής τάξης με τη ναζιστική συμμορία. Για παράδειγμα, αυτή η σχέση που είχε ή και διατηρεί η ΧΑ με φασιστικοποιημένα τμήματα του κρατικού μηχανισμού -κυρίως στην αστυνομία και σε δικαστές- είχε σαν αποτέλεσμα τη λειτουργία αστυνομικών τμημάτων ως παραρτήματα γραφείων της ΧΑ, με χαρακτηριστικά παραδείγματα αυτό της Νίκαιας και του Αγίου Παντελεήμονα, τις κοινές επιχειρήσεις αστυνομικών χρυσαυγίτων στην καταστολή του κινήματος και στο κυνήγι μεταναστών (π.χ. διαδήλωση μετά τη δολοφονία Φύσσα στο Κερατσίνι, πογκρόμ ενάντια σε μετανάστες το Μάη του 2011 μετά τη δολοφονία Καντάρη στο κέντρο της Αθήνας, που είχε σαν αποτέλεσμα τη δολοφονία του Αλίμ Αμντούλ Μανάν από «αγνώστους» κ.α.).

δ) Υπάρχουν περιπτώσεις όπου δικαστές αθώνουν χρυσαυγίτες, όπως τον Κασσιδιάρη για τον ξυλοδαρμό της Κανέλη, τον Μπαρμπαρούση για την επίθεση στους μικροπωλητές στο Μεσολόγγι κ.α. ή δέχονται να παραπεμφθούν σε δίκη δημοσιογράφοι, αγωνιστές και στελέχη της αριστεράς και του συνδικαλιστικού κινήματος μετά από κατάπτυστες και γελοίες μηνύσεις της ΧΑ (π.χ. ενάντια σε Σ. Μιχαήλ, Π. Κωνσταντίνου, Θ. Κούρκουλα κ.α.).

ε) Το κατηγορητήριο και οι διώξεις των χρυσαυγίτων δεν είναι τίποτα μπροστά σε αυτό που αντιμετωπίζουν οι αγωνιστές και οι οργανώσεις του εργατικού και του συνδικαλιστικού κινήματος: βιομηχανία κατασκευής ενόχων και εξοντωτικές ποινές, ατιμωρησία αστυνομικών που πέφτουν σαν μανιασμένοι και ξυλοκοπούν διαδηλωτές και μετανάστες ή τους βασανίζουν μέσα στα κρατητήρια, κήρυξη από τα δικαστήρια όλων των απεργιών ως «παράνομων», τρομονόμοι και κουκουλονόμοι, φρονηματικές διώξεις, προφυλάκιση αγωνιστών (π.χ. περίπτωση Σακκά) και μεταναστών (δες στρατόπε-

δα συγκέντρωσης) για πάνω από 18 μήνες, πρόσφατη ευνοϊκή δικαστική μεταχείριση των βασανιστών (σωφρονιστικών και αστυνομικών) δολοφόνων του Καρέλι, κατάλυση κάθε έννοιας δημοκρατικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών από το κράτος έκτακτης ανάγκης όλα τα προηγούμενα χρόνια.

στ) Η ναζιστική συμμορία επιχειρεί να ξαναβγει στους δρόμους για να τρομοκρατήσει το εργατικό κίνημα και τους μετανάστες, όπως με τη βεβήλωση του μνημείου του Παύλου Φύσσα, την επίθεση στον γιατρό και μουσικό Δημήτρη Μακρέα (συμμετέχει στο στέκι μεταναστών στα Χανιά), σε μετανάστες σε Ομόνοια, Νίκαια και Ν. Ιωνία κ.α.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ ΤΙΜΩΡΙΑ! ΤΣΑΚΙΣΜΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ!

Η δίκη της ΧΑ δεν θα κριθεί μόνο μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου, αλλά και από τον πολιτικό και κοινωνικό συσχετισμό, την πίεση που θα ασκήσει το κίνημα.

Δεν χρειάζεται να περιμένουμε την απόφαση της «ανεξάρτητης δικαιοσύνης» για να μάθουμε αν τελικά η Χρυσή Αυγή είναι «εγκληματική οργάνωση» και αν έχει διαπράξει δολοφονίες. Η απάντηση είναι ήδη γνωστή. Πρόκειται για μια συμμορία από θρασύδειλους μαχαιροβγάλτες-δολοφόνους. Ούτε αρκεί η παραδειγματική τιμωρία των δολοφόνων, αν και πρέπει να γίνει. Αυτό που χρειάζεται είναι το τσάκισμα του χρυσαυγίτικου φασισμού και η ανάδειξη της ΧΑ ως αυτού που πραγματικά είναι: μια συμμορία στήριγμα των καπιταλιστών εντός και εκτός συνόρων, μια άλλης όψης του μνημονιακού φασισμού, μια συμπληρωματικής δύναμης του κράτους έκτακτης ανάγκης για την τρομοκράτηση και καταστολή του εργατικού κινήματος.

Εργασιακή κόλαση στην Αχαΐα

Να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι του δουλεμπορικού πτηνοτροφείου!

Στις 12/3 μία νέα «Μανωλάδα», ένα νέο εργασιακό κάτεργο, ήρθε στο φως. Αποκαλύφθηκε η αποτρόπαια και εγκληματική συμπεριφορά ιδιοκτήτη μεγάλης πτηνοτροφικής μονάδας, στη Χαλανδρίτσα του δήμου Ερυμάνθου στην Αχαΐα, με τη σύλληψη του ίδιου και του Ρουμάνου συνεργού του.

Εννέα μετανάστες, ρουμανικής καταγωγής, εργαζόνταν στη μονάδα αυτή ως πραγματικοί σκλάβοι, σε άθλιες συνθήκες. Ο ιδιοκτήτης τους ανάγκαζε να δουλεύουν από το πρωί έως το βράδυ, πάνω από 15 ώρες την ημέρα, χωρίς να τους επιτρέπει να ξεκουράζονται. Οι εργάτες ζούσαν σε ένα παράπηγμα δίπλα στα κτήρια των δυσωδών ορνιθοτροφείων, χωρίς θέρμανση, ελλιπή σίτιση και φρικτές συνθήκες υγιεινής. Βρίσκονταν υπό συνεχή επιτήρηση, ενώ αρκετές φορές για εκφοβισμό, ο ιδιοκτήτης με καραμπίνα ή περιστροφο, πυροβολούσε στον αέρα ή δίπλα στα πόδια τους, όταν αντιλαμβανόταν ότι δεν απέδιδαν, όσο επιθυμούσε.

Η υπόθεση ήρθε στο φως όταν δύο από τους μετανάστες που εργαζόνταν εκεί κατάφεραν να ξεφύγουν, να φτάσουν έως την Αθήνα και εκεί να καταγγείλουν τα γεγονότα στην προεβεία τους. Ακολούθησε αστυνομική επιχείρηση και απελευθερώθηκαν

ακόμη επτά ρουμάνοι εργάτες, ενώ κατά τη διάρκεια της έρευνας, βρέθηκε σε εντοχισμένο χρηματοκιβώτιο περίπου 1,5 εκ. ευρώ, κατασχέθηκαν ένα πολυτελές αυτοκίνητο, ένα πιστόλι, 90 φυσίγγια, 2 κυνηγετικά όπλα και σπρέι πιπεριού. Σε βάρος του ιδιοκτήτη και του συνεργού του σχηματίστηκε δικογραφία κακουρηγηματικού χαρακτήρα για τα αδικήματα της εμπορίας ανθρώπων, παράβασης της νομοθεσίας περί όπλων και της νομοθεσίας περί πρόληψης και καταστολής της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες.

Να αναφέρουμε εδώ ότι ο ιδιοκτήτης είχε συλληφθεί και στο παρελθόν για παρόμοια εγκλήματα. Υποχρέωνε δια της βίας μια ρουμάνη εργάτρια να δουλεύει 14ωρα χωρίς να την πληρώνει και χωρίς να της παρέχει καμία ασφαλιστική κάλυψη. Η τύχη της υπόθεσης αγνοείται, μιας που είχε την κάλυψη των τοπικών αρχών! Γεγονός που δεν προκαλεί καμία έκπληξη, εξάλλου είναι νωπή ακόμα η προκλητική αθώωση των δολοφόνων εργοδοτών στην Μανωλάδα. Ο ρουμάνος συνεργός του, ήταν το δόλωμα στην υπόθεση αυτή! Εφερνε μετανάστες από τη χώρα του εκμεταλλεζόμενος τη δεινή οικονομική τους κατάσταση με υποσχέσεις για νόμιμη εργασία με καλούς μισθούς.

Η φρίκη της Αχαΐας δεν αποτελεί απλά ένα ακόμη περιστατικό εκμετάλλευσης, αλλά μία αναβίωση της δουλείας. Γιατί μπορεί στις 25 Γενάρη ο λαός της Ελλάδας να αποφάσισε ότι θέλει να ζήσει χωρίς μνημόνια, αλλά οι επιπτώσεις τους και οι εργοδότες-σύγχρονοι μαυραγορίτες παραμένουν. Ο μνημονιακός φασισμός επέτρεψε στα αφεντικά να μετατρέπουν τις επιχειρήσεις σε σύγχρονα στρατόπεδα εργασίας επιβίβλωντας καθεστώς δουλείας με την κάλυψη του κράτους και των μηχανισμών του. Έκανε όλην την επικράτεια μία Ειδική Οικονομική Ζώνη (Ε.Ο.Ζ.). Μετέτρεψε τους εργαζόμενους σε δούλους, καταργώντας συλλογικές συμβάσεις και εργατικό δίκαιο. Επέτρεψε στα αφεντικά να αμφισβητήσουν ακόμα και την έννοια του μισθού, είτε καθυστερώντας την καταβολή τους, όπως συμβαίνει με τους περίπου 800 χιλιάδες εργαζόμενους, που δεν έχουν πάρει μισθό για έναν έως δώδεκα μήνες, είτε βάζοντας στη θέση του μισθού τα αποφάγια ενός δούλου της αρχαιότητας, όπως στην περίπτωση των Ρουμάνων εργατών.

Ταυτόχρονα ο μνημονιακός φασισμός κατέστησε τους μετανάστες αποδιοπομπαίους τράγους, τους παρουσίασε ως υπεύθυνους για την εγκληματικότητα και την εξα-

θλίωση, για όλα τα δεινά της χώρας. Δημιούργησε στρατόπεδα συγκέντρωσης-κολαστήρια, όπως στην Αμυγδαλέα και ύψωσε φράχτη στον Έβρο για να υπερασπίσει τη ρατσιστική Ευρώπη-φρούριο. Έσπειρε τον ρατσισμό για να δηλητηριάσει τους εργάτες και να τους χωρίσει. Άνοιξε έτσι τον δρόμο στους δολοφόνους, πατενταρισμένους φασίστες χρυσαυγίτες να μαχαιρώνουν μετανάστες και αγωνιστές.

Χτες ήταν οι 200 μετανάστες εργάτες στα φραουλοχώρα της Μανωλάδας, σήμερα οι 9 μετανάστες εργάτες στο πτηνοτροφείο του Ερυμάνθου, αύριο τι; Πρέπει να μπει ένα τέλος σε τέτοια περιστατικά! Μετανάστες και ντόπιοι εργαζόμενοι πρέπει να διαλύσουμε τις μνημονιακές πολιτικές που μας επέβαλε το καθεστώς Σαμαρά-Βενιζέλου και λοιπών, κάνοντας κάθε χώρο δουλειάς κέντρο αγώνα, για να ξηλώσουμε τα μνημόνια, να επιβάλλουμε πάλι τα δικαιώματά μας. Για να μπορέσουμε να ζήσουμε και να επιβιώσουμε ως εργαζόμενοι. Για να πάρουμε πίσω ό,τι έχει κατακτηθεί με αίμα και μας έκλεψαν εν μια νυκτί! Απαιτούμε την παραδειγματική τιμωρία των εργοδοτών του πτηνοτροφείου και κάθε εργασιακού κάτεργου και την επάνδρωση των ελεγκτικών μηχανισμών, που γκρεμίστηκαν την περίοδο των μνημονίων.

Κυβερνητικές ρυθμίσεις στην πο

Ρυθμίσεις για το Λύκειο

Οι βαθμοί στην Α' και Β' Λυκείου δεν θα συνυπολογίζονται για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, ενώ για την προαγωγή των μαθητών θα απαιτείται γενικός μέσος όρος τουλάχιστον 9,5, χωρίς προαπαιτούμενα για Γλώσσα και Μαθηματικά.

«Ηπιότερες» τιμωρίες για αγωνιζόμενους μαθητές

Καταργείται η αναπλήρωση μαθημάτων — που χάνονται λόγω καταλήψεων — κατά τις ημέρες των διακοπών του Πάσχα και τα Σάββατα και για το σκοπό αυτό προβλέπεται περικοπή περιπάτων και εκδρομών, περιορισμός των εργασιμων ημερών των πολυήμερων εκδρομών και αξιοποίηση των σχολικών εορτών (θα πραγματοποιούνται και γιορτές και μαθήματα). Αυτή η εγκύκλιος: α) εξακολουθεί να τιμωρεί τους μαθητές που αγωνίζονται ενάντια στη βάρβαρη επίθεση που δέχεται το δημόσιο σχολείο, β) δεν ικανοποιεί το πάγιο αίτημα του εκπαιδευτικού κινήματος για κατάργηση της Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου του 2010 που ποινικοποιεί τις μαθητικές κινητοποιήσεις (μέχρι 6 μήνες φυλάκιση για συμμετοχή σε καταλήψεις) και του Προεδρικού Διατάγματος που επιβάλλει τρόπους αναπλήρωσης των χαμένων ωρών, γ) δεν αναγνωρίζει το δικαίωμα του Συλλόγου Διδασκόντων, σε συνεργασία με τις μαθητικές κοινότητες, να καθορίζουν καταρχάς αν χρειάζεται και, στη συνέχεια, το πώς θα καλυφθεί η ύλη. Η «αρίστη» ηγεσία του υπουργείου Παιδείας ξεχνά ότι το μάθημα των αγώνων για τη νέα γενιά είναι πολύ πιο σημαντικό και χρήσιμο από οποιαδήποτε ύλη οποιαδήποτε άλλου μαθήματος.

Τι προβλέπει το νέο πολυνομοσχέδιο

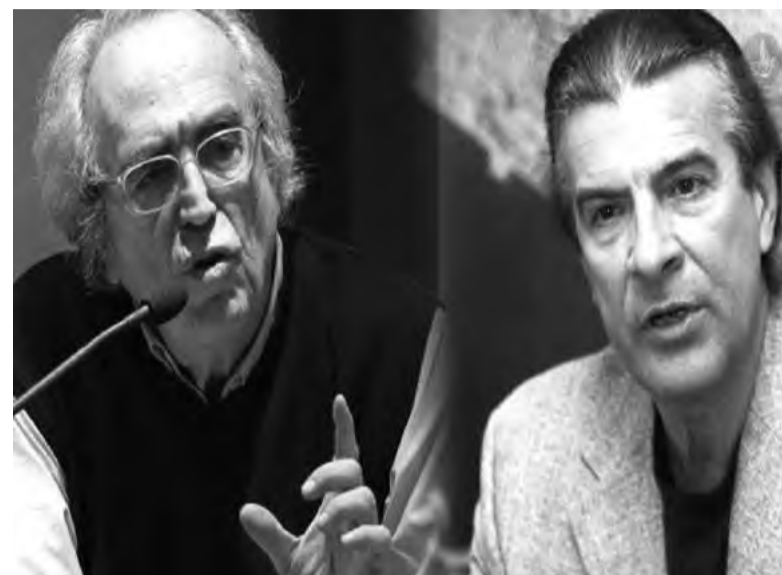
Το επόμενο διάστημα αναμένεται το πολυνομοσχέδιο, που θα ορίζει και τον τρόπο διεξαγωγής των πανελλαδικών εξετάσεων του 2016. Διατηρείται ο μνημονιακός νόμος για το «Νέο Λύκειο», οι μαθητές θα εξετάζονται σε τέσσερα μαθήματα ανά κατεύθυνση, αλλά θα προστεθεί κι ένα προαιρετικό πέμπτο μάθημα επιλογής, που θα τους δίνει τη δυνατότητα να επιλέγουν μια ομάδα σχολών από άλλο επιστημονικό πεδίο. Δεν υπάρχει πρόβλεψη για το τι θα γίνει με την τερατώδους μεγέθους ύλη που έχει οριστεί για όλα τα πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα. Το περιβόητο ξήλωμα των μνημονίων από την εκπαίδευση μετατρέπεται σε απλές «διορθωτικές» παρεμβάσεις στους μνημονιακούς νόμους, και μάλιστα για έναν νόμο που είχε γίνει κόκκινο πανί για το μαθητικό και εκπαιδευτικό κίνημα. Το χειρότερο είναι ότι αυτή η πρακτική του Υπουργείου Παιδείας υποδηλώνει ότι στα μνημόνια υπήρχαν και... σωστές διατάξεις!

Περιλαμβάνονται επίσης οι ακόλουθες ρυθμίσεις:

1. Επανασύσταση των καταργημένων τομέων και ειδικοτήτων της Τεχνικής Εκπαίδευσης και επαναφορά στα ΕΠΑΛ των συναδέλφων σε διαθεσιμότητα. Θα δοθεί η δυνατότητα επιλογής στους εκπαιδευτικούς που έχουν τοποθετηθεί σε διοικητικές θέσεις, να επιστρέψουν σε εκπαιδευτικές θέσεις. Έτσι, επιστρέφουν μεν οι συνάδελφοι μετά τους μακροχρόνιους αγώνες (όπως ήταν επιβεβλημένο και αναγκαίο) αλλά οι τοποθετήσεις τους θα αφαιρεθούν από τους 15.000 διορισμούς σε όλο το δημόσιο (που προβλέπει ο ψηφισμένος μνημονιακός προϋπολογισμός της συμμαχίας Σαμαρά-Βενιζέλου) και συνεπώς θα έχουμε λιγότερους διορισμούς, τη στιγμή που οι ανάγκες των σχολείων, όπως και άλλων δημόσιων υπηρεσιών, είναι τεράστιες.

2. Αναστολή του υφιστάμενου πλαισίου αξιολόγησης αλλά όχι κατάργηση της αξιολόγησης. Είναι ανεπίτρεπτο, και μάλιστα όταν και το ίδιο το Υπουργείο αναγνωρίζει τις καταστροφικές συνέπειες των μνημονιακών μέτρων στην εκπαίδευση (στη δομή, τη λειτουργία και το περιεχόμενό της), τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς, να ζητά να γίνει μια άλλου τύπου, «καλή, μη τιμωρητική» αξιολόγηση, την οποία βαφτίζει «αποτίμηση του εκπαιδευτικού έργου». Η «αποτίμηση» θα γίνει τη στιγμή που το Υπουργείο παραδέχεται ότι η αναγκαία στήριξη του δημόσιου σχολείου — δηλαδή γενναία αύξηση των δαπανών και μέτρα αποκατάστασης των μνημονιακών καταστροφών (επαναλειτουργία υποστηρικτικών δομών, διορισμοί μόνιμου προσωπικού, αυξήσεις μι-

Η «τράπεζα θεμάτων» παύει να χρησιμοποιείται στις προαγωγικές εξετάσεις του Λυκείου (τα μισά θέματα επιλέγονταν από αυτή), ωστόσο θα υπάρχει ως συμβουλευτικό εργαλείο.

σθών, μείωση των μαθητών ανά τμήμα, επαναφορά ωραρίου των εκπαιδευτικών κ.α.) — επειδή βέβαια έχει οικονομικό κόστος, δεν θα πραγματοποιηθεί, αφού οι οικονομικές συνθήκες της χώρας δεν το επιτρέπουν.

3. Στα «πειραματικά» σχολεία καταργούνται οι εισαγωγικές εξετάσεις και οι μαθητές θα επιλέγονται με κλήρωση. Όμως, για πέντε «ιστορικά πρότυπα σχολεία», ο τρόπος επιλογής των μαθητών θα καθοριστεί σε συνεργασία με τους Συλλόγους Διδασκόντων, αποφοίτων και γονέων! Και σε αυτή την περίπτωση το Υπουργείο δεν καταργεί τον μνημονιακό νόμο 3966/11, δηλαδή δεν καταργεί οριστικά τον θεσμό των «Πρότυπων Σχολείων». Η κοινωνία μας δεν χρειάζεται ελιτίστικα σχολεία «αρίστων» αλλά ποιοτική αναβάθμιση των δημόσιων σχολείων και μάλιστα των υποβαθμισμένων περιοχών, εκεί όπου οι μαθητές λιποθυμούν από την αστία και έχουν μειωμένες ευκαιρίες για εκπαίδευση και μόρφωση.

Φοιτητικές Εκλογές: Ν

Ο ύτε 3 μήνες από την καταδίκη των μνημονιακών δυνάμεων (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) και πολιτικών από τον ελληνικό λαό, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ φροντίζει να μας θυμίζει σχεδόν καθημερινά πως δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να αφήσουμε αυτή τη λαϊκή νίκη στα αδύναμα χέρια της. Μας το θυμίζει μέσα από τους όλο και μεγαλύτερους συμβιβασμούς με την Ε.Ε. (eurogroup 20/2, επταμερής συνάντηση Τσίπρα με τους ευρωπαίους «εταίρους» κ.λπ.). Βάζοντας έτσι σε κίνδυνο τη λαϊκή νίκη, που δεν ήρθε από μόνη της αλλά μέσα από τους εκατοντάδες μικρούς και μεγάλους αγώνες της τελευταίας πενταετίας. Αγώνες όπως οι γενικές απεργίες, αγανακτισμένοι, η ΕΡΤ, οι καθαρίστριες του υπουργείου οικονομικών, οι διοικητικοί υπάλληλοι των πανεπιστημίων κ.λπ., που τελικά οδήγησαν τη χούντα των Σαμαροβενιζέλων στην ήττα.

Το πρώτο βήμα το κάναμε στις εκλογές, λέγοντας ΟΧΙ στα μνημόνια και την καταστροφή που επέφεραν. Όμως, για να ολοκληρωθεί και να μην πισωγυρίσει η νίκη μας, πρέπει να πάρουμε την κατάσταση από τα αδύναμα χέρια του ΣΥΡΙΖΑ, στα δικά μας χέρια - και να ξηλώσουμε με τους αγώνες μας τα μνημόνια από την εκπαίδευση και από παντού.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αντί για να δεσμευτεί προς τον ελληνικό λαό για αύξηση της χρηματοδότησης σε παιδεία, υγεία κ.λπ., δεσμεύεται στους «θεσμούς» και τους δανειστής-τοκογλύφους για τήρηση των «υποχρεώσεων». Αναγνωρίζοντας έτσι ένα χρέος που μπορεί να πληρωθεί μόνο με το αίμα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Για μας, όμως, δεν μπορεί και δεν πρέπει να υπάρχει επιστροφή στον μνημονιακό εφιάλητη που ζήσαμε αυτά τα χρόνια.

Όσον αφορά την εκπαίδευση, η ηγεσία του υπουργείου έχει εγκλωβιστεί μέσα στους συμβιβασμούς-δεσμεύσεις της κυβέρνησης προς τους «θεσμούς». Συγκεκριμένα, οι πρώτες εξαγγελίες που ανακοινώθηκαν και αφορούν: α) την κατάργηση των διαγραφών και των ορίων φοίτησης, β) την κατάργηση των

ιδεΐα

Κινητοποίηση στο Υπουργείο Παιδείας

4. Αναγνώριση της προϋπηρεσίας των αναπληρωτών από το 2010 και μείωση της «ποινής» για μη ανάληψη υπηρεσίας στον ένα χρόνο. Επιπλέον, θα προσληφθούν όλοι οι διοριστέοι του ΑΣΕΠ 2008.

5. Αλλαγές στον τρόπο επιλογής Διευθυντών Σχολείων, με προσωρινή (μόνο για το σχολικό έτος 2015-16) εκλογή τους από τους Συλλόγους Διδασκόντων κάθε σχολείου.

Τέλος, δεν προβλέπονται άμεσα οι απαραίτητες αλλαγές στα ωρολόγια και αναλυτικά προγράμματα.

Έτσι, αν εξαιρέσει κανείς την επιστροφή των συναδέλφων μας στα τεχνικά λύκεια, αποτέλεσμα των μακροχρόνιων αγώνων μας, οι αλλαγές της κυβέρνησης στην εκπαίδευση αποτελούν ημίμετρα και είναι πολύ πίσω από τις πραγματικές ανάγκες της μισοκατεστραμμένης δημόσιας εκπαίδευσης, ενώ λαμβάνουν υπόψη και τις ασφυκτικές πιέσεις της Τρόικας. Όσο η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θα αποπληρώνει το χρέος, το δημόσιο σχολείο θα διαλύεται και οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί θα συνθλιβονται μέσα σε αυτό.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Την Πέμπτη 19/3 Φοιτητικοί Σύλλογοι από το Ε.Μ.Π., το Ε.Κ.Π.Α. και το ΤΕΙ Αθήνας πραγματοποίησαν κινητοποίηση στο Υπουργείο Παιδείας, για να διαμαρτυρηθούν για την κατάσταση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Στην κινητοποίηση συμμετείχαν οι λιγοστοί Σύλλογοι που είχαν πάρει το προηγούμενο διάστημα απόφαση. Η κινητοποίηση δεν ήταν ιδιαίτερα μαζική, απότοκο και του κλίματος αναμονής των φοιτητών για την πορεία της νέας κυβέρνησης.

Η κινητοποίηση αυτή σε σχέση με παλαιότερες στο Υπουργείο Παιδείας, επί κυβέρνησης Σαμαρά, διέφερε σε αρκετά σημεία. Καταρχάς, δεν υπήρχαν δυνάμεις καταστολής στον χώρο ούτε για δείγμα (εκτός από ορισμένους φύλακες), ενώ όλες οι θύρες του υπουργείου ήταν ανοικτές και ο υπουργός Α. Μπαλτάς συζήτησε με μία ομάδα φοιτητών, η οποία του παρουσίασε τα αιτήματα των Φοιτητικών Συλλόγων. Από τα αιτήματα αυτά, ο υπουργός δεσμεύτηκε ότι στο πολυνομοσχέδιο, που ετοιμάζει το Υπουργείο Παιδείας, συμπεριλαμβάνονται ρυθμίσεις για την κατάργηση των διαγραφών και των Συμβουλίων Ιδρύματος και για τη βελτίωση των

συνθηκών φύλαξης και καθαριότητας των πανεπιστημίων.

Άλλα σημαντικά αιτήματα όμως όπως η κατάργηση του νόμου Διαμαντοπούλου και η αύξηση της χρηματοδότησης των Ιδρυμάτων, που είναι ένα από τα σημαντικότερα αιτήματα του φοιτητικού κινήματος, δεν θα ικανοποιηθούν από την κυβέρνηση, καθώς όπως ανέφερε ο Μπαλτάς «του αρέσουν οι κινητοποιήσεις στο βαθμό που απαιτούν πράγματα που μπορούν να γίνουν». Την ίδια στιγμή αναρτήθηκε πανό των Φοιτητικών Συλλόγων από ένα παράθυρο του κτιρίου. Έπειτα όσοι φοιτητές ήταν μέσα στο υπουργείο πραγματοποίησαν Συντονιστικό Φοιτητικών Συλ-

λόγων, το οποίο αποφάσισε κινητοποίηση για τη Πέμπτη 2/4 στο κέντρο της Αθήνας.

Το φοιτητικό κίνημα δεν πρέπει να περιμένει από καμία κυβέρνηση του κοινοβουλίου να δώσει λύση στα προβλήματα του! Με μαζικές και ζωντανές διαδικασίες, ενισχύοντας την αυτοοργάνωση σε κάθε σχολή, να ξηλώσουμε στην πράξη τα μνημόνια από τον χώρο της παιδείας και από παντού και να προετοιμαστούμε για την επερχόμενη σύγκρουση με την εγχώρια και διεθνή αντίδραση, η οποία θέλει να μας επιστρέψει στη μνημονιακή βαρβαρότητα.

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ!

έα Κατάσταση - Ανάγκη η ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος

συμβουλίων διοίκησης, γ) την επαναπρόσληψη των διοικητικών υπαλλήλων, πέρα από το ότι η νομοθέτηση και η εφαρμογή τους αργούν χαρακτηριστικά, δεν αποτελούν πάρα μικρό μόνο μέρος των τεράστιων προβλημάτων που αντιμετωπίζουν τα πανεπιστήμια. Το κυριότερο πρόβλημα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης παραμένει η **υποχρηματοδότηση**, που απειλεί να αποτελειώσει τα ερείπια που άφησαν πίσω τους 5 χρόνια μνημονίων.

Η χρηματοδότηση, τα 5 μνημονιακά χρόνια, έχει μειωθεί πάνω από 50%! Όχι μόνο για κάποια περιφεριακά ιδρύματα (εκεί αγγίζει το 80%), αλλά και για τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια (ΑΠΘ, ΕΚΠΑ, ΕΜΠ), με αποτέλεσμα να μην ασκούν βασικές λειτουργίες όπως η καθαριότητα, γραμματείες κ.λπ.

Για τη σωτηρία της εκπαίδευσης δεν αρκούν ούτε μερικά ευνοϊκά μέτρα (π.χ. κατάργηση διαγραφών κ.λπ.), όσο σωστά και αν είναι αυτά.

Χρειάζεται μια γενναία αύξηση των κονδυλίων, ώστε να επανέλθει η λειτουργία των ιδρυμάτων σε αξιοπρεπή επίπεδα.

Για να πραγματοποιηθούν όμως όλα αυτά, χρειάζεται το φοιτητικό κίνημα να ξεπεράσει όλες τις λάθος και αναποτελεσματικές πολιτικές, που το ταλαιπωρούν εδώ και χρόνια. Με αφορμή τις φοιτητικές εκλογές στις 13 Μαΐου να χαράξουμε μια νέα πορεία προς όφελος των αγωνιστικών και επαναστατικών δυνάμεων.

- Να γυρίσουμε την πλάτη σε **ΔΑΠ-ΠΑΣΠ**. Οι εκπρόσωποι των μνημονιακών, της ιδιωτικοποίησης των πανεπιστημίων, της φτώχειας και ανεργίας δεν έχουν καμιά θέση στις σχολές και τους συλλόγους μας.

- Δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από την **ΠΚΣ/ΚΝΕ**, που επί 5 χρόνια σκορπούσε την ηττοπάθεια, τη διαίρεση και τον αποπροσανατολισμό στο κίνημα. Που ενώ δεν συνέβαλλε καθόλου στην πτώση της κυβέρνησης Σαμαρά (αντίθετα έδινε εξετάσεις νομιμοφροσύνης, συκοφαντώντας παράλληλα όποιον αγώνα δεν μπορούσε να ελέγξει), τώρα δεν κάνει τίποτα για να οργανώσει το κίνημα, παρά μόνο «πανηγυρι-

ζει» σε κάθε υποχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ.

- Δεν πρέπει να εγκλωβιστούμε στα αδιέξοδα της **ΑΡΕΝ**, της παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ, που συνεχίζει να σκορπά αυταπάτες για ομαλή, κοινοβουλευτική επίλυση των προβλημάτων μας - χωρίς να συμβάλλει καθόλου στην οργάνωση του κινήματος-, ενώ κάθε μέρα αποδεικνύεται ότι αυτό δεν είναι απλώς αδύνατο αλλά και επικίνδυνο.

- Δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τα **ΕΑΑΚ**, που παρά τη συμμετοχή τους στο φοιτητικό κίνημα φέρουν τεράστια ευθύνη για τη σημερινή κατάσταση. Γιατί ποτέ δεν προετοίμασαν τους φοιτητές για την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, γιατί με τον φοιτητοκεντρισμό τους καλλιέργησαν την απομόνωση και την περιχαράκωση του φοιτητικού κινήματος, κάτι που έγινε πραγματικό εμπόδιο για το κίνημα ειδικά τα τελευταία χρόνια. Γιατί ακόμα και σήμερα δεν μπορούν να χαράξουν ένα σχέδιο αγώνων που να δώσει προοπτική και διέξοδο στο φοιτητικό κίνημα, συνδέοντας το με την ανάγκη του εργατικού και λαϊκού κινήματος, της ελληνικής κοινωνίας ν' αντιμετωπίσει τη νέα κατάσταση που έχει δημιουργηθεί.

Μπροστά μας δεν έχουμε μια περίοδο «ξεκούρασης» και εφησυχασμού, αλλά μια περίοδο που απαιτεί νέους αγώνες, σε σύγκρουση με το ίδιο το χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα,

που είναι η πηγή του προβλήματος, η ρίζα του κακού. Σήμερα επανέρχεται η ανάγκη, περισσότερο από ποτέ, για ένα δυνατό φοιτητικό κίνημα, με ζωντανούς συλλόγους και μορφές αυτοοργάνωσης, μαχητικές μορφές πάλης - και εξοπλισμένο μ' ένα αντικαπιταλιστικό/επαναστατικό πρόγραμμα και πρακτική, για τη μόνη ρεαλιστική και οριστική λύση των προβλημάτων μας, που δεν είναι άλλη από την ανατροπή του καπιταλισμού και την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας. Μιας κοινωνίας χωρίς φτώχεια, ανεργία, πολέμους, κράτη έκτακτης ανάγκης.

Αυτό απαιτεί και την ενίσχυση και οικοδόμηση της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης, που παλεύει για αυτόν τον σκοπό. Πάνω σ' αυτό το πρόγραμμα/πολιτική καλούμε κάθε συνάδελφο να οργανωθεί και να παλέψει μαζί μας, με επόμενο σταθμό τη μάχη των φοιτητικών εκλογών στις 13 Μαΐου.

Στηρίξτε - Ψηφίστε -
Οργανωθείτε στη
**ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

■ Γιώργος Τσ.

Συνάντηση Τσίπρα-Μέρκελ Συμβιβασμών και μυστικής διπλωματίας συνέχεια

Στις 23 Μάρτη πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο η «πολυαναμενόμενη» συνάντηση Τσίπρα-Μέρκελ, χωρίς όμως να σηματοδοτήσει σημαντικές εξελίξεις. Στο μεταξύ όμως, το παρασκήνιο οργιάζει, ενώ οι συμβιβασμοί και η μυστική διπλωματία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Παρά τη γενικά υποχωρητική στάση της, η νέα ελληνική κυβέρνηση αποτελεί σίγουρα ένα «αγκάθι» για την πολιτική του γερμανικού ιμπεριαλισμού, όντας μαθημένου σε μαριονέτες τύπου Σαμαρά, Βενιζέλου, Ραχόι και Κοέλιο. Συνδυάζοντας το μαρτύριο της σταγόνας από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα με ένα παιχνίδι «καλού και κακού μπάτσου» (Μέρκελ και Σόμπλε αντίστοιχα), οι γερμανοί ιμπεριαλιστές είναι προσηλωμένοι σε δύο εξαιρετικής σημασίας για αυτούς στρατηγικούς στόχους: να καταπνίξουν κάθε απόπειρα αμφισβήτησης της απόλυτης κυριαρχίας τους στις κρίσιμες ευρωπαϊκές υποθέσεις και να αποτρέψουν πάση θυσία την εξάπλωση του «επικίνδυνου» ελληνικού παραδείγματος σε άλλες χώρες, ιδιαίτερα στον ευρισκόμενο σε μνημονιακό κλοιό ευρωπαϊκό Νότο. Η Μέρκελ, τόσο στη συνάντηση με τον Τσίπρα όσο και στα όργανα της ΕΕ, επιδιώκει την πλήρη υποταγή της ελληνικής κυβέρνησης στη μνημονιακή χούντα αλλά και την ταπείνωση της Ελλάδας και του λαού της. Είναι χαρακτηριστική η κουνική και ειρωνική δήλωσή της στο γερμανικό κοινοβούλιο λίγες μέρες πριν τη συνάντηση: «Χαίρομαι για την επίσκεψή του. Θα έχουμε χρόνο να μιλήσουμε λεπτομερώς μεταξύ μας, ίσως επίσης και

να συζητήσουμε», προκαλώντας γέλια από τους γερμανούς βουλευτές. Το πραγματικό, αποκρουστικό πρόσωπο του γερμανικού ιμπεριαλισμού είχε λοιπόν να αντιμετωπίσει ο Τσίπρας, όταν τελείωσαν οι χαιρετούρες και τα χαμόγελα για δημοσιογραφική χρήση. Όπως ανέφερε ο αναπληρωτής υπουργός Οικονομικών Δημήτρης Μάρδας, ένα από τα βασικά θέματα που έθιξε η Μέρκελ ήταν η μείωση των συντάξεων, την οποία έχει προσωρινά αποτρέψει η ελληνική κυβέρνηση, μη εφαρμόζοντας τη «ρήτρα μηδενικού ελλείμματος» για τα ασφαλιστικά ταμεία. Πέρα από την κατεδάφιση για ό,τι έχει απομείνει από την κοινωνική ασφάλιση, βασικός στόχος των ιμπεριαλιστών τοκογλύφων είναι να βυθίσουν τις εργασιακές συνθήκες στην Ελλάδα στον απόλυτο μεσαίωνα, ώστε να ανοίξει ο δρόμος για να κάνουν τα ίδια σε όλους τους ευρωπαίους εργαζόμενους. Έτσι, είναι βέβαιο ότι θα εκβιάσουν μέχρι τέλους για την κατάργηση κάθε φραγμού στις ομαδικές απολύσεις, ενώ «κόκκινο πανί» αποτελεί γι' αυτούς η έστω και δειλή προσπάθεια της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να αποκαταστήσει τις συλλογικές συμβάσεις και κάποια στοιχειώδη εργατικά δικαιώματα. Η θανάσιμη κρίση στην οποία έχει βυθιστεί ο ευρωπαϊκός και παγκόσμιος καπιταλισμός και ο ανελέητος διεθνής ανταγωνισμός λόγω της ανόδου των λεγόμενων BRICS καθιστούν όλα αυτά ανυπόφορα «πολυτέλεια» για τους καπιταλιστές. Παράλληλα, οι τοκογλύφοι θα επιχειρήσουν να μπλοκάρουν την επαναπρόσληψη των απολυμένων στο Δημόσιο, ενώ σίγουρα θα ζητήσουν και νέες απολύσεις και μειώσεις μισθών. Τέλος, θα επιμείνουν στην εφαρμογή του ΕΝΦΙΑ και όλων των

μέτρων του περιβόητου mail Χαρδούβελη (αύξηση ΦΠΑ κ.λπ.).

Από την πλευρά του, ο Τσίπρας έθεσε στη συνάντηση το θέμα των αποζημιώσεων και του κατοχικού δανείου, ενώ ζήτησε και τη «δικαστική συνδρομή» των γερμανικών αρχών για το σκάνδαλο της Siemens. Φυσικά, η Μέρκελ ούτε καν μπήκε στον κόπο να του απαντήσει. Η μόνη γλώσσα – άγνωστη βέβαια στον ΣΥΡΙΖΑ – που καταλαβαίνουν οι καπιταλιστές σε αυτές τις περιπτώσεις είναι αυτή της δήμευσης-εθνικοποίησης των περιουσιών τους, για ξένους και ντόπιους, κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο. Από την άλλη πλευρά, είναι γεγονός ότι η κυβέρνηση: α) έχει «παγώσει» αρκετά μνημονιακά μέτρα, β) προχωρά στην υλοποίηση έστω ενός μέρους των προεκλογικών της υποσχέσεων (νομοσχέδια για ΕΡΤ, επαναπρόσληψη απολυμένων, θετικές ρυθμίσεις σε θέματα δικαιοσύνης και παιδείας κ.λπ.), γ) έχει αρχίσει, έστω και δειλά, να αναφέρει ότι, σε περίπτωση πλήρους ασφυξίας, θα προτιμήσει να πληρώσει μισθούς και συντάξεις και όχι τις «υποχρεώσεις» της προς ΕΕ και ΔΝΤ. Στο πνεύμα αυτό κινείται και η νέα «λίστα μεταρρυθμίσεων» που απέστειλε στις Βρυξέλλες, που αναφέρει ότι μπορεί να επιτευχθεί πρωτογενές πλεόνασμα από 1,2% έως 3,9% (!), εφόσον αποδώσουν διάφορα μέτρα κατά της φοροδιαφυγής, του λαθρεμπορίου και των καναλαρχών. Όλα αυτά βέβαια θα είναι απλές σαπουνόφουσκες χωρίς σκληρή σύγκρουση με τους έλληνες καπιταλιστές, που μόνο με τους εργαζόμενους οργανωμένους και με σκληρούς αγώνες μπορεί να είναι νικηφόρα. Η λίστα περιλαμβάνει και τις απαράδεκτες υποχωρήσεις σε ασφαλιστικό

(συγχωνεύσεις ταμείων, αυξήσεις ορίων ηλικίας για δεκάδες χιλιάδες ασφαλισμένους), ιδιωτικοποιήσεις (ΟΛΠ, ΟΣΕ, αεροδρόμια κ.α.) και Δημόσιο (αξιολόγηση, μειώσεις μισθών σε 70.000 υπαλλήλους που έχουν διατηρήσει κάποια επιδόματα). Ωστόσο, ο «κλεφτοπόλεμος» και οι αναβολές της κυβέρνησης έχουν ημερομηνία λήξης το αργότερο τον Ιούνιο, αφενός λόγω υπέρογκων τοκοχρεολυσίων που πρέπει να πληρωθούν σε ασφυκτικές προθεσμίες, αφετέρου λόγω μιας πολύ σημαντικής εξέλιξης σε «νομικό» επίπεδο (στο οποίο άλλωστε αρέσκονται πολλοί στον ΣΥΡΙΖΑ): τον Ιούνιο τα δάνεια της Ελλάδας προς τους ευρωπαίους τοκογλύφους μεταφέρονται από τον EFSF (τον μηχανισμό των μνημονίων) στον ESM, τον μόνιμο ευρωπαϊκό μηχανισμό «σταθερότητας», ο οποίος έχει νομική υπόσταση κράτους και μπορεί, μεταξύ πολλών άλλων και με βάση το αγγλικό δίκαιο, να διενεργήσει ακόμα και κατασχέσεις σε βάρος οποιουδήποτε «ασυνεπούς» οφειλέτη. Τα ψέματα λοιπόν τελειώνουν. Μονόδρομος για όλους εμάς, τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, είναι να ριχτούμε σε μια σκληρή και ανυποχώρητη μάχη για την έξοδο από τη φυλακή της ΕΕ, τη διαγραφή του χρέους, την εθνικοποίηση των τραπεζών και των βασικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο.

■ Γιάννης Χαλάς

Σύνοδος κορυφής ΕΕ

Η σύγκρουση με τη Ρωσία παρατείνεται

Εδώ και ένα χρόνο, ένα από τα κύρια θέματα των Συνόδων Κορυφής της ΕΕ είναι το «ουκρανικό ζήτημα», δηλαδή η σύγκρουση των ιμπεριαλιστών της ΕΕ (και των ΗΠΑ) με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Αυτό από μόνο του καταδεικνύει τη σοβαρότητα και τη βαρύτητα που δίνουν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές στην υλοποίηση και στη νικηφόρα κατάληξη της στρατηγικής τους: στην αρπαγή όλων των δυτικών και νοτιοδυτικών χωρών της πρώην Σοβιετικής Ένωσης αλλά και τον θρυμματισμό και λεηλασία της ίδιας της Ρωσίας.

Η Σύνοδος Κορυφής στις 19-20 Μάρτη εντάσσεται σε αυτή τη στρατηγική. Τα κύρια θέματά της ήταν: α) η επιτάχυνση της δημιουργίας της επονομαζόμενης «Ενεργειακής Ένωσης», β) η προετοιμασία της Συνόδου της Ανατολικής Εταιρικής Σχέσης για τις 27 Απρίλη, γ) η παράταση των κυρώσεων κατά της Ρωσίας, μέχρι την εφαρμογή των συμφωνιών του Μίνσκ.

Η «Ενεργειακή Ένωση» είναι το σχέδιο των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών αφενός να ενοποιήσουν την αγορά ενέργειας της ΕΕ, αφετέρου να απεξαρτηθούν από την εισαγωγή ρωσικού φυσικού αερίου και πετρελαίου. Η υλοποίηση αυτού του σχεδίου απαιτεί την ιδιωτικοποίηση όλων των εταιριών ενέργειας (ηλεκτρισμού, φυσικού αερίου κ.α.) της ΕΕ, ώστε να ακολουθήσουν συγχωνεύσεις/εξαγορές τους, την ανάπτυξη, ενοποίηση και διασύνδεση όλων των αγωγών φυσικού αερίου και των δικτύων ηλεκτρικής ενέργειας,

την επιτάχυνση των ερευνών για νέες πηγές ενέργειας (δηλαδή, μεταξύ άλλων, τον έλεγχο των κοιτασμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου Ελλάδας και Κύπρου), τη μείωση της ενεργειακής κατανάλωσης και κυρίως τη δημιουργία ενός τρασού ή μονοπωλίου (μονοψώνιο) αγοράς ενέργειας από τρίτες χώρες. Το τελευταίο σημαίνει ότι καμία χώρα της ΕΕ δεν θα μπορεί, χωρίς άδεια από την ΕΕ, να συνάψει ενεργειακές συμφωνίες (για φυσικό αέριο, πετρέλαιο κ.α.) με τρίτη χώρα, δηλαδή τη Ρωσία.

Το δεύτερο θέμα της Συνόδου ήταν η προετοιμασία της Συνόδου της «Ανατολικής Εταιρικής Σχέσης» της 27ης Απριλίου στην πρωτεύουσα της Λετονίας Ρίγα. Η «Ανατολική Εταιρική Σχέση» είναι το σχέδιο ενσωμάτωσης στην ΕΕ έξι χωρών της πρώην Σοβιετικής Ένωσης: Αρμενίας, Αζερμπαϊτζάν, Γεωργίας, Μολδαβίας, Ουκρανίας και Λευκορωσίας. Βέβαια, μετά το ξέσπασμα των συγκρούσεων στην Ουκρανία, το σχέδιο αυτό καρκινοβατεί και προς το παρόν η Σύνοδος θα πραγματοποιηθεί μόνο με τρεις χώρες: την Ουκρανία, τη Γεωργία και τη Μολδαβία. Ωστόσο, είναι ενδεικτικό ότι το σχέδιο ενσωμάτωσης/αρπαγής, έστω και αυτών των τριών χωρών, προχωρεί, και μάλιστα παρά την κλιμάκωση των συγκρούσεων στην Ουκρανία και της έντασης με τη Ρωσία.

Ταυτόχρονα, η Σύνοδος Κορυφής αποφάσισε — με τη σύμφωνη γνώμη και παρότρυνση των αμερικάνων ιμπεριαλιστών — τη σύνδεση των κυρώσεων κατά της Ρω-

σίας με την εφαρμογή των Συμφωνιών του Μίνσκ για την κατάπαυση των πολεμικών συγκρούσεων στην Ουκρανία. Οι κυρώσεις επιβάλλονται από τον Μάρτιο του 2014 — και συνεχώς επεκτείνονται τον τελευταίο χρόνο — και έληξαν τον Μάρτιο του 2015. Η Σύνοδος, παρά τις διαφωνίες στο εσωτερικό της ΕΕ, αποφάσισε την παράτασή τους μέχρι τουλάχιστον το τέλος του 2015. Αυτό κατορθώθηκε με έμμεσο τρόπο, δηλαδή με τη σύνδεσή τους με τις συμφωνίες του Μίνσκ: μέχρι να εφαρμοστούν πλήρως οι συμφωνίες, οι κυρώσεις κατά της Ρωσίας θα συνεχίζονται και πιθανόν θα διευρύνονται.

Η παράταση των κυρώσεων σηματοδοτεί τη λύσσα των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών να επιβάλουν τα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια ενάντια στη Ρωσία, να διευρύνουν τον ζωτικό τους χώρο, αλλά και να ενισχύσουν τους φασίστες της Ουκρανίας και να συντρίψουν τους αντιφασίστες στην Ανατολική Ουκρανία, έστω κι αν αυτό οδηγήσει σε μια ανεξέλεγκτη κλιμάκωση του πολέμου.

Η συμφωνία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ με τους ιμπεριαλιστές

Παρόλο που μερικές μέρες μετά την ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας από τον ΣΥΡΙΖΑ διαφάνηκε έστω και μια δειλή διαφοροποίηση από τα ιμπεριαλιστικά σχέδια της ΕΕ, στη Σύνοδο Κορυφής η ελληνική κυβέρνηση ευθυγραμμίστηκε πλήρως με αυτά. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, δίπλα στις άλλες υποχωρήσεις της, φαίνεται να υποχω-

ρεί και στα πολιτικο-στρατιωτικά σχέδια των ιμπεριαλιστών. Για την ακρίβεια, φαίνεται ότι σκοπεύει να χρησιμοποιήσει αυτή την ευθυγράμμιση προκειμένου να κερδίσει κάτι στις οικονομικές διαπραγματεύσεις.

Ωστόσο, αυτή η τακτική θα έχει επώδυνες και τρομακτικές συνέπειες για το ελληνικό εργατικό κίνημα. Καταρχάς οικονομικές, καθώς η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού θα ενταθεί λόγω της συνέχισης των κυρώσεων κατά της Ρωσίας αλλά και λόγω της αναμενόμενης ιδιωτικοποίησης της ΔΕΗ, ΕΛΠΕ, ΔΕΠΑ κ.α., που θα επιβληθεί από την «Ενεργειακή Ένωση». Επιπρόσθετα, η προσπάθεια της ελληνικής κυβέρνησης για επέκταση του αγωγού φυσικού αερίου Turkish Stream (ο οποίος σχεδιάστηκε από Τουρκία και Ρωσία σε αντικατάσταση του South Stream, που καταργήθηκε ύστερα από απαίτηση των αμερικάνων ιμπεριαλιστών) μέχρι τη χώρα μας (ενώ σχεδιάζονταν να καταλήγει στην Άγκυρα), μάλλον θα απαγορευτεί από την ΕΕ. Δεύτερον, και το σημαντικότερο, η πιθανή νίκη των αμερικάνων και ευρωπαίων ιμπεριαλιστών απέναντι στον ρώσικο ιμπεριαλισμό θα έχει τρομακτικές επιπτώσεις σε όλα τα επίπεδα για το διεθνές αλλά και το ελληνικό προλεταριάτο. Πολύ περισσότερο, η υποταγή της ελληνικής κυβέρνησης στα ιμπεριαλιστικά σχέδια στην Ανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή.

Μετά από αυτή τη δέσμευση του Τσίπρα στη Σύνοδο Κορυφής, φαίνεται δύσκολο, αν όχι απίθανο, να υπάρξει οποιαδήποτε θετική εξέλιξη στο ταξίδι του στη Μόσχα στις 8 Απρίλη, πέρα από κάποιες μεγαλόστομες διακηρύξεις, που δεν θα τρομάξουν τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, και κυρίως δεν θα χαλαρώσουν τον ευρωπαϊκό βρόχο γύρω από το λαμό του ελληνικού προλεταριάτου.

Προκήρυξη της Ο.Κ.Δ.Ε.

Κανένας συμβιβασμός – Καμιά υποχώρηση Πάση θυσία εκτός Ε.Ε. και Ευρώ

Η περίφημη επταμερής συνάντηση (Αλέξης Τσίπρας, η Γερμανίδα Καγκελάριος, Άγγελα Μέρκελ, ο Πρόεδρος της Γαλλίας, Φρανσουά Ολάντ, ο Πρόεδρος της ΕΕ, Ντόναλντ Τουσκ, ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Ζαν Κλοντ Γιούνκερ, ο Πρόεδρος της ΕΚΤ, Μάριο Ντράγκι και ο Πρόεδρος του Γιούρογκρουπ, Γερούν Ντάισελμπλουμ, στο τέλος προστέθηκε και ο Λετονός πρωθυπουργός που προεδρεύει της ΕΕ), κατέληξε ουσιαστικά σ' αυτά που είχαν συμφωνηθεί στην επαίσχυντη συμφωνία Κυβέρνηση-Γιούρογκρουπ, στις 20 Φλεβάρη. Η Συνάντηση σε πολιτικό επίπεδο με τους κορυφαίους της ΕΕ που έγινε κατόπιν πρότασης του ίδιου του Τσίπρα και είχε τόσο πολύ διαφημιστεί, σίγουρα **περιόριστο** χρόνο που η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ έχει στη διάθεσή της για να λύσει τα προβλήματα του ελληνικού λαού και της ελληνικής οικονομίας μέσα στην ΕΕ και το Ευρώ. Αυτή η στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ έχει φτάσει σε **πλήρες** αδιέξοδο και ο **εφιάλτης** της υποταγής του και του νέου μνημονίου για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία έρχεται όλο και πιο κοντά.

1. «Αποδεχόμαστε απόλυτα τη συμφωνία του Eurogroup της 20ής Φεβρουαρίου 2015», λέει στην αρχή το κοινό ανακοινωθέν της επταμερούς συνάντησης. Ο Τσίπρας, ως συνήθως, σε μια προσπάθεια να παρουσιάσει την κοινή ανακοίνωση σαν επιτυχία, δήλωσε «Ξαναβάλαμε στις ράγες τη διαδικασία, γιατί με ευθύνη κάποιων είχε εκτροχιαστεί», χωρίς να κατονομάζει ποιοι είναι αυτοί οι κάποιοι! Επί της ουσίας ο Τσίπρας όχι μόνο δεν πήρε απολύτως τίποτα από τη συνάντηση (όπως ήταν αναμενόμενο) αλλά έκανε **επιπλέον** οδυνηρές υποχωρήσεις. Όπως λέει η κοινή ανακοίνωση στη δεύτερη σειρά «**Οι αποστολές για τη συγκέντρωση πληροφοριών λαμβάνουν χώρα στην Αθήνα**», δηλαδή τα «τεχνικά κλιμάκια» πρέπει στο εξής να μην εμποδίζονται στην «εργασία» τους που δεν είναι άλλη από τον έλεγχο της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής ζωής της χώρας. Μάλιστα ο Ζ. Κ. Γιούνκερ επέμενε ιδιαίτερα πάνω σ' αυτό το σημείο.

2. Ακόμη, ο Τσίπρας αποδέχτηκε να καταθέσει στο Γιούρογκρουπ συγκεκριμένες και κοστολογημένες μεταρρυθμίσεις-γνωρίζουμε όλοι τι σημαίνουν στη γλώσσα των Μέρκελ-Σόμπλε, Ολάντ, Ντάισελμπλουμ, Ντράγκι κλπ-σε σύντομο χρονικό διάστημα και μόνο **τότε** μπορεί να υπάρξει εκταμίευση οποιαδήποτε ποσού.

Σε κάθε περίπτωση δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι μετά και αυτή την υποχώρηση του Τσίπρα θα του δώσουν κάποιο ποσό-εκτός από κάποια χρήματα που υποσχέθηκε ο Γιούνγκερ για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης- και δεν θα συνεχίσουν «το μαρτύριο της σταγόνας», δηλαδή της σταδιακής υποταγής στις δικές πολιτικές λύσεις, τα βάρβαρα μέτρα λιτότητας.

Μετά απ' όλα αυτά, ο **ισχυρισμός** της κυβέρνησης ότι πέτυχε να μην γίνει καμιά αξιολόγηση στο πλαίσιο του γνωστού «μείλ Χαρδούβελν», να μην υπάρξουν υφιστάμενα μέτρα, να συνεχιστούν οι προσπάθειες για την εξεύρεση λύσης ως προς τη ρευστότητα, όχι μόνο ανήκουν στις γνωστές ψευδείς θριαμβολογίες του ΣΥΡΙΖΑ αλλά είναι και εκτός πραγματικότητας.

3. Ακόμη χειρότερα, οι εκπρόσωποι των Θεσμών στη χώρα μας άρχισαν και εγειρούν θέματα σε σχέση με τα νομοθετήματα της κυβέρνησης, κάνοντας αναφορά στην συμφωνία της 20 Φλεβάρη. Συγκεκριμένα ένας από αυτούς, ο Ντέκλαν Κοστέλο, απαίτησε, ως εκπρόσωπος της Κομισιόν στην Ευρωπαϊκή Ομάδα Εργασίας (EuroWorking Group), να **μην ψηφίσει** η ελληνική Βουλή το νομοσχέδιο για την ανθρωπιστική κρίση! «*Αν πράξετε διαφορετικά, θα συνιστούσε μονομερή και αποσπασματική κίνηση, η οποία δεν είναι συμβατή με τις δεσμεύσεις που έχουν αναληφθεί...*»! Μένει να δούμε τι θα γίνει με το νομοσχέδιο για τις 100 δόσεις προς την Εφορία, αν και είναι σίγουρο ότι θα υπάρξει αντίρρηση μια και «*υπάρχει δημοσιονομικό κόστος*» και επομένως εμπίπτει στις απαγορευσεις/δεσμεύσεις της επαίσχυντης συμφωνίας της 20 Φλεβάρη!

Στην ίδια γραμμή το τσιράκι των Γερμανών Ντάισελμπλουμ δήλωσε ωμά, κάνοντας αναφορά στη «λύση» που δόθηκε στην Κύπρο (**κούρεμα καταθέσεων**): «*Αν μια χώρα αντιμετωπίζει πρόβλημα δεν χρειάζεται να ακολουθήσει αμέσως μια έξοδο... Σκεφθείτε την Κύπρο. Οι τράπεζες εκεί περιόρισαν τις αναλήψεις για ένα μικρό διάστημα, οι εισροές και εκροές κεφαλαίων γίνονταν υπό όρους και έτσι όλα τα σενάρια είναι ακόμη ανοιχτά*».

4. Τέλος, χρειάζεται να επισημάνουμε ότι για ακόμη μια φορά-τρίτη κατά σειρά!-ο Αμερικανός πρόεδρος Ομπάμα **επενέβει** τηλεφωνικά στη Μέρκελ (όπως αναφέρει ο Λευκός Οίκος) για να βρεθεί λύση στο ελληνικό ζήτημα. Αυτή η παρέμβαση μόνο ανησυχία μπορεί να προκαλεί στον ελληνικό λαό λόγω των γνωστών επιδιώξεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για τη

χώρα μας όσο και για τις επιδιώξεις του στη περίπτωση της Ουκρανίας.

5. Ενώ όλοι οι λαοί των χωρών της ΕΕ υποφέρουν από την ανεργία, τις πολιτικές λιτότητας και τα μνημόνια, οι γραφειοκράτες/τραπεζίτες της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, όργανα των καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών, έκτισαν ένα φαραωνικό μέγαρο που κόστισε τεράστια ποσά ύψους 1,3 δις Ευρώ! Ενώ η οικονομία βυθίζεται όλο και περισσότερο στην κρίση, η ανεργία αυξάνει... η καταστροφή του βιοτικού επιπέδου συνεχίζεται, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζει να δίνει τον κόπο και τον ιδρώτα των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών στους τραπεζίτες, κερδοσκόπους και δανειστές του ΔΝΤ. Μόνο στο ΔΝΤ καταβλήθηκαν στις 13 Μάρτη 366 εκατ. ευρώ, στις 16 Μάρτη 566 εκατ. ευρώ, στις 20 Μάρτη 336 εκατομμύρια ευρώ και μέχρι το τέλος του χρόνου θα δοθούν συνολικά σε τοκοχρεολύσια περίπου 22,5 δις ευρώ και επιπλέον για αναχρηματοδότηση εντόκων γραμματίων περίπου 14,5 δις ευρώ! Για σύγκριση, ολόκληρο το κουτσουρεμένο πρόγραμμα για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης που πέρασε από την Βουλή, υπολογίζεται ότι θα κοστίσει 200 εκ. ευρώ.

Χρειάζεται αγώνας παντού, μέχρι να επιβάλουμε το δίκιο μας, ενάντια στο τείχος των εκβιασμών της Ε.Ε. και των Αγορών, στις υποχωρήσεις, στους συμβιβασμούς και στην υποταγή της κυβέρνησης. Είναι γνωστό ότι οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ είναι ο κύριος αντίπαλος και ότι θα χρησιμοποιήσουν **όλα τα μέσα** προκειμένου να εφαρμόσουν την πολιτική τους/μνημόνια, να σώσουν την «Πέμπτη Φάλαγγα» των σαμαράδων και βενιζέλων αλλά και των υποτακτικών τους σε Ισπανία, Πορτογαλία, Ιρλανδία κ.λπ. που απειλούνται άμεσα με ανατροπή. Για τους Μέρκελ-Σόμπλε, Ολάντ, Ντράγκι και την παρέα τους πρέπει, πάθη θυσία, ο ελληνικός λαός να ταπεινωθεί και να συντριβεί σε μια προσπάθεια να σταματήσουν οι επιπτώσεις της νίκης της 25 Γενάρη στις εργατικές και λαϊκές μάζες της Ε.Ε.

Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, οι άνεργοι, η νεολαία, όλοι εμείς που αγωνιστήκαμε για να ξηλώσουμε τη σαμαροβενιζελική χούντα

και να απαλλαγούμε απ' τα μνημόνια, απ' την οικονομική/κοινωνική καταστροφή και ταπεινώσή μας, δεν έχουμε περιθώριο να κάνουμε ούτε βήμα πίσω. Δεν πρέπει να καμφθούμε από τους εκβιασμούς, απ' το αίσθημα υποχώρησης, ανημποριάς και απελπισίας που θέλουν να μας επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστές-εκβιαστές της Ε.Ε. και των «αγορών», οι «πρόθυμοι» ντόπιοι μνημονιακοί σύμμαχοί τους. **Δεν υπάρχει για μας δρόμος επιστροφής στο άθλιο μνημονιακό καθεστώς, που πρέπει να το ξηλώσουμε από παντού, μαζί με τους υπηρέτες και δοσίλογους τους! Πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά!** Στον μόνο πραγματικά αξιόπιστο δρόμο: Αγώνας παντού, για την υπεράσπιση της νίκης μας στις 25 Γενάρη, για τη διεύρυνση και εδραίωσή της - Με την εγκαθίδρυση **μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων**, που θα στηρίζεται στη δική μας αυτοοργάνωση, κινητοποίηση και αγώνα, σε κάθε επιχείρηση, γειτονιά, σχολείο και σχολή, μέχρι σε πανελλαδικό επίπεδο. Μια τέτοια κυβέρνηση μπορεί να επιβάλλει στην πράξη ένα τέτοιο πρόγραμμα, να μας σώσει απ' την κρίση και χρεοκοπία του καπιταλιστικού συστήματος:

- **απορρόφηση** των ανέργων,

- **ανάκτηση** των απωλειών σε μισθούς, συντάξεις και λαϊκά εισοδήματα,

- **σωτηρία** των συστημάτων παιδείας, υγείας, κοινωνικής ασφάλισης με την **ανάπτυξη** των παραγωγικών κλάδων,

- **κατάργηση** του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης και όλης της αντεργατικής και αντιλαϊκής νομοθεσίας και την άμεση **αποκατάσταση**, των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, των συλλογικών συμβάσεων, της λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας,

- άμεση **κατάργηση** των Μνημονίων, τη διαγραφή όλου του Χρέους, την έξοδο από την ΕΕ και το Ευρώ,

- **επανεθνικοποίηση** όλων δημόσιων οργανισμών και επιχειρήσεων ιδιωτικοποιήσεων και την **εθνικοποίηση** των τραπεζών και των επιχειρήσεων κλειδιά της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο.

Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Μαύροι καπνοί στην έδρα της Ε.Κ.Τ.

Στις 18 Μάρτη, στην έδρα της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (Ε.Κ.Τ.) στη Φρανκφούρτη, ήταν προγραμματισμένα τα εγκαίνια του νέου πύργου που θα στεγάσει τις υπηρεσίες της. Καλεσμένοι κρατικοί αξιωματούχοι και κεντρικοί τραπεζίτες από όλη την Ευρώπη, δηλαδή η ηγεσία του τραπεζικού-χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου που ηγεμονεύει στον παγκόσμιο καπιταλισμό. Τα εγκαίνια του ύψους 185 μέτρων και κόστους 1,3 δις ευρώ πύργου είχαν ιδιαίτερο συμβολικό χαρακτήρα.

Τη στιγμή που η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων και νέων της ΕΕ πλήττονται βάρβαρα από την ανεργία και την υποαπασχόληση, που μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων (ειδικά στις χώρες του Νότου) καταδικάζονται σε μόνιμη φτώχεια και εξαθλίωση, και ενώ οι «θεσμοί» και οι νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις έχουν οδηγήσει τον καπιταλισμό σε μία από τις μεγαλύτερες κρίσεις της ιστορίας του, οι υπάιτιοι της καταστροφής (Τραπεζίτες, Κεφαλαιούχοι και το πολιτικό τους προσωπικό) έστηναν το μνημείο της υποτιθέμενης απόλυτης κυριαρχίας τους, που πλήρωσαν με αίμα τα φτωχά λαϊκά στρώματα όλης της Ευρώπης.

Η Ε.Κ.Τ. και η ηγεσία της (ο Ιταλός Μάριο Ντράγκι), που εμφανιζόταν ως ουδέτερος τεχνοκράτης που παλεύει για την ευημερία όλων των μελών της Ευρωζώνης, έχει γίνει η αιχμή του δόρατος του σχεδίου «πνιγμού» της νέας ελληνικής κυβέρνησης, στερώντας της πραξικοπηματικά κάθε πηγή χρηματοδότησης. Φυσικά, ο στόχος τους είναι να αποδείξουν ότι καμία λαϊκή εντολή, καμία εναλλακτική πολιτική (ακόμα και μετριοπαθής όπως του ΣΥΡΙΖΑ) δεν μπορεί να αλλάξει τα σχέδια που επιβάλλει το κεφάλαιο, ιδιαίτερα το γερμανικό, για το σύνολο της Ευρώπης.

Η σφαλίδα όμως που δέχτηκαν στις ελληνικές εκλογές φαίνεται να ανοίγει νέες δυνατότητες στο Κίνημα και στις 18 Μάρτη η υπέρμετρη αλαζονεία τους χρειάστηκε να αναμετρηθεί με τις αγωνιστικές διαθέσεις χιλιάδων διαδηλωτών, γύρω από τον πύργο τους, με άρωμα αγώνα από το... Σιάτλ και τη Γένοβα.

Το σχέδιο καταστολής απέτυχε

Το γερμανικό κράτος μάζεψε στη Φρανκφούρτη δέκα χιλιάδες αστυνομικούς, ΜΑΤ και ειδικές μονάδες καταστολής από όλη τη χώρα. Έφερε 28 αύρες (όσες διαθέτει συνολικά η γερμανική αστυνομία) και έστησε φράχτες και κιγκλιδώματα μήκους 100 χιλιομέτρων γύρω από τον Πύργο και πολλά άλλα σημεία της Φρανκφούρτης. Στην κόκκινη ζώνη που έστησαν, έκαναν ελέγχους σε οποιονδήποτε κυκλοφορούσε. Ανέστειλαν τη λειτουργία σταθμών του μετρό και άλλων μέσων συγκοινωνίας κατά το δοκούν. Διμοιρίες ΜΑΤ στρατοπέδευαν προκλητικά σε όλη την πόλη. Ταυτόχρονα, όλα τα μεγάλα ΜΜΕ της Γερμανίας καλλιεργούσαν κλίμα εκφοβισμού για να μην μετασχύουν μαζικά εργαζόμενοι στις κινητοποιή-

σεις. Το σχέδιό τους απέτυχε παταγωδώς.

Τα βασικά καλέσματα της διαδήλωσης ήταν από το "Blockupy" και από εργατικά συνδικάτα και αριστερές οργανώσεις, ως συνέχεια των εργατικών απεργιών (βλέπε πιλότους, τραίνα κ.α.) και των συγκεντρώσεων στήριξης της Ελλάδας το προηγούμενο διάστημα.

Στις συγκεντρώσεις συμμετείχαν άνθρωποι από όλη τη Γερμανία (ειδικά από το Βερολίνο) αλλά και αγωνιστές απ' την Ελλάδα και πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Η περιβόητη γερμανική ακρίβεια λειτούργησε υπέρ των διαδηλωτών. Με βάση τα σχέδια αποκλεισμού της πρόσβασης των συμμετεχόντων στα εγκαίνια του Πύργου, από τις 6 το πρωί, μεγάλες ομάδες διαδηλωτών συγκεντρώθηκαν σε πολλά σημεία της πόλης και άρχισαν να αποκλείουν δρόμους. Η αστυνομία απάντησε με δακρυγόνα, αύρες και συλλήψεις και οι διαδηλωτές αντέδρασαν δυναμικά, χτυπώντας περιπολικά και τράπεζες.

Μεγάλο τμήμα της Φρανκφούρτης γέμισε καπνούς και αέρια και τα επεισόδια συνεχίστηκαν ως το μεσημέρι. Στις συγκρούσεις και κινητοποιήσεις, που ξεκίνησαν από το πρωί, συμμετείχαν τουλάχιστον 3.000 διαδηλωτές. Το μεσημέρι ξεκίνησε η μεγάλη διαδήλωση, με τη συμμετοχή και των συνδικάτων (κυρίως του Μετάλλου), που συγκέντρωσε 20.000 κόσμο και κατέληξε με πανηγυρικό τρόπο στην Όπερα της Φρανκφούρτης, παρόλο που εκτυλίχτηκε μέσα σε ασφυκτικό κλοιό πάνοπλων αστυνομικών.

Αποτέλεσμα των διαδηλώσεων ήταν ο Ντράγκι και οι άλλοι «επίσημοι» να μεταφερθούν στον Πύργο είτε με ελικόπτερο είτε με πλωτά μέσα, ενώ την ώρα που ο Ντράγκι έκοβε την κορδέλα των εγκαίνιων, τα παγκόσμια ΜΜΕ μετέδιδαν την εικόνα μιας Φρανκφούρτης πνιγμένης στους καπνούς. Στο τέλος της μέρας οι προσαγωγές-συλλήψεις είχαν φτάσει τις 500, οι τραυματίες τους 100, ενώ αναφέρονται και αρκετοί τραυματίες αστυνομικοί.

Να ξαναπιάσουμε το νήμα

Η ηγεσία του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού δεν έχει μπροστά της ανέφελές μέρες. Τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών κατέδειξαν τη λαϊκή δυσαρέσκεια και οργή σε όλη την ΕΕ. Τα αποτελέσματα κάθε εκλογικής διαδικασίας σε τοπικό ή εθνικό επίπεδο (δες Γαλλία, Ισπανία) αποτυπώνουν την καταδίκη των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων και της ΕΕ συνολικά, αμφισβητούν το οικοδόμημα του ευρώ και της καπιταλιστικής ευρωπαϊκής ενοποίησης και αποτελούν συνέχεια του ελληνικού εκλογικού αποτελέσματος.

Όμως οι διαδηλωτές της Φρανκφούρτης άνοιξαν ένα νέο κεφάλαιο, αυτό της πανευρωπαϊκής ενωτικής δράσης των εργαζομένων και των κινημάτων για να τους γκρεμίσουμε, για να γίνουμε εμείς «οι από κάτω» αυτοί που θα αποφασίζουν.

Στις 18 Μάρτη, η Φρανκφούρτη έγινε ο συνδυαστικός κρίκος ανάμεσα στο αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα, που ξέσπασε στο Σιάτλ (1999) και συγκρούστηκε μαζικά στη Γένοβα (2001) και αλλού, και τη σημερινή ανάγκη για ένα διεθνές κίνημα ενάντια στη δικτατορία τραπεζών-αγορών, για μια Ευρώπη των εργατικών δικαιωμάτων, της κοινωνικής χειραφέτησης, της ελευθερίας, της ειρήνης. Για ένα κίνημα που να στοχεύει στα αίτια της κοινωνικής καταστροφής, δηλαδή στο καπιταλιστικό σύστημα, και όχι στην αναμόρφωση-μεταρρύθμιση των χρεοκοπημένων θεσμών των καπιταλιστών. Όπως ξεκαθάριζε και βασικό σύνθημα του Blockupy: «Δεν είναι η Ελλάδα, είναι ο καπιταλισμός...».

στον κόσμο...

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ποιος θα περίμενε πως ένα νομοσχέδιο θα οδηγούσε σε κοινή καθιστική διαμαρτυρία το φιλοκουρδικό κόμμα ΗΔΡ και το εθνικιστικό κόμμα ΜΗΡ; Ο λόγος ήταν το πακέτο μεταρρυθμίσεων για την εσωτερική ασφάλεια, που σύσσωμα τα κόμματα της αντιπολίτευσης απέρριψαν ως αντιδημοκρατικό και απαράδεκτο. Τελικά το νομοσχέδιο υπερψηφίστηκε στις 27/3, μετά από ένα μήνα συζήτησης. Την ίδια περίοδο πολιτικές οργανώσεις, συνδικάτα έως και δικηγορικοί σύλλογοι, πραγματοποιούσαν διαδηλώσεις σε ολόκληρη την Τουρκία. Ωστόσο, η κυβέρνηση δεν έκανε πίσω.

Τι προβλέπει όμως η νέα νομοθεσία και γιατί ξεσήκωσε τόσες αντιδράσεις; Πρόκειται για ένα απαράδεκτο πακέτο νόμων που μετατρέπει την Τουρκία σε αστυνομικό κράτος του ζόφου και του τρόμου. Δίνει τη δυνατότητα στους κυβερνήτες των επαρχιών (που διορίζονται από την κυβέρνηση) και στην αστυνομία να διεξάγουν έρευνες και να κρατούν υπόπτους επί 48 ώρες χωρίς δικαστική έγκριση, παρά μόνο βάσει αμφιβολιών. Επιτρέπει στην αστυνομία τη χρήση πυροβόλων όπλων κατά διαδηλωτών που χρησιμοποιούν βόμβες μολότοφ ή βεγγαλικά, ακόμα και αν δεν κινδυνεύει ανθρώπινη ζωή ή ιδιωτική περιουσία. Προβλέπεται ποινή φυλάκισης τουλάχιστον 4 ετών για διαδηλωτές που καλύπτουν το πρόσωπό τους με μάσκες ή μαντίλια ή φέρουν κροτίδες, βόμβες μολότοφ κ.α. Τα παραπάνω οδηγούν σε διόγκωση της αστυνομικής βίας, των παραβιάσεων ανθρωπίνων και δημοκρατικών δικαιωμάτων και των ατομικών ελευθεριών.

Γιατί είναι τόσο απαραίτητος για την κυβέρνηση του ΑΚΡ και τον τουρκικό καπιταλισμό αυτός ο νόμος; Η νέα νομοθεσία ήρθε εν όψει των εκλογών της 7ης Ιούνη και έχει στόχο να αποτρέψει την επανάληψη των αντικυβερνητικών διαδηλώσεων στην πλατεία Ταξίμ ή φιλοκουρδικών διαδηλώσεων (όπως για την υποστήριξη του Κομπάνι), σε μία περίοδο που ο τουρκικός καπιταλισμός παρουσιάζει ύφεση και η κυβέρνηση Ερντογάν, παρά την έλλειψη εκλογικού αντίπαλου, συνεχίζει να φθείρεται. Ταυτόχρονα, ενώ η διαδικασία ειρήνευσης με τους Κούρδους παραπαίει, το κουρδικό κίνημα αναζωπυρώνεται.

ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Η απόφαση της κυβέρνησης της Ιρλανδίας να εισαγάγει νέα τέλη για το νερό το περασμένο καλοκαίρι έχει προκαλέσει κύματα διαμαρτυριών από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Πιο πρόσφατη κινητοποίηση, μία συγκέντρωση χιλιάδων έξω από το δημαρχείο του Δουβλίνου. Η ανυποχώρητη στάση της κυβέρνησης του κεντροδεξιού κόμματος Φάιν Γκέιλ και του Εργατικού Κόμματος, που εφαρμόζουν πολιτικές λιτότητας και χαρακτηρίζουν λαϊκιστές τους διαδηλωτές, έχει φουντώσει την δυσαρέσκεια και την οργή των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, μετά από χρόνια λιτότητας και περικοπών.

Το κόστος του νερού καλύπτεται επαρκώς από την φορολογία, όμως οι χρεώσεις στο νερό, με τις οποίες κάθε νοικοκυριό θα επιβαρυνθεί με 300-500 ευρώ το χρόνο, αποσκοπούν στη δέσμευση εσόδων για την αποπληρωμή του δανείου, που έλαβε η χώρα από την ΕΕ και το ΔΝΤ το 2010. Τους προηγούμενους μήνες, πραγματοποιήθηκε σειρά μαζικών διαδηλώσεων σε όλη την χώρα προκειμένου να μην επιβληθούν τα νέα τέλη (βλ. Ε.Π. Γενάρη). Πολλοί πολίτες αρνήθηκαν να εγγραφούν στα μητρώα της νεοϊδρυθείσας εταιρείας "Irish Water", αν και δόθηκε τρεις φορές παράταση. Ταυτόχρονα υπάλληλοι που πήγαν να εγκαταστήσουν μετρητές κατανάλωσης νερού σε κάποιες γειτονιές ήρθαν αντιμέτωποι με εξαγριωμένους πολίτες που δεν επέτρεψαν να τους τοποθετήσουν.

Οι μνημονιακές πολιτικές έχουν προκαλέσει και στην Ιρλανδία πολιτικές εξελίξεις. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι η στήριξη στα αριστερά κόμματα που μάχονται τη λιτότητα αυξάνεται διαρκώς, με πρωταγωνιστή το Σιν Φέιν, το οποίο ζητά την επαναδιαπραγμάτευση των δανειακών συμβάσεων και δείχνει να συγκεντρώνει ποσοστά πάνω από 20%, πολύ κοντά δηλαδή στα ποσοστά που παραδοσιακά λάμβαναν τα κόμματα εξουσίας, Φάιν Γκέιλ και Φιάνα Φέιλ.

ΓΑΛΛΙΑ

Καταβαράθρωση του Ολάντ
Άνοδος του Εθνικού Μετώπου

Οι περιφερειακές εκλογές που πραγματοποιήθηκαν στις 22 και 29 Μάρτη για τις 101 γαλλικές περιφέρειες ήταν ένα ακόμη βήμα προς την αλλαγή του πολιτικού σκηνικού στη χώρα και αντανακλούν αλλαγές και ανακατατάξεις στη γαλλική κοινωνία. Οι εκλογές πραγματοποιήθηκαν με το νέο μονοεδρικό σύστημα των δύο γύρων, στο οποίο πλέον κάθε περιφέρεια (canton) εκλέγει δύο κυβερνήτες, έναν άνδρα και μία γυναίκα. Οι εκλογές αυτές δεν αφορούν την ευρύτερη περιοχή του Παρισιού.

Η μεγάλη αποχή, που άγγιξε το 50%, αν και αρκετά συνηθισμένη για τέτοιου τύπου εκλογές στη Γαλλία, εκφράζει την απογοήτευση των Γάλλων – ειδικά των νέων – από το αστικό πολιτικό σκηνικό και την αδυναμία ενσωμάτωσής τους στο κοινοβουλευτικό πολιτικό σύστημα.

Όσοι επέλεξαν να ψηφίσουν, «τιμώρησαν» πριν απ' όλα το κυβερνών Σοσιαλιστικό Κόμμα (ΣΚ) των Ολάντ-Βαλ. Η αντεργατική εσωτερική πολιτική και η τυχοδιωκτική εξωτερική πολιτική πολεμικών επεμβάσεων του ΣΚ αποδοκιμάστηκε μαζικά. Το ΣΚ έχασε τις μισές από τις περιφέρειες που ήλεγχε από το 2011, περιοριζόμενο στο 1/3 του συνόλου (34 περιφέρειες). Στον πρώτο γύρο έλαβε μόλις το 21,85% των ψήφων, και αυτό μαζί με συμμαχικές δυνάμεις. Αποδείχθηκε έτσι ότι η δημοτικότητα του

«λιγότερο δημοφιλούς» προέδρου στην ιστορία της Γαλλίας, η οποία είχε ανακάμψει δημοσκοπικά μετά το τρομοκρατικό χτύπημα στη «Σαρλί Εμπντό», συνεχίζει να καταβαρθώνεται. Όλα δείχνουν ότι το άλλοτε πανίσχυρο ΣΚ οδεύει γοργά προς μια εξέλιξη-εξαφάνιση τύπου ΠΑΣΟΚ – εξάλλου στις τελευταίες δημοτικές εκλογές είχε χάσει τον έλεγχο 150 πόλεων με περισσότερους από 9.000 κατοίκους.

Πολύ μεγάλη ήταν η άνοδος του ακροδεξιού-ξενοφοβικού κόμματος «Εθνικό Μέτωπο» (ΕΜ) της Μαρίν Λεπέν, το οποίο κερδίζει έδαφος με γοργούς ρυθμούς τα τελευταία δύο χρόνια. Η Μαρίν Λεπέν στοχεύει στην εξουσία και έχει μετριάσει σε κάποιο βαθμό την ακραία αντι-σημιακή ρητορική του πατέρα της.

Τα ΜΜΕ έκαναν μια συντονισμένη επιχείρηση προκειμένου να παρουσιάσουν ως συγκρατημένη την άνοδο του ΕΜ, συγκρίνοντας τα τελικά αποτελέσματα με δημοσκοπήσεις που πρόβλεπαν ότι θα καταλάμβανε την πρώτη θέση στον πρώτο γύρο των εκλογών.

Ωστόσο, οι αριθμοί μιλούν από μόνοι τους: Στον πρώτο γύρο, το 25,19% πήγε στο ΕΜ, το οποίο μάλιστα συγκέντρωσε περισσότερες ψήφους από κάθε άλλο κόμμα παρμένο ξεχωριστά και όχι ως συμμαχία με άλλα κόμματα. Το ΕΜ ήρθε πρώτο σε 343 «καντόνες» (16,7%

του συνόλου) και 43 περιφέρειες. Αν και δεν κατόρθωσε τελικά να ελέγξει κάποια περιφέρεια, εξέλεξε 62 περιφερειακούς συμβούλους. Φαίνεται έτσι έτοιμο να εκμεταλλευτεί τα προβλήματα της γαλλικής κοινωνίας και την πολιτική κρίση από καλύτερη θέση.

Κερδισμένος βγήκε όμως και ο «ξεχασμένος» Νικολά Σαρκοζί του δεξιού UMP, ο οποίος κατάφερε να ενσαρκώσει την ενότητα της παραδοσιακής κεντροδεξιάς απέναντι στο ΣΚ και στο ΕΜ, κερδίζοντας τα 2/3 των περιφερειών (67 περιφέρειες). Στον πρώτο γύρο τα πολλά κεντροδεξιά κόμματα είχαν λάβει μαζί 29,4% (συνυπολογίζονται οι ψήφοι του UMP με αυτούς της «Ένωσης Δημοκρατών και Ανεξάρτητων», η οποία αποτελείται από 9 κόμματα). Η δεξιά ωστόσο αδυνατεί να προβάλει ένα πρόγραμμα που να πείθει ότι μπορεί να αντιμετωπίσει τα μεγάλα δημοσιονομικά και κοινωνικά προβλήματα, και κατά συνέπεια οι αλλαγές στο πολιτικό σκηνικό φαίνεται ότι θα συνεχιστούν.

Το ρεφορμιστικό «Κόμμα της Αριστεράς» του Ζαν-Λουκ Μελανσόν συγκέντρωσε 6,1% και φαίνεται να σταθεροποιείται σε μέτρια αποτελέσματα.

Η τροτσικιστική οργάνωση Lutte Ounriere (Εργατική Πάλη), η μεγαλύτερη και συνεκτικότερη οργάνωση της άκρας αριστεράς στην Ευρώπη, κατέβηκε μόνο σε 16 «καντόνες» περιφερειών από τις 2.054, συγκεντρώνοντας 6.620 ψήφους (3,25%) – ένα θετικό αποτέλεσμα – και προετοιμάζεται για πανεθνική εκλογική κάθοδο στις επερχόμενες δημοτικές εκλογές του Δεκεμβρίου. Το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα (NPA), το οποίο βρίσκεται σε τροχιά κρίσης-

διάλυσης έπειτα και από το πρόσφατο συνέδριό του, κατέβηκε σε μόλις 5 περιφέρειες. Σε τρεις απ' αυτές, όπου κατέβηκε μόνο του, συγκέντρωσε 9,2% (σε περιφέρεια όπου ήταν το μόνο αριστερό ψηφοδέλτιο), 1,86% και 2,85%, ενώ στις δύο που κατέβηκε μαζί με άλλους αριστερούς και ρεφορμιστές έλαβε 16,77% και 15,89%.

Οι εξελίξεις στο πολιτικό σκηνικό θα επιταχυνθούν σε περίπτωση που σημειωθεί άνοδος των εργατικών κινητοποιήσεων στη Γαλλία. Η εργατική συνομοσπονδία CGT έχει ανακοινώσει απεργίες και διαδηλώσεις για τις 9 Απριλίου, οι οποίες θεωρητικά θα μπορούσαν να αποτελέσουν μια αρχή. Οπωσδήποτε, οι συγκρούσεις που έρχονται στη γαλλική κοινωνία θα είναι μεγάλες: Η δημοσιονομική και οικονομική κατάσταση, μαζί με την υποβάθμιση του γαλλικού και συνολικά του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, απαιτεί από την πλευρά της αστικής τάξης μια «μνημονιακού τύπου» πολιτική στην καρδιά της ΕΕ. Λόγω των συσχετισμών δύναμης, τα αστικά κόμματα δείχνουν ως τώρα να αποφεύγουν μια τέτοια πολιτική και να τη μεταθέτουν όσο μπορούν. Ωστόσο, αυτό δεν μπορεί να διαρκέσει για πολύ ακόμη. Το ζητούμενο για τους αγώνες που αργά ή γρήγορα θα ξεσπάσουν θα είναι αν αυτοί θα μπορέσουν να δημιουργήσουν μια νέα γενιά αγωνιστών που θα αναζωογονήσει και θα ισχυροποιήσει τη γαλλική και ευρωπαϊκή επαναστατική αριστερά, ένα σύγχρονο επαναστατικό πρόγραμμα στη Γαλλία και την Ευρώπη.

■ Στέφανος Ιωαννίδης

ΙΣΠΑΝΙΑ - ΑΝΔΑΛΟΥΣΙΑ

Βαριά ήττα για τα αστικά κόμματα

Το πρώτο εκλογικό τεστ -από τις συνολικά τρεις φετινές αναμετρήσεις- έγινε στην Ανδαλουσία. Παραδόξως, για τα διεθνή και ντόπια ΜΜΕ δεν ήταν είδηση ποιος κέρδισε (Σοσιαλιστικό Κόμμα) ή έχασε (Λαϊκό Κόμμα), αλλά ποιος δεν κέρδισε (Podemos), σε μια προσπάθεια να διαστρεβλωθεί η ουσία του αποτελέσματος. Δηλαδή η σταδιακή κατάρρευση του πολιτικού σκηνικού στην Ισπανία και η εγκατάλειψη από τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα των δύο αστικών κομμάτων, που κυβέρνησαν μετά τον θάνατο του Φράνκο και την πτώση της δικτατορίας του το 1974.

Μπορεί η κάλη να έφερε πρώτο το ΣΚ με 35,4%, κερδίζοντας 47 από τις 109 έδρες, αλλά το κόμμα που κυβερνάει επί 33 συναπτά έτη, έχασε πάνω από 120.000 ψήφους. Μεγάλος χαμένος φυσικά το Λαϊκό Κόμμα του Ραχόι, που συντρίφτηκε χάνοντας πάνω από μισό εκατομμύριο ψήφους, παίρνοντας μετά βίας 26,7% και 33 έδρες (από 40,6 % και 55 έδρες το 2012). Το Podemos, στην πρώτη του συμμετοχή σε τοπικές εκλογές, κατάφερε να καταλάβει την τρίτη θέση, κερδίζοντας 14,8% των ψήφων και 15 έδρες. Η Ενωμένη Αριστερά, όπως ήταν αναμενόμενο, πλήρωσε το τίμημα της προδοτικής της πολιτικής (συγκυβέρνηση με το ΣΚ) παίρνοντας 6,8% και μόλις 5 έδρες (από 11,3% και 12 έδρες το 2012). Έμεινε πιο πίσω ακόμα και από

το «Κόμμα Πολιτών» (Ciudadanos), μια απολιτικ μιντιακή κατασκευή τύπου Ποτάμι, που εξασφάλισε 8,6% και 8 έδρες. Το κόμμα αυτό, που για προφανείς σκοπούς έχει ονομαστεί απ' τα ΜΜΕ «Podemos της δεξιάς», αντλεί ψήφους από τη μεγάλη δεξαμενή της Δεξιάς, που βρίσκεται σε ιστορική κρίση, «ψαρεύοντας» ταυτόχρονα κι από το κέντρο.

Το Λαϊκό Κόμμα γνώρισε μια πραγματικά βαριά ήττα, λόγω και της προεκλογικής του στρατηγικής, όπου επιβεβαίωσε γεμάτο έπαρση πώς θα καταλάμβανε την πρώτη θέση. Αυτή η ήττα επιδεινώνει την εσωτερική κρίση, δυναμώνει τις αποσχιστικές τάσεις, που θα κορυφωθούν με τις επόμενες εκλογικές αναμετρήσεις. Η αντοχή του ΣΚ, παρά την εφαρμογή αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων, εξηγείται από το ριζωμα για δεκαετίες στην τοπική κοινωνία, τις εκτεταμένες πελατειακές σχέσεις στην ύπαιθρο αλλά και την σχετική κάμψη των αγώνων, με την προσοχή να έχει στραφεί στις εκλογικές αναμετρήσεις. Σημαντικό ρόλο έπαιξε και η εκστρατεία τρομοκράτησης των ΜΜΕ, που συσπείρωσε τον κομματικό μηχανισμό και περιόρισε τη διαρροή ψήφων προς το Podemos.

Το Podemos, αν και καλλιέργησε υπατάτες για μια νίκη στις εκλογές, έκανε μια προσωποκεντρική καμπάνια, δηλώνοντας πως δεν θα συνεργαστεί με κανένα κόμμα

για τον σχηματισμό κυβέρνησης. Το πρόγραμμα του ήταν μια παραλλαγή αυτού που είχε παρουσιάσει στις ευρωεκλογές, επικεντρωμένο στις συνθήκες της Ανδαλουσίας. Έχει πέντε κεντρικούς άξονες με τους εξής πομπώδεις τίτλους: 1.Επανίδρωση των θεσμών. 2. Οικονομία στην υπηρεσία της πλειοψηφίας. 3. Ανδαλουσία, πηγή πλούτου. 4. Συνηγορία για την κοινωνική φροντίδα. 5 Κοινωνική αναγέννηση μέσω της κουλτούρας και της κοινωνίας της γνώσης. Σε μεγάλο βαθμό, αυτές οι ενότητες αποτελούνται από μέτρα ανακούφισης των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, όμως στρογγυλεύοντας τη ριζοσπαστική φρασεολογία του πρόσφατου παρελθόντος. Επιδιώκοντας το λεγόμενο «εφικτό», ήταν ένα πρόγραμμα γεμάτο «νεωτερισμούς», που είχε στο επίκεντρο την υπογραφή μιας «μεγάλης κρατικής συμφωνίας» για την εξασφάλιση του ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος.

Συμφωνα με τους «ειδικούς» οικονομολόγους, που συνέταξαν το τελικό κείμενο, το πρόγραμμα «επιδιώκει μια μεγάλη κρατική συμφωνία ενάντια στην φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό, προσανατολισμένη να εγγυηθεί τα ανθρώπινα και βασικά οικονομικά δικαιώματα που απορρέουν από το Σύνταγμα». Στα εργασιακά, εξαγγέλθηκε η κατάργηση της αντεργατικής μεταρρυθμίσεως της κυβέρνησης Ραχόι, όπως και η αύξηση των μισθών και η «σταθεροποίηση ενός μέσου μισθού μετα-

ξύ του υψηλότερου και του χαμηλότερου» (σήμερα βρίσκονται σε μια διαφορά 127 προς 1). Όμως, τα εργασιακά, όπως και το ζήτημα του χρέους, μένουν σε μεγάλο βαθμό θολά, μιας και σχεδόν απαλείφεται η ταξική αναφορά/λογική και αντικαθίσταται γενικά με την «κοινωνική βιωσιμότητα». Ενώ τα ζητήματα του ευρώ και της Ε.Ε. είναι απόντα. Ακόμα και έτσι, όμως, το πρόγραμμα των Podemos αποτελεί στα μάτια των μαζών μια άρνηση, έστω θολή, της νεοφιλελεύθερης βαρβαρότητας, των ισπανικών μνημονίων.

Προχωρώντας προς τις βουλευτικές εκλογές του Νοεμβρίου, επόμενη κρίσιμη ημερομηνία είναι οι εκλογές για την τοπική αυτοδιοίκηση (24 Μαΐου). Και αυτή η αναμέτρηση αναμένεται να δώσει ένα ισχυρό χτύπημα στο μοναρχικό καθεστώς και στα κόμματα του κεφαλαίου, μεγαλώνοντας το χάσμα με τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ανεξάρτητα από τα αποτελέσματα του Podemos σ' αυτές τις εκλογικές αναμετρήσεις και τα θολά του σχέδια διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης, οι πολιτικές εξελίξεις στην Ισπανία αναμένονται θυελλώδεις, εγκυμονώντας όρους για μια μεγάλη ταξική σύγκρουση.

Κριμαία-Ν.Οσετία

Δύο απαντήσεις του ρωσικού ιμπεριαλισμού στην επέκταση του ΝΑΤΟ

■ Κώστας Δικαίος

«**Η** Κριμαία δεν είναι απλά ένα έδαφος, από αυτά έχουμε πολλά. Πρόκειται για τις ιστορικές μας ρίζες, τις πηγές της πνευματικότητας και της κρατικής μας οντότητας» διακήρυξε ο Πούτιν στη μεγάλη εκδήλωση με τον τίτλο «Είμαι μαζί», που έγινε στο Κρεμλίνο, μια από τις συνολικά 140 που έγιναν στη Ρωσία, για την πρώτη επέτειο από την προσάρτηση της χερσονήσου στη ρωσική ομοσπονδία στις 18 του Μάρτη του 2014.

Οι Ρώσοι του Κιέβου (η πρώτη κρατική υπόσταση των Ρώσων, με έδρα το Κίεβο) εμφανίστηκαν στη χερσόνησο της Κριμαίας τον 10^ο αιώνα. Το 1783 η Μεγάλη Αικατερίνη καταλύει το μουσουλμανικό χανάτο της Κριμαίας, και την μετονομάζει σε Ταυρίδα. Τον επόμενο χρόνο ο πρίγκιπας Ποτέμκιν ιδρύει στη Σεβαστούπολη τον Στόλο της Μαύρης Θάλασσας, που είχε τη δυνατότητα να κυριαρχεί στον Εύξεινο Πόντο, αλλά και να κατέρχεται μέχρι την Μεσογείο καθιστώντας έτσι την Τσαρική Ρωσία μεγάλη δύναμη. Από τότε η χερσόνησος αποκτά στρατηγική σημασία. Το 1853 ξεσπά η μεγάλο μεγέθους και σημαντική σύγκρουση του Κριμαϊκού Πολέμου, κατά τον οποίο οι Αγγλο-γάλλοι αποβιβάζονται στη χερσόνησο και προσπαθούν να αποτρέψουν την επέκταση της Ρωσίας προς τα εδάφη της θνήσκουσας οθωμανικής αυτοκρατορίας, καταφέροντας να νικήσουν τη Ρωσία και να διασώσουν προσωρινά τον μεγάλο ασθενή του 19^{ου} αιώνα. Κατά τον εμφύλιο πόλεμο που ακολούθησε τη Ρωσική Επανάσταση του 1917, η Κριμαία και οι γύρω περιοχές έγιναν θέατρο συγκρούσεων, αλλάζοντας πολλές φορές χέρια ανάμεσα στους «λευκούς» και τους «κόκκινους». Μάλιστα στην Κριμαία πολέμησαν και ελληνικά στρατεύματα που έστειλε ο Βενιζέλος προς βοήθεια της αντεπαναστατικής ιμπεριαλιστικής επέμβασης.

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου η ναζιστική Γερμανία κατέλαβε τη χερσόνησο το καλοκαίρι του 1942, να ελευθερωθεί τον Μάιο του 1944 μετά από ηρωικές μάχες του κόκκινου Στρατού και ναυτικού για την Σεβαστούπολη. Τον επόμενο χρόνο έγινε στη Πιάλα της Κριμαίας (βλέπε Ε.Π. Μαρτίου), η διάσκεψη, που καθόρισε την τύχη του μεταπολεμικού κόσμου.

Στις αρχές του 1954 το Ανώτατο Σοβιέτ για λόγους πολιτικών ισορροπιών στο εσωτερικό της γραφειοκρατίας μετά από εισήγηση του Χρουτσώφ, παραχώρησε την Κριμαία στην Ουκρανία. Έτσι το 1991 με την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και την ανεξαρτητοποίηση της Ουκρανίας, η Κριμαία παρέμεινε σε αυτήν. Αν και η ρωσική πλειοψηφία των κατοίκων αντέδρασε, τελικά επήλθε μια ισορροπία με την υπενοκίαση το 1997 του ναυστάθμου της Σεβαστούπολης στη Ρωσία για 20 χρόνια. Εκτοτε ρωσικές δυνάμεις παραμένουν στη χερσόνησο και «εγγυούνται» την εξασφάλιση των δικαιωμάτων της ρωσόφωνης πλειονότητας.

Τον Φεβρουάριο του 2014 μετά το πραξικόπημα των φασιστών με την στήριξη των δυτικών ιμπεριαλιστών στο Κίεβο, στη Κριμαία αναπτύσσονται ρωσικές ειδικές δυνάμεις και πολιτοφυλακές προκειμένου να εξουδετερωθούν οι ουκρανικές στρατιωτικές δυνάμεις στη χερσόνησο. Ταυτόχρονα αναπτύσσονται αμυντικά συστήματα εδάφους-θαλάσσης K-300P Bastion με τέτοια διάταξη, ώστε να είναι ορατά από το Διάστημα, στέλνοντας ένα σαφές μήνυμα στους

▲ Ο Πούτιν με τον πρόεδρο της Νέας Οσετίας Λεονίντ Τιμπίλοφ

υπόλοιπους ιμπεριαλιστές για το οριστικό και αμετάκλητο των προθέσεων της Ρωσίας. Ο ίδιος ο Πούτιν μάλιστα άφησε να εννοηθεί ότι ήταν έτοιμος ακόμα και για χρήση πυρηνικών όπλων, ενώ πρόσφατα οι ρώσοι ιμπεριαλιστές διακήρυξαν το δικαίωμά τους για εγκατάσταση πυρηνικών όπλων στην Κριμαία! Ακολούθησε το δημοψήφισμα της 16^{ης} Μάρτης, στο οποίο με 96% ο λαός της Κριμαίας υπερψήφισε την ένωσή του με τη Ρωσία.

Η απάντηση των δυτικών ιμπεριαλιστών ήταν στην ουσία μια «σιωπηρή αποδοχή» της προσάρτησης, που συνοδεύτηκε όμως από οικονομικές κυρώσεις ενάντια στη ρωσική οικονομία και βέβαια περαιτέρω στήριξη του φασιστικού καθεστώτος στο Κίεβο, ώστε να εδραιωθεί στην υπόλοιπη χώρα και να αποτραπεί επέμβαση της Ρωσίας και στις υπόλοιπες ρωσόφωνες περιοχές. Η Ρωσία, στρατιωτικά, αρκέστηκε στην προσάρτηση της στρατηγικής σημασίας χερσονήσου, αλλά η εξέγερση των λαϊκών μαζών στο Ντονμπάς και η αιματηρή καταστολή που επέβαλε το Κίεβο, της έδωσαν την ευκαιρία να αυξήσει την ήδη μεγάλη επιρροή της με την χορήγηση στρατιωτικής, οικονομικής και ανθρωπιστικής βοήθειας στις αυτοανακηρυχθείσες δημοκρατίες του Λουγκάνσκ και του Ντονέτσκ.

Η αλήθεια είναι ότι η εξέλιξη της σύγκρουσης στο Ντονμπάς επηρεάζει και την βιωσιμότητα της Κριμαίας, η οποία συνεχίζει να εξαρτάται ενεργειακά και συγκοινωνιακά από την Ουκρανία. Το καθεστώς του Κιέβου έχει επιβάλει αποκλεισμό της χερσονήσου οδικά και σιδηροδρομικά, ενώ διακόπτει για πολλές ώρες το ηλεκτρικό ρεύμα! Η πρόσβαση στην Κριμαία γίνεται μόνο ακτοπλοϊκά από τη Ρωσία. Ασφαλώς οι ρώσοι ετοιμάζουν οδικούς άξονες, αγωγούς και ηλεκτρικά δίκτυα, αλλά θέλουν χρόνο για να γίνουν. Μέχρι τότε υπόσχονται στους Ουκρανούς του Κιέβου φτηνό κάρβουνο και ηλεκτρικό ρεύμα, με την προϋπόθεση ότι θα παρέχουν ηλεκτρικό ρεύμα στην Κριμαία.

Ωστόσο η επέκταση των εξεγερμένων του Ντονμπάς μέχρι την Μαριούπολη, την οποία ελέγχει ο ουκρανικός στρατός αλλά οι λαϊκές δημοκρατίες διατείνονται ότι με την εφαρμογή της συμφωνίας Μινσκ II θα περάσει υπό τον έλεγχο τους, θα δώσει την δυνατότητα να υπάρξει και οδική πρόσβαση προς την Κριμαία από τη Ρωσία. Επομένως, η κατάσταση στην Κριμαία συνδέεται με την έκβαση της σύγκρουσης στη νοτιοανατολική Ουκρανία. Τα γενέθλια όμως της ρωσικής Κριμαίας συνέπεσαν με δύο αποφάσεις του ουκρανικού κοινοβουλίου, που δυναμιτίζουν τη συμφωνία του Μινσκ II. Η πρώτη αφορά το νομοσχέδιο για την εκχώρηση «ειδικού καθεστώτος» στις λαϊκές δημοκρατίες του Ντονμπάς, που περιλαμβάνει τον όρο «κατεχόμενα» και απαιτεί την διενέργεια εκ

νέου τοπικών εκλογών και η δεύτερη αφορά την έγκριση από το κοινοβούλιο αιτήματος στον ΟΗΕ για την ανάπτυξη ειρηνευτικών δυνάμεων στα ανατολικά εδάφη, πράγμα που αρνούνται οι ηγέτες των ρωσόφωνων εξεγερμένων, που απείλησαν να κηρύξουν και τυπικά «νεκρή» την εκχειρία.

Τέλος οι κυρώσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών, μαζί με την πτώση της τιμής του πετρελαίου και τις διαθρωπτικές αδυναμίες της ρωσικής οικονομίας, έχουν οδηγήσει την Ρωσία σε μια σημαντική οικονομική κρίση, που όμως δεν αρκεί για να την αναγκάσει σε υποχώρηση στις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών, πολύ περισσότερο μάλιστα που αυτές οι απαιτήσεις φέρνουν το ΝΑΤΟ στα σύνορα Ρωσίας-Ουκρανίας! Από την άλλη μεριά, η υψηλή γεωπολιτική και τα αλυτρωτικά ιστορικά απωθημένα της Γερμανίας περί «Ostpolitik», της ανάγκης για ανάκτηση του ζωτικού χώρου στα ανατολικά της, εβδομήντα χρόνια μετά την συντριβή των ναζιστών στις ουκρανικές πεδιάδες, προσκρούουν στην αλληλεξάρτηση της ΕΕ με την Ρωσία αφού οι εμπορικές συναλλαγές της ΕΕ με την Ρωσία ξεπερνούν τα 350 δις. Έτσι μέσα στο Μάρτη η ΕΕ αποφάσισε να συνδέσει τις κυρώσεις με την εφαρμογή των συμφωνιών Μινσκ II, πράγμα που σημαίνει ότι επεκτείνει την ισχύ τους μέχρι το τέλος του 2015, αλλά εμφανίστηκε εξαιρετικά διαιρεμένη σε ότι αφορά το νόημα των κυρώσεων και βέβαια απέρριψε την επέκτασή τους σε νέα μέτρα! Υπέρμαχες των κυρώσεων παραμένουν οι ΗΠΑ, οι οποίες ούτως ή άλλως επιθυμούν την απεξάρτηση της ΕΕ από την Ρωσία και την πρόοδσή τους στο άρμα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού (εμπορικές συναλλαγές, σχιστολιθικό αέριο, ΤΤΡ κ.α.).

Η απάντηση του Πούτιν ήταν η πρότασή στους ομολόγους τους, του Καζακστάν και της Λευκορωσίας (μέλη της Ευρασιατικής Οικονομικής Ένωσης) να εξετάσουν το ενδεχόμενο δημιουργίας νομιμοποιητικής ένωσης! Αλλά και η νέα συνθήκη «συμμαχίας και ενσωμάτωσης», που υπέγραψε η Ρωσία με την αποσχισθείσα γεωργιανή επαρχία της Νότιας Οσετίας αποτελεί επίσης απάντηση στις επιθέσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Η Ν. Οσετία μαζί με την Αμπχαζία αποτελούν επαρχίες της Γεωργίας με ρωσόφωνο πληθυσμό. Η Γεωργία είναι μια χώρα στην περιοχή του Καυκάσου, που βρίσκεται στο υπογάστριο της Ρωσίας απειλώντας την άμεσα αλλά ταυτόχρονα αποτελεί και δίοδο αγωγών για το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο του Αζερμπαϊτζάν και ολόκληρης της Κασπίας Θάλασσας παρακάμπτοντας την ίδια τη Ρωσία! Η χρήση λοιπόν των αποθεμάτων της Κασπίας μπορεί να εξασφαλισθεί χωρίς την συμμετοχή των ρωσικών αγωγών συντελώντας στην απομόνωσή της! Από την ανεξαρτητοποίηση της Γεωργίας μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, ο τότε πρόεδρος

Σεβαρντάτζε (στενός συνεργάτης του Γκορμπατσώφ) από το 1995 μέχρι το 2003 οδήγησε την χώρα πιο κοντά στη Δύση. Το 2004 τον διαδέχθηκε ο φανατικός πράκτορας του δυτικού ιμπεριαλισμού Σαακασβίλι, ο οποίος με την βοήθεια των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και απειλώντας να εντάξει τη Γεωργία στο ΝΑΤΟ άμεσα προκάλεσε τον πόλεμο των Πέντε Ημερών το 2008. Ο Σαακασβίλι επιτέθηκε στα ρωσικά προτεκτοράτα της Αμπχαζίας και της Οσετίας, για να εισπράξει την άμεση απάντηση της Ρωσίας, η οποία βρήκε την ευκαιρία να εισβάλει στη Γεωργία προς στήριξη των αυτονομιστών της Νότιας Οσετίας. Το αποτέλεσμα ήταν η συντριπτική ήττα των γεωργιανών δυνάμεων και το ψαλίδισμα των επεκτατικών ονείρων των ΗΠΑ στον Καύκασο.

Τον Σαακασβίλι διαδέχτηκε το 2013 ο καθηγητής Φιλοσοφίας και ποιητής Γκεόργκι Μαργκβελασβίλι, υπουργός του Γεωργιανού Ονείρου, όπως έχει ονομάσει την παράταξη του ο μεγιστάνας ολιγάρχης και πρωθυπουργός της χώρας Μπιτζίνα Ιβανισβίλι. Ο τελευταίος μετρίασε τη φιλοδυτική στροφή (είσοδος σε ΕΕ και ΝΑΤΟ) υποσχόμενος ακόμα και την ένταξη της Γεωργίας στην Τελενεϊακή Ένωση Ρωσίας, Καζακστάν και Λευκορωσίας. Ωστόσο η απόσχιση της Ν. Οσετίας και της Αμπχαζίας μάλλον θεωρείται οριστική για τη Ρωσία. Με τη νέα συμφωνία οι δυνάμεις ασφαλείας, ο στρατός και οι τελωνειακές υπηρεσίες της Ρωσίας θα ενοποιηθούν με αυτές της Νότιας Οσετίας, πράγμα που «θα επιτρέψει της δημιουργία ενός κοινού χώρου άμυνας και ασφαλείας μεταξύ των δύο χωρών μας!» όπως είπε ο Πούτιν, που από τον πόλεμο του 2008 έχει αναγνωρίσει την Ν. Οσετία και την Αμπχαζία ως ανεξάρτητο κράτος. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές όμως συνεχίζουν να θεωρούν τις περιοχές αυτές ως τμήματα της Γεωργίας και χαρακτήρισαν την κίνηση της Ρωσίας ως «απειλή για την εδαφική ακεραιότητα της Γεωργίας» και «ρώσικη επεκτατικότητα». Στην πράξη η Γεωργία αποτελεί και αυτή ένα κομμάτι της εντεινόμενης και ολοένα πιο αποκάλυπτης προσπάθειας περικύκλωσης της Ρωσίας από το ΝΑΤΟ. Τελευταίο δείγμα η Νέα Στρατηγική Ασφάλειας της ΕΕ. Πρόκειται για το πλαίσιο μιας νέας στρατηγικής ασφαλείας των «28» με προτάσεις που μεταξύ άλλων περιλαμβάνουν τη δημιουργία ενός κοινού στρατιωτικού αρχηγείου της ΕΕ στις Βρυξέλλες και σχέδια για «αυτοτελώς διεξαγωγή στρατιωτικών επιχειρήσεων πέραν των ευρωπαϊκών συνόρων». Η σκέψη για τη δημιουργία ευρωπαϊκού στρατού συζητιέται εδώ και πολύ καιρό στους κόλπους της ΕΕ, αλλά η πρόσφατη δημόσια τοποθέτηση του προέδρου της Κομισιόν και ένθερμου υποστηρικτή της ιδέας, Ζ. Κ. Πούνκερ ήταν μέχρι σήμερα η πλέον χηρή, δεδομένου ότι έχει ως γεωπολιτικό φόντο την ουκρανική κρίση! «Ένας ευρωπαϊκός στρατός δεν θα είχε την έννοια της άμεσης ανάπτυξης, αλλά θα περνούσε ένα σαφές μήνυμα στη Ρωσία ότι μιλάμε σοβαρά όταν πρόκειται για την υπεράσπιση των ευρωπαϊκών αξιών...»!

Με λίγα λόγια ένας «νέος Κριμαϊκός Πόλεμος» βρίσκεται στα σκαριά, αν οι εργαζόμενοι και η νεολαία σε Ευρώπη, Ουκρανία, Ρωσία δεν αγωνιστούμε να τον αποτρέψουμε, στρεφόμενοι ενάντια στις άρχουσες τάξεις και τους ιμπεριαλιστές και επιβάλλοντας την ικανοποίηση των δικών μας αναγκών.

«Η Κομμούνια αγωνίστηκε όχι για κάποιο τοπικό ή στενά εθνικό σκοπό, μα για την απελευθέρωση όλης της εργαζόμενης ανθρωπότητας, όλων των ταπεινωμένων, όλων των αδικημένων. Με την έννοια αυτή, το έργο της Κομμούνιας είναι αθάνατο!» (Λένιν).

Η εξέγερση των εργατών του Παρισιού το 1871 είναι η πρώτη προλεταριακή επανάσταση και η Κομμούνια η πρώτη εργατική εξουσία, που παρά τις μόλις 72 μέρες ζωής της πρόσφερε πολλά στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, εξοπλίζοντάς το θεωρητικά και πολιτικά με πολύτιμα συμπεράσματα, που πολλά εφαρμόστηκαν επιτυχώς στην Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917.

Η Κομμούνια έχει τις ρίζες της στην ήττα της Γαλλίας στον γαλλοπρωσικό

Η Παρισινή Κομμούνια του 1871

πόλεμο του 1870-71, στον εξοπλισμό της εργατικής τάξης από τη γαλλική κυβέρνηση (ώστε η πρώτη να συμμετάσχει στον πόλεμο), στην ανεργία που μάζιζε τους εργάτες, στην καταστροφή των μικρομεσαίων στρωμάτων, στην αγανάκτηση ενάντια στις κυρίαρχες τάξεις, καθώς και στον αναβρασμό μέσα στο προλεταριάτο λόγω της εξαθλίωσης του και του πόθου για ένα άλλο κοινωνικό σύστημα.

Με την ήττα της Γαλλίας στον πόλεμο και τη μεταφορά της γαλλικής κυβέρνησης από το Παρίσι στις Βερσαλλίες, το Παρίσι μένει ακυβέρνητο και καταλαμβάνεται από το οπλισμένο προλεταριάτο στις 18 Μαρτίου 1871. Οχτώ μέρες αργότερα θα εγκαθιδρυθεί η Παρισινή Κομμούνια, ένα συμβούλιο εργατών και μικροαστών εκλεγμένο από τις μάζες. Η Κομμούνια θα θεσμοθετήσει μέτρα που δεν είχαν παρθεί ποτέ στο παρελθόν: κοινωνικοποίηση εγκαταλειμμένων εργοστασίων, δήμευση εκκλησιαστικής περιουσίας, αντικατάσταση του μόνιμου στρατού από εργατικές-λαϊκές πολιτοφυλακές, εργατικός-λαϊκός έλεγχος, κατάργηση προστίμων και εξώσεων, εξίσωση μισθών των κρατικών λειτουργών μ' αυτούς των εργατών, χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος, κατάργηση της νυχτερινής εργασίας των αρτοποιιών κ.α.

Αυτά δείχνουν τον εργατικό και λαϊκό χαρακτήρα της Κομμούνιας, τη σοσιαλιστική της τάση, τη νέα κοινωνία που κυφορούσε. Ιδιαίτερα έδωσαν, μέσα από μια ζωντανή ιστορική εμπειρία, απάντηση στο ερώτημα ποια πολιτική και κρατική

μορφή μπορεί να πάρει (στις γενικές της κατευθύνσεις) η δικτατορία του προλεταριάτου: γενικός εξοπλισμός των εργατών, αιρετότητα και ανακλητότητα στις δημόσιες θέσεις, μισθός για τους εκλεγμένους αντιπρόσωπους όχι μεγαλύτερος από τον μισθό ενός ειδικευμένου εργάτη, απαλλοτρίωση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας. Όπως χαρακτηριστικά είπαν οι Μαρξ και Ένγκελς, όποιος αναρωτιέται τι είναι η δικτατορία του προλεταριάτου, πρέπει να δει την Κομμούνια.

Ακόμα, η Κομμούνια είχε έναν καθαρά διεθνιστικό χαρακτήρα, στις γραμμές της συμμετείχαν επαναστάτες από άλλες χώρες και η σημαία της ήταν «η σημαία της παγκόσμιας δημοκρατίας». Οι ανεπάρκειες και τα αίτια της ήττας της Κομμούνιας θα μπορούσαν να συμπεκνωθούν στην ανεπαρκή τότε όξυνση των αντιφάσεων του γαλλικού καπιταλισμού, από τη μια, και στην ελλιπή προετοιμασία του γαλλικού προλεταριάτου, κάτω από μια επαναστατική ηγεσία, από την άλλη. Δεν υπήρχε μια συνειδητή επαναστατική δύναμη/κόμμα, που να επεξεργάζεται τις ιστορικές εμπειρίες και τις πιθανές εξελίξεις των γεγονότων και βάσει αυτών να οργανώνει κατάλληλα τη δράση του προλεταριάτου, να το απεγκλωβίζει από αμφιταλαντεύσεις και λάθη. Πρωταγωνιστές ήταν οι εργάτες του Παρισιού, κάποιοι από τους οποίους μέλη της Πρώτης Διεθνούς, ενώ και ευρύτερα στρώματα ήταν επηρεασμένα από σοσιαλιστικές ιδέες. Όμως είχαν μεγάλη επιρροή οι ιδέες αναρχικών αποχρώσεων, των οπαδών

του Μπλανκί κ.α., που δεν μπορούσαν να απαντήσουν αποτελεσματικά πάνω στα καθήκοντα της Κομμούνιας, αφού δεν είχαν συνείδηση της ανάγκης ενός εργατικού κράτους (δικτατορία του προλεταριάτου). Έτσι π.χ. δεν απαλλοτρίωσαν τα χρήματα της Τράπεζας της Γαλλίας, ενώ άφησαν τους αντιδραστικούς, υπό τον Θιέρσο, να αναδιοργανωθούν στις Βερσαλλίες, όπου είχαν καταφύγει. Αυτοί έμελλε σύντομα να γίνουν οι σφαγείς της Κομμούνιας. Το πρόβλημα μεγάλωνε από τη συμμετοχή μικροαστών δημοκρατών, που ευελπιστούσαν ότι η Κομμούνια θα οδηγούσε σε νίκη της Γαλλίας στον πόλεμο.

Από την άλλη είχε συσπειρωθεί όλη η γαλλική μπουρζουαζία και αντίδραση, υποστηριζόμενη από τον μέχρι πρότινος αντίπαλό της γερμανό Μπίσμαρκ, ο οποίος απελευθέρωσε 100.000 αιχμάλωτους γάλλους φαντάρους για να συμμετάσχουν στην καταστολή της Κομμούνιας. Ένα από τα μεγάλα διδάγματα της Κομμούνιας είναι ότι η αστική τάξη δεν είναι «εθνική», πως όταν απειλείται από το προλεταριάτο καταφεύγει στην πιο ανοιχτή συνεργασία ακόμα και με τους πιο άσπονδους εθνικούς εχθρούς της. Η Κομμούνια, παρά τις αδυναμίες της, ήταν θανάσιμη απειλή για την παλιά τάξη πραγμάτων και γι' αυτό οι αστοί την έπνιξαν στο αίμα, πριν εξαπλωθεί και σ' άλλες πόλεις. Στις 21/5, τα στρατεύματα των Βερσαλλιών αρχίζουν γενική επίθεση στο Παρίσι. Ακολουθεί μια εβδομάδα αίματος, τρομοκρατίας και εκτελέσεων, η «Ματωμένη Εβδομάδα» όπου περίπου 100.000 εργάτες δολοφονήθηκαν, φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν.

Η μαύρη επέτειος της 21^{ης} Απριλίου 1967

Η χούντα των συνταγματαρχών, όπως και όλες οι αστικές δικτατορίες, δείχνει τα μέσα στα οποία καταφεύγει ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός για να επιβιώσουν όταν δεν μπορούν πλέον να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους μέσω της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας αλλά μόνο μέσα από ένα «ισχυρό κράτος». Ένα ισχυρό κράτος που θα έχει εξαφανίσει εργατικές κατακτήσεις και ελευθερίες, τον πυρήνα των δημοκρατικών ελευθεριών. Δείχνει ακόμα που μπορεί να οδηγήσει η κάμψη και απογοήτευση του εργατικού κινήματος, όταν έχει μια ηγεσία ανίκανη ή που έχει προδώσει τον στόχο της επανάστασης.

Στη μεταπολεμική Ελλάδα, παρόλη τη μεγάλη ανάπτυξη της βιομηχανίας, τα μεγάλα έργα υποδομής κ.λπ. το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και της πλειοψηφίας των λαϊκών στρωμάτων παρέμενε πολύ χαμηλό. Η ελληνική αστική τάξη στηριζόταν στην υπερεκμετάλλευση των εργατών, το μετεμφυλιακό κράτος, την ποινικοποίηση των πολιτικών κομμάτων της Αριστεράς και της εργατικής τάξης, τη φυλακή, την εξορία και τα πιστοποιητικά φρονιμάτων. Ενώ και συχνή είναι η απροκάλυπτη παρέμβαση των Ανακτόρων και των Αμερικάνων στο πολιτικό σκηνικό.

Σταδιακά το εργατικό κίνημα άρχισε να επανακάμπτει, με την εμφάνιση μικρών και σποραδικών απεργιών και διαδηλώσεων, που αργότερα πολλαπλασιάστηκαν. Η άνοδος των αγώνων εκφράστηκε με την εκλογική εκτίναξη της ΕΔΑ, το 1958, όπου

και ήρθε δεύτερη με ποσοστό 24,4%. Στην ηγεσία της ΕΔΑ βρισκόταν το ΚΚΕ, που με την πολιτική της «Εθνικής Δημοκρατικής Αλλαγής» έδωσε το εργατικό κίνημα στο άρμα του Γεώργιου Παπανδρέου, προσπαθώντας να πιέσει για δημοκρατικές παραχωρήσεις και μεταρρυθμίσεις μέσω του κοινοβουλίου.

Το 1965, ο εξαναγκασμός του Παπανδρέου σε παραίτηση από τον βασιλιά, εξαιτίας των εσωτερικών ανταγωνισμών της αστικής τάξης, αλλά κυρίως οι κοινοβουλευτικές, ρεφορμιστικές αυταπάτες που καλλιεργούσε η ΕΔΑ, δεν επέτρεψαν στις μάζες να έρθουν σε πλήρη σύγκρουση με την Ένωση Κέντρου. Με την παραίτηση Παπανδρέου ξεσπούν τα Ιουλιανά, με τεράστιες διαδηλώσεις και ραγδαία άνοδο του εργατικού κινήματος, που ενώνεται με τους αγρότες και φοιτητές. Οι διαμαρτυρίες κράτησαν εβδομήντα μέρες, αλλά ήταν αυθόρμητες και χωρίς συγκεκριμένη πολιτική στόχευση. Η ΕΔΑ προσπάθησε με κάθε τρόπο να περιορίσει το κίνημα είτε στα πολιτικά του αιτήματα είτε στο συγκρουσιακό του χαρακτήρα. Από την άλλη, οι αστοί ήταν ανίκανοι να σχηματίσουν κυβέρνηση που να μπορεί να εκφράσει ή να ελέγξει τις μάζες. Μέχρι το 1967, η μια κυβέρνηση διαδεχόταν ταχύτατα την άλλη.

Καθώς ο συσχετισμός των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων δεν άφηνε τους έλληνες αστούς να επιβάλουν τα μέτρα που ήθελαν με «ήπιο» τρόπο και μέσω της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, βρήκαν διέξοδο στο πραξικόπημα. Ταυτόχρονα

εκμεταλλεύτηκαν την προσωρινή κάμψη των εργατικών αγώνων, που εμφανίστηκε με τη λήξη της εξεγέρσης των Ιουλιανών του 1965. Δυστυχώς τα σχέδιά τους δεν μπόρεσαν να απαντηθούν δυναμικά από το εργατικό κίνημα, καθώς ήταν εξαρτημένο ακόμη από μια ηγεσία που δεν είχε στόχο τη σοσιαλιστική επανάσταση, αλλά να συμμαχήσει με τους «εθνική αστική τάξη», ενισχύοντας τις εκλογικές αυταπάτες και σαμποτάροντας τους ταξικούς αγώνες.

Το πραξικόπημα έρχεται την κατάλληλη στιγμή, δηλαδή πριν το εργατικό κίνημα προλάβει να βαδίσει στο δρόμο ανασυγκρότησης και ανασύνθεσης, έτσι ώστε να επιβάλλει τη δική του ανεξάρτητη, ταξική επαναστατική λύση. Στην ίδια μεταπολεμική περίοδο, ο διεθνής ιμπεριαλισμός αντιμετώπιζε την άνοδο και τις νίκες της αποικιακής επανάστασης (Βιετνάμ, Κούβα, Αίγυπτος, Αλγερία κ.λπ.). Μια δικτατορία στην Ελλάδα ήταν απαραίτητο προγεφύρωμα ενάντια στην αράβικη επανάσταση, για να διατηρηθεί ο έλεγχος της Μέσης Ανατολής και να δοθεί λύση στο κυπριακό ζήτημα σύμφωνα με τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών - και βέβαια για την αντιπαράθεση με τα καθεστώτα του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Έτσι φτάσαμε στη δικτατορία της 21^{ης} Απριλίου 1967, που είχε ως συνέπεια την ανακοπή της ανόδου του εργατικού κινήματος, το άγριο χτύπημα των εργατικών οργανώσεων και συνδικάτων. Απαγορεύτηκαν οι απεργίες, ληλατήθηκαν τα ασφαλιστικά ταμεία. Ταυτόχρονα, το μετεμφυλιακό αντικομμουνιστικό καθεστώς που είχε αρχίσει να

υποχωρεί, επανήρθε εξίσου δριμύ (εξορίες, φυλακίσεις, βασανιστήρια).

Πολλές οι αναλογίες αλλά και οι διαφορές με τη σημερινή κατάσταση. Από τη μία, η νίκη των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων στις 25 Γενάρη, που όμως εκφράστηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ με την αδιέξοδη πολιτική του, ενώ οι εκβιαστές της Ε.Ε. και των «αγορών», μαζί με την ντόπια «πέμπτη φάλαγγα», προσπαθούν να την υπονομεύσουν και ακυρώσουν, πισωγυρίζοντάς μας στο μνημονιακό καθεστώς. Από την άλλη, ένα διεθνές τοπίο όπου η κρίση επεκτείνεται στην Ευρώπη, ενώ ο ιμπεριαλισμός έχει πολλά και καυτά μέτωπα ανοιχτά (Ουκρανία, Συρία, Υεμένη, Αφρική) και άλλες τόσες «μαύρες τρύπες» (Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία, Λιβύη, Ισλαμικό Κράτος). Καταστάσεις που γεννούν μεγάλους κινδύνους για μια ακόμα πιο βαθιά αντιδημοκρατική αναδίπλωση του αστικού καθεστώτος. Η αντιμετώπιση αυτής της κατάστασης απαιτεί το εργατικό κίνημα να σταθεί στο ύψος του, να ξεπεράσει τις αδυναμίες του και τις διαλυτικές πολιτικές των ρεφορμιστών, παλιών και νέων. Η επέτειος της 21^{ης} Απριλίου είναι μια διαχρονική υπόμνηση για το μπορεί να μας περιμένει, αν δεν τα καταφέρουμε να επιβάλλουμε τη δική μας λύση, τη σοσιαλιστική επανάσταση.

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Φανατισμός και μισαλλοδοξία στο Ισραήλ, πολεμικός αναβρασμός σε Λιβύη, Ιράκ, Συρία, Υεμένη

■ Μαρία Κτιστάκη

Με μια πρωτοφανή προ-σέλευση στις κάλπες, που άγγιξε το 72,3%, οι Ισραηλινοί έδωσαν, στις κοινοβουλευτικές εκλογές της 17^{ης} Μάρτη, για τέταρτη φορά την πρώτη θέση στον σφαγέα Μπέντζαμιν Νετανιάχου και το κόμμα Λικούντ, το οποίο αύξησε μάλιστα τις έδρες του σε 30 από 21 στις προηγούμενες εκλογές. Έτσι, μεγάλος νικητής αυτών των εκλογών αναδείχτηκε ο φόβος, η μισαλλοδοξία και ο φανατισμός, αφού ο θρίαμβος του Νετανιάχου βασίστηκε σε μια πολωτική ακροδεξιά ρητορική και την υπόσχεση να μην επιτρέψει τη δημιουργία Παλαιστινιακού Κράτους. Την ίδια στιγμή, οι ανατροπές που δημιουργεί η αμερικανο-ιρανική προσέγγιση και τα νέα πολεμικά μέτωπα που ανοίγονται στα πλαίσια της εκστρατείας κατά του Ισλαμικού Κράτους (ISIS) και των γενικότερων ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών μετατρέπουν την ευρύτερη Μέση Ανατολή σε ένα ατέλειωτο πεδίο σφαγών, πολέμων και ανατροπών.

Όχι στη Δημιουργία Παλαιστινιακού Κράτους

Οη διαρκή αύξηση στο κόστος στέγασης, ρεύματος και βασικών ειδών διαβίωσης, στη χώρα του ΟΟΣΑ με τις μεγαλύτερες κοινωνικές ανισότητες, όπου το 50% των ηλικιωμένων πεινά, ένα στα τρία παιδιά δεν ξέρει αν την επόμενη μέρα θα βρει ένα πιάτο φαί και το 36% από αυτά δουλεύει για να στηρίξει την οικογένειά του, ενώ τα κέρδη της ντόπιας αστικής ελίτ έχουν αυξηθεί προκλητικά τα τελευταία χρόνια και εισρέουν από τις ΗΠΑ, σε ετήσια βάση, 4 δις δολάρια μόνο σε στρατιωτική βοήθεια, το ζήτημα που καθόρισε την ψήφο των Ισραηλινών, για ακόμα μια φορά, ήταν αυτό της ασφάλειας απέναντι στον κίνδυνο που υποτίθεται ότι εγκυμονεί η αναγνώριση δικαιωμάτων στους Παλαιστίνιους και πολύ περισσότερο η δημιουργία Παλαιστινιακού Κράτους.

Κλιμακώνοντας τη φασιστική, ρατσιστική και γεμάτη τυφλό μίσος καμπάνια του, ο ηγέτης του Λικούντ αρνήθηκε την αναγνώριση ακόμα και μερικών θλάκων ανεξάρτητης γης στους Παλαιστίνιους, δεσμεύτηκε ότι δεν θα

υπάρξει Παλαιστινιακό Κράτος όσο κυβερνά ο ίδιος, ενώ έδωσε ιδιαίτερο βάρος στο θέμα της αλλαγής του Συντάγματος, που θα μετατρέψει το Ισραήλ από «εβραϊκό και δημοκρατικό κράτος» σε «εθνικό κράτος των Εβραίων», γεγονός που θα αφαιρέσει τη δυνατότητα σε οποιονδήποτε Παλαιστίνιο να είναι ισραηλινό πολίτη και θα ενσωματώσει αυτόματως (μέσω των υπαρχόντων εποίκισμών) τη Δυτική Όχθη στο Ισραήλ. Δεν δίστασε μάλιστα να εκφράσει ανοιχτά τη δυσαρέσκειά του που οι Άραβες με ισραηλινό διαβατήριο (20% του ισραηλινού πληθυσμού) έχουν δικαίωμα ψήφου.

Συμπείρωσε έτσι όλα τα συντηρητικά, ακροδεξιά και ακραία θρησκευτικά στοιχεία, πολλά από τα οποία προήλθαν από τα ακροδεξιά κόμματα του Μπένετ και του Λίμπερμαν («Εβραϊκό Σπίτι» και «Ισραήλ Μπείτενου»), που περιορίστηκαν στις 8 και 6 έδρες αντίστοιχα (από 12 και 10 το 2013), και τα υπερροθόδοξα εβραϊκά κόμματα «Σας» και «Ενωμένος Ιουδαϊσμός-Τορά», που πήραν 7 και 6 έδρες αντίστοιχα (από 11 και 7). Καθώς για το σχηματισμό κυβέρνησης απαιτούνται 61 έδρες, ο Νετανιάχου θα συνεργαστεί με αυτά τα ακραία κόμματα, ενώ στον κυβερνητικό συνασπισμό θα συμμετέχει και το νεοεμφανιζόμενο κόμμα «Κουλανού» του πρώην βουλευτή του Λικούντ Μοσέ Κάλχον, που παρότι αυτοπροσδιορίστηκε ως κεντρώο και στήριξε την προεκλογική του καμπάνια στην καταπολέμηση της ακρίβειας και των ανισοτήτων, δε δίστασε να πει το ναι στο Νετανιάχου, με αντάλλαγμα το υπουργείο Οικονομικών. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία για την πολιτική που θα ακολουθήσει αυτός ο συνασπισμός.

Αποτυχία των Εκλεκτών του Ομπάμα

Κύριος αντίπαλος του Λικούντ και εκλεκτός της αμερικανικής κυβέρνησης ήταν ο εκλογικός συνασπισμός «Σιωνιστική Ένωση», που συγκροτήθηκε από το σοσιαλδημοκρατικό «Εργατικό Κόμμα» του Ισαάκ Χέρτζοκ και το κεντρώο κόμμα «Χαντούα» της πρώην υπουργού Τζίπι Λίβνι. Κατέβηκε με ένα μετριοπαθέστερο πρόγραμμα για το Παλαιστινιακό, που απηχούσε

και τις θέσεις της αμερικανικής κυβέρνησης: προώθηση λύσης δι-κόμματος, με προϋπόθεση το παλαιστινιακό κράτος να είναι αποστρατιωτικοποιημένο και το Ισραήλ να διατηρήσει τους εποίκισμούς στη Δυτική Όχθη και την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσά

του. Παρόλο που στις σφυγμομετρήσεις φαινόταν να προηγείται με διαφορά στήθους από το Λικούντ, ο συνασπισμός αυτός τελικά ηττήθηκε κατά κράτος μένοντας στις 24 έδρες (μόλις 1 έδρα πάνω από το άθροισμα των εδρών των δύο κομμάτων στις προηγούμενες εκλογές). Η διαφορά τους βέβαια με το Νετανιάχου, τουλάχιστον ως προς τη διαχείριση του Παλαιστινιακού, αφορά περισσότερο τη μεθοδολογία παρά την ουσία. Επιδίωξή τους, δηλαδή, είναι η επιστροφή στη διαδικασία των ατέρμονων διαπραγματεύσεων, που επιτρέπουν στο Ισραήλ να δημιουργεί νέα τετελεσμένα και να επιβάλλει διαρκείς υποχωρήσεις. Η Λίβνι, άλλωστε, ανήκει στους αρχιτέκτονες της σφαγής του 2008-2009 στη Γάζα και συχνά έχει εκφράσει απόψεις όμοιες με του Νετανιάχου για τα δικαιώματα των παλαιστινίων πολιτών του Ισραήλ. Η κριτική δε που άσκησε ο Χέρτζοκ στην τελευταία αιματηρή επίθεση στη Γάζα ήταν πως δεν ήταν αρκετά σκληρή.

Η κόντρα Ομπάμα - Νετανιάχου, που υποβόσκει καιρό, οφείλεται κυρίως στην ωμή, ακραία πολιτική του ισραηλινού πρωθυπουργού, που «απαιτεί» κάλυψη από τους Αμερικανούς και τη «διεθνή κοινότητα», χωρίς να τους δίνει τη δυνατότητα να την προσφέρουν, έντεχνα και βολικά, καλυμμένοι πίσω από μια «ειρηνευτική διαδικασία» που επιτρέπει να παρουσιάζονται οι Παλαιστίνιοι σαν αδιάλλακτοι. Μια δεύτερη αιτία της είναι η επιλογή του Ομπάμα και των Δημοκρατικών να έρθουν σε συνεννόηση-συμφωνία με το Ιράν, γεγονός που ανατρέπει τις ισορροπίες δυνάμεων στην περιοχή και έχει προκαλέσει τις αντιδράσεις όλων των φιλοαμερικανικών καθεστώτων, με πρώτα και καλύτερα το Ισραήλ, την Τουρκία και τη Σαουδική Αραβία, αλλά και των Ρεπουμπλικάνων, που ελέγχουν το Κογκρέσο των ΗΠΑ. Εξ ου και η ομιλία του Νετανιάχου στο Κογκρέσο παραμονές των ισραηλινών εκλογών, με πρόσκληση των Ρεπουμπλικάνων και απουσία των Δημοκρατικών, αλλά και οι ευθείες κατηγορίες της αμερικανικής κυβέρνησης για διαρροή μυστικών πληροφοριών από το Ισραήλ, όσον αφορά τις διαπραγματεύσεις με το Ιράν στην Ελβετία, που συνοδεύτηκαν από απειλές για άρση του αμερικανικού βέτο ως προς την αναγνώριση Παλαιστινιακού Κράτους.

Τρίτη δύναμη στην ισραηλινή βουλή, με 13 έδρες, αναδείχτηκε η «Κοινή Λίστα», που συγκροτήθηκε από τα 4 κόμματα των ισραηλινών Αράβων προκειμένου να αντιδράσουν στην αύξηση του πλαφόν για είσοδο στη βουλή από 2% σε 3,25%, η οποία έγινε ακριβώς για να τους πετάξει απ' έξω. Ενώ αύξησαν τη δύναμή τους κατά 3 έδρες, η συνύπαρξή τους είναι αρκετά προβληματική, καθώς καλύπτουν ένα ευρύτατο φάσμα ετερόκλητων πολιτικών και ιδεολογιών, από ισλαμικές και εθνικιστικές μέχρι φεμινιστικές και κομμουνιστικές.

Οξυνση των Πολεμικών Αντιπαραθέσεων

Όξυνση των Πολεμικών Αντιπαραθέσεων

Το απίστευτο κουβάρι που έχουν δημιουργήσει οι ιμπεριαλιστικοί σχεδιασμοί, με τελευταία έκφανσή του τη δημιουργία και εξάπλωση του ISIS - πριν στραφεί εναντίον τους - μπλέκεται ακόμα περισσότερο. Στο Ιράκ, η μεγάλη στρατιωτική επιχείρηση ανακατάληψης του Tikrit, που είχε στόχο να επιφέρει σημαντικό πλήγμα στο ISIS και να ανοίξει το δρόμο για την ανακατάληψη της κομβικής σημασίας Μοσούλης, μάλλον βρίσκεται σε αδιέξοδο. Μετά από έναν μήνα επιχειρήσεων, και αφού ο ιρακινός στρατός με τη βοήθεια σιιτικών πολιτοφυλακών και φίλα προσκείμενων σουνιτών φυλάρχων δεν μπόρεσε να προχωρήσει πέρα από το μέσον της πόλης, ήρθαν να συνδράμουν οι αμερικανικές αεροπορικές επιδρομές, με άγνωστη ακόμα έκβαση. Το σημαντικότερο, ωστόσο, είναι ότι η όλη επιχείρηση βρίσκεται κάτω από την καθοδήγηση του ιρανού στρατηγού Γκασέμ Σουλεϊμάνι και, παρόλο που δεν παίρνουν μέρος ιρακικές στρατιωτικές δυνάμεις, αντιδρούν έντονα τα φιλοαμερικανικά καθεστώτα της περιοχής, που φοβούνται την αναβάθμιση του Ιράν, πολύ δε περισσότερο όταν όλα αυτά συμπίπτουν με τις αμερικανο-ιρακικές συνομιλίες. Την ίδια στιγμή, το ISIS αντιδρά στην πίεση που δέχεται στο βόρειο Ιράκ εξαπολύοντας αντεπιθέσεις αλλού: στην πόλη Ραμάντι, στο δυτικό Ιράκ, αλλά και στη βόρεια Συρία στην κεντρική πόλη Ρας αλ Ράιν και στη Λιβύη, όπου ανατίναξαν 11 ακόμα πετρελαιοπηγές. Στη Συρία, η κυβέρνηση Ομπάμα αφήνει για πρώτη φορά ανοιχτό το ενδεχόμενο συνομιλιών με τον Άσαντ, εκπλήσσοντας δυσάρεστα τους ευρωπαίους συμμάχους της, ενώ στη Λιβύη οι δυτικές πιέσεις για δημιουργία «κυβέρνησης εθνικής ενότητας» μεταξύ των δύο υφιστάμενων κυβερνήσεων (επίσημης και μουσουλμανικής), προκειμένου να αναχαιτιστούν οι τζιχαντιστές, αντιμετωπίζει εξαιρετικές δυσκολίες. Τελευταία εξέλιξη, η επέμβαση της Σαουδικής Αραβίας στην Υεμένη, με τη στήριξη (πολιτική και στρατιωτική) της Αιγύπτου και όλων των χωρών του Περσικού Κόλπου πλην του Ομάν, με πρόσχημα την υπεράσπιση του «νόμιμου» (φιλοϊμπεριαλιστικού) καθεστώτος από τους σίιτες Χουτί, που εδώ και ένα εξάμηνο προχωρούν συστηματικά στην κατάληψη της χώρας, υποστηριζόμενοι από το Ιράν. Τη συγκεκριμένη επέμβαση έσπευσε να στηρίξει τόσο ο Ερντογάν όσο και ο Ομπάμα και η ΕΕ.

Το μόνο δεδομένο σε όλο αυτό το ανατροφοδοτούμενο πολεμικό χάος είναι η θυσία εκατομμυρίων ανθρώπων και ολόκληρων λαών στο βωμό των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων.

